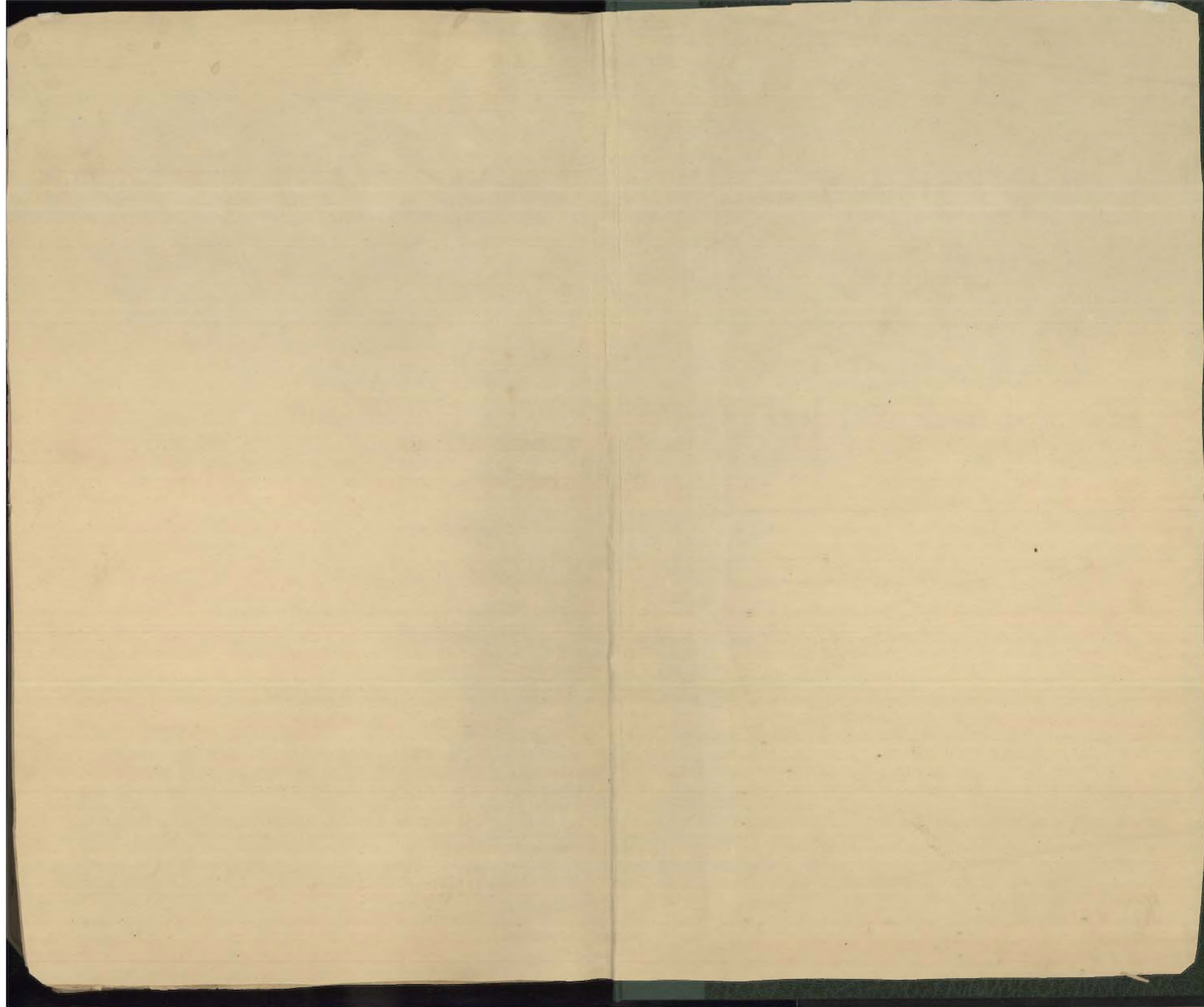

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

منه
عن
الشيخ
محمد بن
علي

جوتی سے دو
سورانی کاٹنا
سورم دیکھو
نہ لکھو

المعبر

مسئله ۱۰۰

100

جلد اول

[illegible]

7

45

جلد اول جلد پنجم

الذَّاكِرِينَ

ویدرگاه اقبال پناهی عطا کن یا اَللّهُ الْعَلِیْمُ وَبِاخْتِارِ الشَّامِیْنِ وَفَرادان مزارود و وصولات بشیر
سوار رضا خاورد الکفار و محمّد و ادا که سرکشکان وادی صلاته زابر منزل هدايت پناهی
و کشتن کنایه ای حالش دائمی و مستطابن ظلال علم اقبال و معظمتین ذلال جویبار و افاضات
بنوعی در وظل مکرمت از جام رحمت کامیاب و میراب نموده که بر احوال بدی و شرارت مکرمتی
و در جبهه با کشتی نجات پیوستند و از کرباب هواها و آرزوها رستند **مَوْلَقِیْ** اَنْ
افتخار دوده افلاک شد لعل هر چه در شب معراج در پیست خیل ملک بد که او شد دان و
جیب پند از میان زهر بیشتر رسید برایش چهره سودای موم و جیب بر خیز نامه تو هم در
رسید بر آید با بر آن فلک سیرت بنی کاینک بر آستانه توفیق رسید برداشت سر زهر
بکداشت با عرض در یک قلعه زشوق الحی رسید بی زنجیر که افلاک یک داشت آنکه
بر باد و کام برن از نظر رسید دبا آنچه را که او زهر دیده دید نیست بشنید آنچه او نگریده
رسید ازین جلال نور البکوش موش آواز مرتضی شد و الاکر رسید آن آیار کشت ایمان
که کخل بین از آب تیغ صولت و اید و رسید شهباز آید عرش بر فراز پند جیب نا
بنا به آن بال و پر رسید خاک و کبر از ستم نشسته گشته شد سبطی که سرورین ز جعد پدید
سلطان دین حسین که در درشت کربلا بر او حجاز دشمن پیدا و کر رسید کبر شاخار زخل جلا
در شکست بر نخلها است به تم رسید لب نشسته که جدا شده و از سر زدن خون
خواه اوست در دو جهان حق و ذوالمن یا انا لله و ان تار به یا اَللّهُ کَا مَعَاک تَقُوْذِرُوْا عَظِیْمًا
مَوْلَقِیْ کاش در افر صبر انقلاب کز عتک کنند کلاه اقبال من جو غلامان نواز و
هر میشد از خون خودم سرخ چهره هر کبر از مقام نوزده است از پدر و جد و نوزده
یعنی از شایسته تاج و قیام کولاک و از زنده کوه صدف خاک از صاحب زهره فروزی از زین
میر سلونی از آن اقبال فلک هدايت از این کوکب سیر و کایت از خصوص محمد
الله و الذین معه اشدّ علی الکفار و این مقصود کافیه ای که لا یمیت الاذواء
آن قابل کلام خسته فریاد آخراhem البیتین این صاحب مقام موارذ السیّدین آن مبلغ ایان و کایت
روح بنیول این مبین عجز از حضرت رسول آن قابل و محامیان این خانقاه رحمانه بینات
اسمها و آن جلیلی نبی زنده را شریان برین مطلق اعنی محمد المصوّف من اشراف بر این الامام و علی
خیر الامّة الاعلام و اریة الاسلام محمد طریح باط کمال علی غله قدرت و اجمال فوزند
شعبه زمینین و از نذر دایه اهل دین صلوات الله و ملائکته و در سلب و جمیع صفیه علیها
و علی ذیها الطاهرین العصوبین الیه هم العصومون المکرمون المقربون الصابرون الظالمون

دہلیاجہ جلد اول

جلد پنجم

اَلْمَقْمُورُونَ سَيَاسَتُ مَوْنُوعٍ مِنَ الْفُرَاتِ وَصَدُوحُ كَاشَاةٍ عَرَبُ سَبَا بِإِذْنِ الْإِمَامِ الْغَاسِقِ
 نَيْسَارِ عَزِيزٍ مَخْرُجٍ بِالْمَلِكِ فَرْزَنْدَانِ وَبِخِزَانَتِهِمْ رَفَعُ اللَّهِ مَقَامَ سَبْعِينَ زَوْجًا وَبَارِيَةً
 دُفُوعَ جَوَارِهِ وَمَنْ جَلَسَ فِي عِلِّيِّ عَرَبٍ وَمَنْ بَكِيَ عَلَيْهِ وَعَلَى أَصْحَابِهِ بَايَعَتْهُ أَلْسَانُ نَوْحُوا فِي مُصْبِيَةِ
 أَمْلَامِ الَّذِي نَاحَتْ عَلَيْهِ نَاطِقَةُ الزُّفَرَاءِ وَبَرَّتْ عَنْ بُحُونِ السَّمَاءِ يَوْمَ تَمَلَّكَ بُحُونُ الدِّمَاوِ
 أَتَمَلُّوْا لِقَابِهِ أَنْكَرُ دِمَامِمْ أَوْجَحِمُ كَرْدُونَ خُونُ كَرْبِثِ دَبَّةٌ وَفَرَزْدُونَ أَزْدَبَةٌ كَرْبِثِ
 كَرْبِثِ أَزْمَلَاكِ سَبِينَةِ رُوحِ الْأَمِينِ بَعْدَ كَدَاخِ وَأَزْمَلَاكِ دَبَّةٌ خَيْرُ الْبَشَرِ فَرْزُونَ
 كَرْبِثِ خَشْتَلِبِ چُونِ شَدَشَهْ پِيدَانِ شَرُوا دَقَشْتَنَ كَلَمُ نَطَاجِدَا دُورَانِ وَفَرَاكِ دُورَانِ
 كَرْبِثِ بُونِ وَدَرَبَا وَمَاحِ كُتُبِي وَطُوفَانِ نُوحِ طُورِ سَبِينَا غُلَّ دَاوِي مَوْسَى وَفَرَزُونَ كَرْبِثِ
 دُرْعَرِ الْبَرِيدَةِ فَرْزَانِ وَدُورَانِ سُوخِ أَنْزَلِ الْبَرِيدَةَ مَرَاغِلَ بِحُجُونِ كَرْبِثِ أَذْخَفَ نَاصِيَةٍ
 خَارُ وَخَارَ وَحَمَلُ كُوهِ مَهْرُ بُولَدِ دُرْغِزِ دُرْشَتِ وَدُرْغَامُونِ كَرْبِثِ شَهْرُ الْكُورِ كَرْدَنَدَافُزُونَ
 تَمَامِ صَاحِبِ نَاجِمْ وَبَوَانِ فَرْزِيدُونَ كَرْبِثِ نَاصُورُ فَخْلِ شَاوِ أَنْكَرُ الْمَدَائِرِ عَزَا دَبَّاحِ حَبِيبِ أَمَاشِدِ كَرْدِ
 خُونِ كَرْبِثِ شَهْنَشَاهِ كَرْدِ دَاوُدِ غُلَّ مَانْدَانِ حَضَرِ رَسَالِ بِنُوعِ كَرْمَرِ دُرْ مَحْتِ كَرْبِ حَبِيبِ طَاهِرِ
 عِزَّانِ مَحْنِ سَبْغِي خَشْدِ كَفَيْتِ دَمْدِ وَهَرَكِ أَزْكَالِ مَامِ نَكَارِي بِرِ حَفْصَةِ نَفْسِي سَبْدِ دَرَبَا دَرِ الْكُورِ بِلَامَانِ
 دَبَرِ أَزْبِقَاتِ لَمْ أَشْرَفِ دُرْ سَبْدَا وَدُزْبَرُ قَادِشِ لَامِلَا دُرْ هَوِ بِلَاسْتِ شَاهِينِ بِلَاسْتِ عَدَالَتِشْ شَا
 حَرِ بِلَاسْتِ أَزْدَرِ دَانَا سَجِ وَابِ كُورِ كَشَاوِ خِ عَابِ بَعْدَانِ عَقَابِينِ مَنَدِ وَفَادِ الْعَبَايِنِ نَبِيَّتِي كَبْدِ
 وَاحْتِجَابِ حَاضِرِ كُورِ عِنِّي بِكَانِ غَالِمِ سَبْغِي مَحْشِدِ دُورِ دُورِ دُورِ غَالِ مَنَاشَرِ عِظَامِ عِظَامِ
 مَنُودِ عَمَایِ شَبَرِ لَاشِ أَفْشَانِ شَهْبَا عِلْمِ الْبَاشَرِ سَبِينَةِ اسْلَامِ كَرْدِ وَشَاهِينِ دَابِشِ لَاشِ لَاشِ
 كُورِ دُورِشِ مَافِشْتِ كَرْبِثِ مَهْرِ عِلَّ كَرْمَرِ عَقَلِ بُونِ دُورِ شَبَرِ دُورِشِ مَافِشْتِ زَاكِرِ
 مَهْلِشْتِ مَافِشْتِ كُوبِدِ هُوشِيَارِ غَمَالِ دَافِشِ مَهْرَانِ شَرِشْتِ كَانِ كَنْدِ مَشْرِغِ وَبَايَسْتِ دُورِشِ
 بِلَامِ بِلَامِ بِلَامِشْ نَهْدُونِ شَاهِ نَاطِقِ الْبَكْرِ حَمِ بَوَانِ سَبْغِي سَبْرِ عَزِيزِ بَاغِزِ مَعْبَرِ ذِبِ مَلِكِ عَدَا
 كَرْمَرِ سَكَنْدَرِ قَدَحْكَانِ دَاوَا فَانِ بِلَامِ كُورِ لَاشِ شَاهَنْشَاهِ مَهْرِ اسْلَامِ بِلَامِ مَنَدِ شَاهِ مَلِكِ وَكَلِ
 السَّلَاطِنِ السَّلَاطِنِ ابْنِ السَّلَاطِنِ الْخَافَانِ ابْنِ الْخَافَانِ السَّلَاطِنِ السَّلَاطِنِ ابْنِ السَّلَاطِنِ الْخَافَانِ ابْنِ السَّلَاطِنِ
فَتَحِيحُ شَاهِ قَاجَارِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْ السَّلَاطِنِ وَمَا بَرَحَتْ قُلُوبُ الْخَوَافِيقِ مَبْعُوعَةٌ وَمُطِيعَةٌ
 مَحْوَاهُ الْخَافِيقِ وَطُغَاهُ الْوَالِدِ وَلَا زَالَتِ أَمَامُ دَوْلَتِهِ وَكَوْنُ دَوْلَتِهِ عَدْلًا لَعَلَّ اللَّهُ مَلِكُهُ بَرَكَاتُ غَفَافِ
 اِمَامِ وَسَالِكِ اِبْتِهَانِ خَفِي تَمَازُ كَرِ كَرْمَرِ كَرْدَانِ نَامُ دُولِ بِلَامِ الْوَالِصِ التَّزْيِينِ التَّزْيِينِ
مَحْمَد هَادِي دَرِ اِبْتِهَانِ جَوَانِ وَبَدِ زَنْدِ كَانِ دَرِ سِرْ هَوَا مَا دَانَمِ وَدَدَشْتِ خَوَابِ رَحْمِ هَوَاهَا
 مَبْنُوكَاتُ شَمْعِ هَوَا عِبْرَتِي مَبْنُودِ دُورَانِ شَاهِدِي مَبْنُودِ بِلَامِ رَافَتِي اَلْجَوَابِ دَبَّةٌ اَبَايِ

فصلنا بعضهم على بعض ففناح كوز الله نور السموات والأرض سليل مثل نور كوكب خليل
 فيها صباح وهو أول من خلق في الصلوة ففصلنا في الجنة في الجنة أي الامام من الذين ظهر منها
 آثار العبد والحر ففصلنا كذا كوكب دزي روشنای قیامت بودن شیخ میرزا که در بیوت
 مستحق افتاب لائشرفیه بدستشیر لائشرفیه یکا در بیوتها یعنی با هر قوی از او ارضیا اندوز
 و نور غمسه نازکیست موعظه نور علی نور فیدی الله لنوره من شفاء لم یزف ظهور کعبه
 کرمان از اخیل مصداق علماء امیه کاتبیه و بنی اسرائیل جاور بنش مبتلان النیقین فی مقامه
 مخالفین مندر اولک کلمه عذاب هین آیین اجدادش را در دوزخ و در این احوال طامسین مهر
 اولادش بدینه ناموس لاله ماصدق انک لعل علی عظم غرضلای اعصاب سلطان علیها
 طایف حرمین مجد الانام حاجی میرزا حسین اصفهانی لازال مفیداً مقبلاً لمؤلفه کوجو
 برجس و خورشید باشد بنجم خلافت میرزا اب کاه رکوعت کردن منبر که عظم
 خورشید نور اگر نیست خورشید هر چه باشد بخود جهان سر کبر فیض کسر بر هر کس
 مانند سلمان بشده دارب مانند بودر سلیل و سبوی اما که آمد فتنه پشته کایمکه
 اما که درویند خاک و شل خلافت بزرگان ملائک بشنوی ز فرب جلد شد بفرمان بزدان براه
 و غا در در کربلا سر و زینت پلنر فتنه صلا این نالیف شریف محطه بلاغت این فصاحت نصیب
 که در عبا از اقل از بحر الدردر صیر مهر نظیر انجمن با عواصی قلم و قریب احاطه کرده و قوت را
 این کرامت و نالیف از این شرافت بس لمؤلفه شکر کایز شهر اند عالمیم کرده است در
 دو عالم شهر در مدح حسین کرده است از حسن خلقی که نام حسین علیست زین هنر شهید
 اند نشانیم کرده است اللهم اجعل بقائه سبباً لزیج الشریعة النبویة و تمجید قواعید الانبیاء
 المرتضیة صلوات الله و سلامه علیه و آله و علی اولادهم الطیبین الطاهرات المعصومین المظلومین
 المقهورین بتمام قتل سبباً لآشرف الاعداء و عند المحصنة فی ارتزاکر ناله و شتمت این کتاب بر دوجلد
 جلد اول مرتب است بر مقدمه و چهار باب مقدمه در تعریف عشق باب اول در ذکر اول
 ای که ناله و بصر مجاد در شان انجمن و ارد شده است و در آرد حدیث
 در ذکر توحیدان حضرت از مدینه طیبه بمکه معظمه و از آنجا که بکرامت علی باب هفتم در کلمات
 انصرفت و احباب و باب چهارم در ذکر و تابی که بعد از شهادت انصرفت و انصرفت و در ذکر
 بمکه طیبه خاتمه در بیان شهر از میرزا آقاخان انصاری و انصاری انصرفت مقدمه
 در تعریف عشق حقیقی که مورد قرب انصرفت بد کاه مشوق به نیاز است صورت انصرفت در بیان
 ضمیر از باب صیرت جلوه کرات که به نوری عشق توانا مانند مجاز از عالم در مقام رفیع و صالح

اولی توان پوست و باقوت عقل توانا چون عاشقان معشوق هر یکی از قد تعلقات جناب
 توان رست حضرت عشق شهنشاهیت در کشور بدن انسانی با افتاد خیر بیت در شکر کای
 کل الاختیار باعت موت و حیات و موجب قید و نجات است بدانکه کشور وجود انسان شرف
 دو سلطان دیشانت یکی عقل که بارگاه جلالش کاخ دماغ انسان و حکش عبادت و حسن و اکست
 جنانست و شهوت که حفظ نظام بوساطت او جز بن انجام آمده در برابر او پسته دو کارزار
 معرکه که در دار است کاهی عقل شهوت و غالب و زمانی شهوت عقل را حاجی و اگر لطف نامتنا
 یعنی تکلیف الهی میانه دار نباشد انسان بخاره از جهت عادات ایشان با از استحقاق فرب دور
 با از نظم نظام میوه میگرد و یکی دیگر از ان دو سلطان ذی شان حضرت عشق است ادا الله
 تعالی یا موشو کینه و اجلا که چون دایب اقبال و اجلال افزاید عقل دست سینه و نه شهوت
 بیز از پای که بر است شاره شریک شریک شریک شریک شریک شریک شریک شریک شریک شریک شریک
 اکاه است حقیقت سادی در عالم موجودات و مرآت کائنات و نعم ما قبل البقیه الکائنات
 عشق انت مثل الفی و غیره فان انما انما الله و صلوات الله تعالی نه پنداری که عشق موجب فربش است
 اگر دل بدلان سیمین عذار و شوخ جهان لاله رخسار دهی زل که عشق باعث دارستیک ندر لبتی
 انجور و البیروخ دعوت نماید آرزوهای نفسانی و تعلقات جناب نیست بخیر بودند مقید بمقتد
 معتد بحاج صورت کشاند و عشق و محقق رسالت صورت نیست خراج حقیقت نفع انصرفت
 بنیاز لمؤلفه بر حقیقت نیست عشق به نیاز چون هویر او را نه پنداری مجاز جوهر است
 این عشق محفوظ از عرض او طبیعت و دوی مرض مهر با بان پر روی و پافته زین
 نورش بهال نامه انمان از عشق اندر کرد شرافت کین چنین به اختیارش کوشش است با
 ایجاد عالم عشق شد موجب او ادم عشق شد هر چه کوم عشق از ان برتر بود عشق البیروخ
 جلد بود عشق سلطانت و ملک اولد انتظام ملایم پشته مشکلت عشق از خواه
 پاگان خان شد غامضای عقل از او و بران شد عشق شاهان و انما بد نیاز کاه و ملک
 عراق و که مجاز جاودانی عشق میخند جیات فتنه کرامت داده بی فزانت راست کوم حبیب
 عشق به نشان فاش کوم یکب عشق عاشقان هر چه کوم عشق از ان برتر بود عشق البیروخ
 جلد بود سلم کردن برای روح عشق کئی طوفان فغان عشق عشق بوسه عذار
 ماه داد هم زلف را اغماض کای داد هر مونی که زلف در ظهور که شکر کرد اندر که طور صداد
 اندر بلا اوت را کرد کریان دبه یعقوب را تابع فرمان عشق امد خلیل عشق شد اسناد
 جبریل هر چه کوم عشق از ان برتر بود عشق البیروخ جلد بود از قول عشق البیروخ

جلد اول جلدی لسانی
الذاکرین

مُشاهده نمود بسیار بر ایشان خاطر کرد بدید بر محمد رضا و شهنشاد که از کربلا آمدن و آمدن علی از مسجد
فایده که محل عبادت او و ذکر یا بود بر من آمد تا بگفتم به یکا تا نصیحتا یعنی بگوشت رفتن بسبب محال
در جایی که دور از شهر بود از این عتبات رویت که چون مریم از شهر بیرون رفت در محله درخت خرمائی
خشت شده بود که شاخهای آن بریده بودند و زن اندر خست چای بود و کشتن درختان بود و دهو الی این نزد
سرم از شدت سرما بپایان درخت خرماد آمد و از سر کشید و سرهای درختان را باقی قوم گفت یا
یَلْبِیْسُ مَتَى قَبْلَ هَذَا وَ کُنْتُ تَبْتَائِبُتَا یعنی اگاش سر مرده بودم پیش از اینحال و بودی چیزی فرو گذاشته و
فراموش شده و هیچ کس را خبر از بزی و مرغان شاخه را اکنون که مرده بگفتند سرشان شده و دانند که
داخل ایشانم و در کفالت ذکر تا بوده ام و هنوز بکار من نیاورده و شومر کرده ام از خنک این خالیکنم
و چسبان سازم و قنادیا مرغها را آنحضرتی قد جعلت لک تخم کبک سر را و مرغی الیک جمیع الخفاة تشافوا
علیک و کبک اجتناب پس چون جبهش جمع و فرج مریم را دیدند از او از بزی درخت و قدم او که اندر میزد
مباش غم نمود از خنک باد با مریم و تحقیق کرد که این مرغی فریاد در بزی پای تو جوی آب که بنیاست ای
چسبان تنه مرغی غشاد و پرده جوی خود را فرو بزی خرمات را از بار چید و بکلی از تنهش بی محو و پاشا
و فرج عتبات و روشن کن چشم خود را بفرزند و سر شدن درخت آورده اند که مریم چون بکله طبعه مرغی
الیک مخاطب شد گفت بار الهی این از این که من در دست بودم و در محو و بنودم و دوزی الی یسوی من بیا بید
و حال میفرمائی که درخت را اینجا ناخر ما میفند در این چه حکمت است خطاب الی رسید که ای مرغی این از این
محرو بودی و بالکل موجه و اکنون که کوشد و کشتن ما را بفرزند است یعنی خلق یافته است بغیر ما نظر الی
سلطان معشوقان معشوقان ز شرک ملک معشوقین و دانست نمحو آمدن الحار و قنار در این
دولت کبک را با خود انبار الفصد خنک الی جوی از ملائک و فرشتاداد و در سرم را گرفتند و کرد و داد
تا جایی مینوشتند و از او گرفتند و شنیدند و در بر پیش چیدند و نذر رسید که ای مریم امروز نذر کن
که دوزخ صحت بگیری یا ثامن من البکر احدا تعوی فی نذرت الرحمن صوما فان کلم البور انشیا
یعنی از آدمیان اگر کسی انقبوس بکدام فرزند از کلمات اشاره کن این بدستی که من امروز نذر کرده ام از این
خدا دوزخ و کوبند دوزخ ایشان را ز طعام و کار و بود و این را دوزخ صحت کوشید بر سخن نخواهم گفت ای
از بی بلکه یا ملائکه سخن میگویند و باقی نعمت انعام به تمام آورده اند که چون اصل مسجد مریم را در محراب
نیدانند و شخص از شدت و از سر چای و مرگشان او بچسبند اند که کفایت که او را در بیت لحم بدید و
او بدانجا رفتند چون مریم ایشان را بدید یعنی در در که رفت و معشوق ایشان نشد یعنی با ما بدید یعنی از او
و گفت ای ما در من بنده خدام و رسول دایم از کن اندیشه میکنی که سخن گفتن مرا با ایشان گذار فانت و بقره
ختمه ترا میداد و مریم یعنی از او دانسته بود من که اگر و مرجم مریم افتاد و کو دوزخ را بر او بدید

كيفيت حضرت عباسی علیہ السلام
و علیہ السلام

قالوا يا رب لقد جئت تبأفرا يا كنفد ابرم بدو جی که اوردی بخیر می بخیر بدی هم کسان که اهدیت
 توان بود و در آن مثل تو یافتن بصورت مصور شده با اختیارش نشان آید از امر خود و ماکانت اند
 جفا احوال هر زن نبود بد نوعی از مردی نبود و ما در تو زن و کار می داشت از دست الله جل جلاله
 یعنی بخیر او سخن گویند و از جواب شنود غضب ایشان زیاد شد قالوا گفت حکم من کارخ الهی
 صیبت کنند بگویند بعضی گویند که در هزاره است در سال که کودک است و اصلاح هم خطاب و قدر
 جواب ندارد و اینها با هم اختلاف میکنند که ناکاه علی بن عثمان حق تعالی در ایشان مادی داشت و این
 فیض گفت از عبد الله انانی الکتاب و جعلت بی الهی من بنده خدا داده است مرا از آن که در انداخت
 مرا یعنی الفصحی که این مرد میجناب عیسی از زمان نبش آن حضرت بسیار است اما چون عرض داری
 مقام شناید و مصایب است که آن بر کمره ملک عالم رویداد عیان نویسنده خامه را از جولان در سخن
 کاه از انجیل و ذکر گفته از ایاام عیسی و عیسی از حضرت و صحبت حضرت و کرد حضرت و سیریه سالکی
 پیغمبری مبعوث و در می سالکی مرفوع شد و در این مدت فیصل از ملازاج اختیار یا بود و در میان با هم یکی
 از افاضای ایوان بود از جاعل بود و در رنجها و از پیچها رسید از آن اجزای اجتماع با ما در این
 الحاکم و در یک المقدس مکان گرفت بود و از بدین حق تصور نشود و در این سبب غیر من معنای آنکه
 پیبوند از ارباب المقدس از خارج و در شهر دیگر با آنکه در هر چه آورده اند که در آن روزگار بی
 اسرار و اسلکی بود و معجزات از بدین حق و در از شاهد ایمان میبود و حضرت عیسی تا موری که او را بدین خود
 نمایانند که از سخنان عیسی که باعث احیای قلوب مرده دلان بود امتناع و گرفتار حضرت بسته و در کشتن
 هتیر بر آن علون من منصرف داشت و دقیقه از عداوت و شقاوت از فرمود نکاشت تا اینکه در میان حاضران
 نهایت رسید و خطاب عیسی ای متوکل و اوتی که شنید مرید که کشت قبل از رفع بگردون
 شد و حضرت حواریون جمع بودند و از اخبار از انوار حضور رسالت دستور می نمودند و در ایشان دوازده نفر
 بودند و پنج و شصت و رومان و مریوس و طرس و عیسی و بطریق و اندران و فلوس و جبر حضرت عیسی روی
 با ایشان نمود و فرمود ای حواریون قبض را می و تفرق و عیسی نزدیک شده است حواریون دانستند که
 انما امر لاحت جان و داعی اسباب و توان از میان ایشان خواص گرفت با هم را در جمع حواریان و جمع را بدید
 یعنی که بپند و اغراض معمودند حضرت فرمود که هر چند به مخالفت من بجز میفاید ایشان عیسی بقضای
 که بر علی بن ابی طالب نمود و ضرر و عداوت از من باز نخواهد داشت ایشان گفتند که یا رب الله این سخن چه
 چیز است که میفرمائی یا ایا مان در دیدن و در آن درین دایره دست بازی تو میگردم و نخواهم گذاشت
 که اعدای تو طوفان نمایند حضرت و در شمعون فرمود و فرمود اینکه تو سخن از بی شرع بگو سر را از من بپار
 خواهی جنت بر چون در شب گذشت بود با آن بر غای که ماکانت و مکن ایشان بود و در هر که از ادیان

جلد اول مجلدی لسانی
الذکرین

گرفتند و از ضرب بسیار و جفای بسیار رحیم ایشان را گفتند گفتند که تو میفرمودی که از او درخواه تا او را
از دست ما خارج کند پس شمعون را کردند گفتند که تا از عیسی بیرون نآید از اینجا بر ما بنحوی که میباید
و عاقبت بقتل خواهم رسانید نه چون از بی خان بفرمان ایشان عمل نمود تا دست از ذیبت و بر ایشان شد
پادشاه و محبت آن بود که احصاب سعادت مایه مرشدان را سرور رسیدند و اولیا داشتند و با اینکه نشانه
یک سره بودند و از هر طرف به جفا و اجناس ایشان گشودند و یک بیک را بدین جفاهاست میرسانیدند دست از
یاری حضرت برنیداشتند و ندیدند و در ای جان شاری گذاشتند و کشیدند تا مایه سعادت و حیات
خدا و افرای داشتند و میداشتند **مواقف** بگوی که میراث چون خیلی در امرات مکان
جبرئیل بطونان بلاد را دید چون نوح مکان میراثی را از روح القصدی و دان حضرت را
گرفتند و بقیه شرب دیدم بایه نمودند و علی الصباح ملک بدلیل فیض اسرائیل حکم کرد تا داری را باز داشتند
و انحضرت را صلب نمودند و خلعتی که از یهودیان و طاعینان در پای او جمع شدند تا ناکام افتاد و از ایشان
گرفت و منگف شد و ظلمت بر همان استیلا یافت که دیدم از وقت بازماند مردم بیکدیگر امید میدادند
حق خانه و نمیکند از امر نمودن انحضرت اجازت دادند و باز از یهودیان را دلان آن حضرت نمودند
بجای آن حضرت بر فراموش نمودند و آن حضرت از او را گرفته و با همان بریند و چون عالم روشن شد بود افتاد
شد بصورت عیسی نظر نمود بان آمد و یهودیان گفتند بنی سحر میخواهد که بجز دست ما بدر و درون
او باز آید و از اقبل رسانید تا شعبه دیگر نیار و در دستش را کردند و در هر چند میگفت که من عیسی هستم
بود اما که شمار از اقبل و اولاد کردم و فرشتگان عیسی را همان بریند و از جای او را کشیدند و درون کردند
و از حضرت او بچند و زنی خود رسانیدند و سرافرازی و ماصکوبه و لکنتی که بر ملا ظاهر کرد
جای یهودیان باعث دفع حضرت عیسی را همان کردید و صفتهای الهیه سفیان موجب حصول درجات
پایان جناب شهادت مایه مرگ امام حسین شد و عیسی را یهودیان از بیت المقدس بهرین کردند حضرت
سپید شد از اولاد الهیه سفیان در مدینه مطهره و مکه معظمه با سایر فرزندان گذاشتند عیسی را و در غار امام
نمودند و حسین را داد و ای چون حضرت عیسی را کردند گفتند که اگر تو از سفیان خدا را از او درخواه تا او را
بخان دهد و چون سر درشتن بان را بالی شهر خاک هلاک انداختند بر علیه طلب نمود گفتند تو عیسی
میگویی که پدر من سافه حوض کوثر است از او بخواه تا از تنبکی نجات بخشد و یهودیان انحضرت عیسی را نکان
بودند بقتضای یکبارگی آن حضرت عمل نمودند و الهیه سفیان با حضرت سید مظلومان دعوی قرابتی
کردند و خود را از امت جبرئیل کوثر میترسیدند و در میان آن سر و میبار و در مدینه عیسی را در اردل در بند
عزت گرفتار نمود و امام حضرت را مانده در دار احصاب حضرت عیسی ایشان بودند که بدستان ایشان رسید
و احصاب امام حسین علیه السلام آنان که کیفیت احوال ایشان را میگردیدند و شنیدند و همه را با شمعون بودند که از خون نمودند

كيف حضر في شيخ علي
السلام

[illegible]

جلد اول جلد کبریٰ
الذکرین

بر غما را کشتن راغبانکند پس شاخه را زدن را ضرر داشت که او از روی کبریتیم شصت و دو کار بر سر در راه صوفی شک سلطان اول داشت بر نفسش قربان فرزند نازیر و پسر خدایک را از جمله مصائب جان گذازی که شرف کائنات و خلاصه وجودان خرد و دو مان جلیل و برگزیده و جلیل جناب محمد مصطفی و دو اعمام فرزندان عزیزان حضرت ابیهم است و گفتند وقوع این قضیه عظمی و فاجعه کبری میباید که است کردنی آن شیخ بوستان نبوت و حجره ظاهر و مادی و طبیعه که از جمله روجان مکرمان است نصیب نبوده و ابیهم در این نصیب از او مستول گردید نشسته بود و در جناب امام حسین و ابیهم هر دو چون در دربار آن شیخ بودند و چون خاطر آن حضرت رسالت از آن دوار و سه درخت جلالت ختم بود که کاما حضرت جبرئیل از درگاه رب جلیل در رسید و سلام حق و ابیهم حضرت بلیغ نمود اما مانند غنچه شکفته و گلشن از خزان آشفته دل و بشو سرد و پیش و نالت رخسارش شکسته و لب از نعلیم بسو جناب رسالت نایز فرمودند که ای جبرئیل و بگو روز ما چون نیم جان می بخش خاطر و امر فریون طاهر در فصل خزان غاموش و سر در کبابی غیر آنکه غمنا حضرت جبرئیل امر ملک علیه عرض نمود یا رسول الله که الحق امر را دشا می نیست که ما این دو گلشن باغبانی امام حسین و ابیهم هر دو از گلشن تو غوا مییم و هر معارف فرزندمان من که جان شان را بپوشنا حضرت کرد کار یا بشا حکم الحق امر را دشا

مواقعه که که کنیدی بخاتم اینک دل و جان کور سربلند از نیم اینک نیم عصر آنجا ای جبرئیل و زبان جلیل حسین بن ابیهم را و ابیهم را و اما مباد از همه آنکه ابیهم تمنا دل از سرین خواهد داشت و مصیبت حسین را از علی و مادرش تا حال و در درخت حسن را دم ناله و اندوهش با مباد ابیهم حسینا سبطی که خانم بغیران فرزند خود را زلفای او نمود و ای برگزیده کبریا که در کند بکشتن او و در حقایق که برادر در میان کور که بخت او گشته و نشسته ماند بود و در حضرت رسالت از او حق و ادعای نکردند الفصد و دهمان شب جسم نازنین ابیهم بجای فرستاده و دوزخ و در پیار و در جناب مادی و طاهره او را بر ساری می نمود و چون مرگ سکران موت آمد و حضرت رسول مطلع ساختند تسبیح امام بر سر نازنین انفرزد که زلف آمد چون چشم مبارکش را و افتاد نظر اشک از چشم چشمان آنحضرت بدشت دلمان در ریخت و عزیزان خاله فرمود این کار نصیر محض در دست و دستان که بر از پشت دل و جوش و دد صد شکر که تو در چشم من ابیهم سوری که میقتصد اوست و دد عکس از خزان و حسان و دل نیکو که است که من از ما در خود سپهر شنید که گفت من سر نازنین ابیهم در کار موت بود و طالت از ما مشاهده میگرد و چون با خود امر و مادر را آغاز فرمود و نوحه میگردیم حضرت رسالت ما را الحی فرمود و چون کوبتر روح ابیهم بیامر و در سر نشین نمود و از ایشان اغوش ما در پیش خاطر طایفی می نمود حضرت رسالت که برت و فرمود العین تلمع و القلب یخرب و لا تقول الا ما یرضی ربنا و انا لایزال با ابیهم خرد و نون بقی دیدم میگرد و دل به دوزخ میگویم ما مکر ایخبر که ابیهم میگوید و کرد کار ما دیدی که ما از حبه فرزان تو ای ابیهم هر آنچه بودیم مردیست که چون اسامه ابن زید که حضرت رسالت را

کوناسته منار و دریا و خیل سنان و دای که در و کارا ان خیل
کنار دیکه الخیال و دیگر و شتا و حضرت و دنا و خف و جوی و خیل

بسم الله الرحمن الرحيم

كيف احدثت هذا في حكمة
عليه السلام

[illegible]

۴۴۱

و گفت ای مسلمانان خدای شما امر و نهیها را در پی بگیرید و از اجتماع این سخن بیرون نروید
 جماعتی از زنان که آنجا حاضر بودند بپای بر روی مبارکش نشاندند تا به وقت آمدن و فریاد ایشان را با حجاب
 آورد پس پادشاه دست بر سر آنکند و جمعی از زنان بادی اتفاق نمود و روی با جد نهاد و روی میگردید که چنان
 خالها میپوشید که خرم طاق اصل زمین و آسمان را میسوخند و ناله میکرد که احدی ز طاق نشیند
 آن نبود آنکه او بخیرین کرد و نرسید از آله اش که بنیضه اصداف شاد شبیه زلاله نگاه ناپذیر
 فریاد خالها در سبط رسول امام حسین بود و روی که در صحرای کربلا در میان لشکرا و از قد فکل
 بکوش میوشید پس ناگاه سر پدید کرد و خود بر سر میان اهل بیت دید تا رب دختر طلحه و آن امام حسن
 چه حال روی داد و هنگامی که در آنجا با زمین و آفکون و سپهر و در خون رکاب شکست و بیام کشند
 به صاحبان ایشان بر کشند و میبند و خون از دیده میبارد و در آنجا که روی از اهل سالک بفرست
 غاوت کردن اهل حر و حجاب خیمهگاه آن امام محرم میامدند ناگاه کافری بان مغلوله معصوم بر سر نهاد
 کوشاره کوش او را در پیکان که میوش روی خاک افتاد و منقولست که چون حضرت رسالت پناه از پیکان
 جرحت دیدم اصل شقاوت خود را در کوی آنکند و از آن آنجا که فکلی بلند شد شاه ولایت پناه دست
 از جفا کشید و بجستی حضرت رسول هر سوید فایند ناگاه نظرش بر کعبه فرود و خون حضرت افتاد چون
 مرکب حضرت را بود و در آن شهر او را اندید فریاد کرد که ای رسول الله جوانی پامد کشت با آنجا
 جوانی شنید گفت احبب الله اوزی بر سرش را زد و که ندانم کرم هانا او فریاد چون عین اعدا و
 هر چو در آن دست از کار باز نداشت و در راه خویش سوار که ناگاه اوزی بکوش مبارکش رسید که لا اعلی
 از کوی **مؤلف** بکوش و شوال آمد صدای صدای محنت و عزت قرآن صدای درمندی
 صدای درمندان و او صدای چون صدای الجریل صدای چون ندای کربایی صدای
 سوره قرآن نازل صدای نافی و صوحانی چون جناب لا یزال صدای درمندی و صدای درمندان
 افتاد بهر لولاه افتاد و خون از بدن مبارکش چاربت **مؤلف** اسماعیل دیدند روی خاک افتاد
 دیدند افتاد و خاک را خور از کعبه بزم آمد و خود را در دم مبارکش حضرت آنکند سرش را در کار گرفت
 و کرب اما از جفا و دردمند و شده مرکب آن حضرت را او در دو باره ان خورشید جهان از آبر کرب
 فلک بهر سو او غود و شمشیر کربان تمام انتقام بر او رده بان نهاد و بر روی سید انبیا جهار و میوه و در آنکند
 بشهر میفرمود تا آنکه دوباره لشکرا و از منفردی ساخت سرگردان و نکشان و مقرران را مانند بر سر خان را دادند
 از سر پیش از نشان بر خاک آنکند و عقبت الشقیه را بدست سید مجتهد و شرف کسان آورد و اعلی و کجا
 بودی از زمان که پسر ترا از دست پیر بر روی زمین آنکندند و با شرف ارم دادند و با یکدیگر چون در میان شد
 صاحب اطراف و جوار میباید از بر جرحت بر کربان حیوان بسته زبان بود و در کای با کای فانی

در میان است منقولست که عمر سعد ملعون حکم کرد که اسب و و شمشیر را بگیرند و بنیاد کعبه را بزنند
 از پیرم لشکر آتش و شمشیرهای پیکار برود و آن کشت فلک و فلک را برود و دندان با و بر پیرم پیکار و قطع نظر
 خان خود نمود و جوانی که در پدید دست و دهان در پیکار آمد و از آنکه فلک را شکست و از آنکه خود را
 بر سرش اعلی صاحب خود را رساند و بال و کاکل خود را بخون آن حضرت اورد و روی پیکارهای جرم نمود و بکر اعلی
 بودی در هنگامی که فرزندش نشاند و کرمه بود و قصد قتلش نمود و میگفت فتنه را میبند و پدم ساقی کوثر
مؤلف اهل کربلا را با آنکه شاه کربلا شرح کنتم از حضرت پیر خدا مریدیت کرد و در آن کربلا
 جناب حضرت عمر بر کوه حضرت رسالت مبارک و در پیکارهای حضرت عظیم جانت که چنان علم
 که بکربلا را شرف اعلی که بود غلام حبشی داشت که او را و خنجر کشیدی و او مردی بود مبارز و دلیر چون لشکر
 عزیمت کرد تا بهر رشتی اطلبید و گفت ای سلام دانسته که مسلمانان در روز بدغم من طلع این عبد الخواری
 زاری کشند و من بکم اکر در این روز جزه و اقبل رسانیدی مرا از مال خود را از پیکم و مال بسیار و
 دلشاه میبکم و هند و این روز بوسفیان که در میان بلعرب محسوس و جلال شهر بود و عتبه پدیدار و بدیدند
 عتبه و هر پیر رسالت در جاده هلاک افتاد و بود و در آنجا و گفت اگر عتبه را بکشتی کام را اصل تمام و در حق
 عالم را بخار و نترکت بدین در دید و در کربلا که عتبه را اعلی را بکشتی بکشتی و ساز و ساز را بکشتی
 پیران و حبشی گفت که عتبه را قادیتم و از آنکه عتبه را در عتبه اعلی و بکشتی و از آنکه عتبه را بکشتی
 که اگر در خواب باشد مرا از آن فرستادم و عتبه را مطعون او را بکشتی و از آنکه عتبه را بکشتی و از آنکه عتبه را بکشتی
 ندیده است شاید در حرم توام کرد **مؤلف** بود حبشی و حبشی را چون حال چشم او میدید پیش از
 غزال بر حبشی نهادی و عتبه از روی وصول و کسان دوزن و عتبه را بکشتی و از آنکه عتبه را بکشتی
 نمود و روز و شب بکین کام ترسد و دامنه قحط مقام بجای آورد و بدید که سران از آن مهاجر و انصار و ملازمین
 ابرار شرط باری و عتبه را در کربلا حضرت رسالت نوسید و بجستی شاه ولایت و دامنه مبارز میدان
 لایق و شاه سر علی را از آن در حرم پیکار تمام بافت داشت که بر حضرت بنزد دست خود آمد یافت بجا
 روان شد و بدید که چون شمس عتبه را قادیتم و از آنکه عتبه را در عتبه اعلی و بکشتی و از آنکه عتبه را بکشتی
 که عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر
 بران و دستم رسانند بودند و عتبه را بکشتی و از آنکه عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر
 باز ناچین شاه سوار میماند اند و حبشی را لایق اگر قصد کند بدی کوی ملک و درم چو کانی
 اتفاقا با صاحب ابر عبد العزیز رسید و از آنکه عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر
 قریش که در کربلا و در حرم و عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر و از آنکه عتبه را در دست شمشیر
 ایشان را از پیر خود و کربلای اطراف داشت و حبشی در کربلا بود و فرصت طلب خود را کام کرد و عتبه را

که نا لیکن و موی کان میامد حضرت رسالت پیام چون دید ز بر چهره و پیشانی پدید گفت بر و موی کان
 بر گردان تا باز در خود را باجالت مشاهده نماید که شاید ملاقات نیاید و در باد از حد جمع کند چون نبرد
 مادر شد گفت بجای ای ای که بر کرد که خاطر رسول خدا مایل است که بر نفس برادر نیاید و او را کشتن بر نفس
 خوانون گفت ای پسر شیده ام که برادرم جزو زانم پدید کرده اند و مثل خود اند و یقین میدارم که این محنت و بلا
 و پلای محنت رضای خدا پیش آمده و منم که او را باجالت به ستم و بیحرای جز به ستم زهر چرخ مادر را بر رض
 اشرف کائنات رسانید و انحضرت صغیر خوانون را دستور داد چون بر نفس جزو ستم شد اما خود را
 از کرم ننگه ستواف داشت از کرم او که بر حضرت رسالت شاه افروختن باطله زهر خون دل را در ده کشت
 و اگر در حشری که بر لب نفس سرور شد الحاکم مظلوم و سزاوارتی بودند در وقتیکه در بخت خوانون خواست
 انحضرت بر نفس طهر برادر با جان برادر خود آمد و ان جسم نازنین را باور یار و در خون خود غلطیده دید و نیز
 و انعام و ناله و اعطایه و فغان و فاطمه و اصحاب را برادر و هر آنکه که در زانم انده ایشان پیشتر بود چنان
 و نیز خوانون را در انجالت هم از زانم خود ای هر طرف نظر میکرد و چشم ستم کار و رحم دل را از عین بر
 باغوش و فغان کرمه و ناله نازبان حال میگفت **لَوْ لَقِهَ** آنکه سخن تو روی زمین گرفت در شد
 ماتم تو رسول امین گرفت تنها همین فلک برای تو خون گرفت عین حق از در کائنات زمین گرفت یاد
 شود به پسر خدا پس دویی که خاتم از نوسلایان دین گرفت بر حضرت رسول باطله و صغیر فرمود که
 بشارت داده اند از آنکه جبرئیل آمد و خبر داد که جزو از در میان اسفند میان ملائکه یک عالم را از انجالت
 اسد الله و اسد رسول الله نوشتند بر حضرت رسالت باجالت ملائکه اسفند خبر جزو نماز کردند و در وقتیکه
 و ابان آمد که جبرئیل رسول خدا نماز گذارد اول بجزو و بعد از آن چنانه ملک شهادت را داد و در وقتیکه
 میگذازد و حضرت رسول بر نماز میگذارد نماز و هفتاد بار جزو نماز گذارد و نور الانی خوان و میافزود
 که جزو شهادت اول بود و حضرت امام حسین شهادت در کربلا الحاکم جبرئیل انبار کرد یارب کلام دوست
 بر نفس نماز کرد و فرمود که جبرئیل را کشتن بیکوش یا مصلط که نوحه سرگشت بر نفس چون جزو شد
 شهادت رسید و در وقتیکه خواست کائنات حاکم مظلوم بود و یکی سر و نمودن علی رضی که عباد
 و دیده کران نشند و که بخوانی او بختد نفس الهی را بدش را بدید و ناله را از اعجاز ناله سپردند
 خورشید بایان و سر و بیکسان امام حسین چون بدید شهادت بر دست و این غم بخون و خاک کربلا
 فرزند برادرش حضرت بود بیکبار الله بر نفس و ان کو در مصلط و امام مظلوم چون غم بر کوار خود را دید که در
 میدان قاتل بخواند و خون غلطان و جوی خون از زخمهای بدن الهی بر روان غلبه از زخمه برین آمد
 ناچنان غم خود رسید و نیز خوانون هر یک خواست که از کربلا ناله بفرمود و در انوقت هر ملایر کمال اسدای
 کسکی بود از سگان ختم نمیشد و صدان حضرت بلند کرده بودند ان طفل مظلوم را در دایره انوار میخواست

غم رنگی و دست خود را پیش داشت که شش بران امام که بنیادان خاکی تیغ زاف و داور دست
 عبد الله خدا کرد ان طفل را با غم از امام حسین او را در کشتن و فرمود ای پسر که در کشتن که
 در همین ساعت بر صفات جان برادر و در کوار خود میبینی **لَوْ لَقِهَ** نیست این حرف بغیر از آنکه
 بکی و ناله بخین یا کو دکی که شود هرگز من جلد بایان از هزاران وصفان نتوان بکی که سکه
 حرام زاد پیری بر ان طفل مظلوم را در دامن غم بر کوارش شهید کرد و مرغ روح مقدس را بشمار
 ناله بر و از کربلای وستان بخین یا ناله که چون حضرت از نماز شهادت فرست یافت فرمود که غم را بخین
 باجالت خونین و غم نماید که کشتن شهادت را در کربلا با شهادت و غم نموند و از احد بعد از انکه
 و در انروز از خاکی شهادت ای شهادت از نوحه و ناله بلند شد که بخت شریف حضرت رسول سید مکران
 خانم حضرت رسول فرمود که غم را در این شهر زانم نیست که بر نفس داری و قیام نمایند از آنکه عینیت
 چون انصار این سخن را از سید البر شنیدند که جزو در این شهر غریب است یکبار ناله کرد که بکی که ناله
 خوش رفتند و عیال خود را گفتند اول بخانه جزو شدند و تا قریب به شب که برادر کردند تا انوقت
 که عینم الکلی لا یکنی لا سر و دنیا از خواب بیدار شد و صدای کربلا از انصار شنید رسید که ابر
 او را است گفتند فان انصار را که تقریب داری غم بر کوارش قیام نموده اند حضرت فرمود خدا خوش
 باد از شما این شهر صیقلی که غم بر تر از غم نیست سبط از کشتن عینیت **لَوْ لَقِهَ** انکه اند
 ماتم که در کربلا دیده کرد و در کربلا خون گرفت انکه ابر بر کرد و دنیا و دهر جزو از ان
 کربلا انتم سباحت حضرت رسالت شاه فرموده است کشتن کربلا الحاکم از انکه او را کربلا
 که انجالت که کربلا بر حسین بن اکبر اکبر بایان با خود را که بر دار در زمان او شهادت و از او جدا
 قول بر بسند خبر و اب که بر است که هیچ روزی حسین از کربلا نرسد حضرت امام جعفر صادق مد کوز می شود که
 کربلا حضرت را ثابت بنیم بدید و در تمام انروز عزون و کربلا بی بود و میفرمود که حد حاکم سب کربلا
 مؤمنان است ابضا از انحضرت و اب کربله است که روزی حضرت امیر المؤمنین گفت ای سب کربلا
 بر حضرت امام حسین عرض کرد که ای پدر من چنین امیر المؤمنین فرمود بی و ابضا بسند صریح
 و اب کربله است بر شیب که روزی در اول ماه محرم بنده حضرت امام رضا را فرمود ای پسر شیب
 یا در روز تو کفتم بر این رسول الله فرمود که این روزیست که حق دعای ذکر یا و امحاب کرد و در وقتیکه که انحضرت
 طلسم فرمود و ملائکه او را ناله کردند و در غم که خدا تو را شهادت میدهد بخین بر کربلا و در روز
 دار دعای او مستجاب میشود و چنانکه دعای ذکر یا مستجاب کرد یک فرمود که ای پسر شیب محرم ماهی بود که
 امرا با جلیست در زمان گذشته ظلم و قاتل از امام میباشند از هرستان ناله کربلا را با شهادت انحضرت
 و حرمت پیغمبر خود را ناله اند و در این ماه با زین پیغمبر خود مثال کردند و ان ایشام را بر کربلا و ناله

ایضا غارت کرد پس ایشان را نیز در هر کس ای پشید اگر چه منبکی بر حسن این علی ارحم الراحمین
 که کرد و اسل کوه سفند سر بریدند و عجمه نفر از اهل بیت او را او شهید کردند که عجمه در میان
 و نظیر نداشتند و تحقیق که در کتب قدسی شهادت و شهادتای مستحکمه و زیاده و چار و ملک العی
 نصرت از حضرت از اسمان زمین آمدند و قوی میدادند که انحضرت شهید شده بود پس ایشان پوستند
 غیر انحضرت هستند و پیده مو و کرد و الو دنا و قوی که حضرت قائم ظاهر شود پس از او دان انحضرت خواهند بود
 طلب کنند کان خون انحضرت میباشند ای پشید خبر را در ایدم از پدرش از جدش علیهم السلام که چون
 حسین علیه السلام کشته شد همان خون و خاک سرخ را بریدای پشید اگر چه کنی بر حسین نایب پدید است بر وی
 سودی نیست که همان کبر و صغیر تو را بنام زخواره اندک باشد و خواهم بنیاد ای پشید اگر خواهی که در غنهای
 غالبه نبشت ساکن شوی یا رسول خدا و ائمه هدی علیهم السلام در پشت کن یا نالان جدم حسین ای پشید
 اگر خواهی که ثواب شهادت را بدانی که هر که مصیبت این حضرت را بدی بگو یا بقی کت مهم فائز تو را
 علیا ای پشید اگر خواهی که در درجات غالبه نبشت با ما شو پس زای اند و ما اند و ما انباش بر تو بود
 ماله اگر مردی سنگی را در دست دارد و حق او را در قیامت با آن محسوس نکند **ای پشید** شهادت
 که کنی بر انحضرت را بر کن بر حال انظرو غرض شما اینست که نهاده و میان مکر قتال و دیوار و چیدم را
 خوشوار ایستاده بود و در میان برای عزت ظاهر خود که از شکی فریب جای لاک و سپیده بودند و سطلید و ان
 جماعت بغایت مضایقه نمودند **موقوف** بستند باین رخ اولاد فاطمه خوش جای ای پشید که کشته شد
ای پشید کان تکلی که انحضرت از کافران غایب بود با الفاس یا الخاس انحضرت از انچه بود و چنین است
 اینها برای تمام حجت از انحضرت صادر شد و اگر خایر اشراف ما بل دفع ان گروه بود بدانند که سبقت علیا
 بجا که هلاک میان نداشت بخت رسیده است که نا انحضرت و حیات بودند که ان کفر کفار و قنات که ستم
 هر عمنونند و از پشیدان یک تنه پیش نه بود و از پشیدانی هر را می نمود با حل است کشتگان الی پشید کرد
 متوجه جاد بود با شکی عزت ظاهر خود می نمود با من لا اله الا الله شان حق شان ای پشیدان ای پشیدان و اولاد
 بجز و اینها و اینها **یکی دیگر** از صفای عظیم و شداید شدیده که در دار دنیا بر سوار شد و بداند که
 جان گذار و عام محنت انان سر و اختیار و جعفر طیار و رضی الله عنه است **ای پشید** جعفر طیار و رضی الله عنه است
 شبیه برین مردم و خلق و خلق بجز خیر البشر بود همان ای پشید که هر که جعفر شبیه برین مردم و خلق و خلق بجز
 خیر البشر بود و انحضرت امیر المؤمنین بر او امر نه بدست داشته بخت پشیدان چنین است علی تقوی
 بفرمان که نه افستنا و افستنا تقوی جعفر بن ابی طالب نبوت نداشتند ناس است بلکه ان شایسته که جعفر
 خداست از انست که بر او امر نه تقوی است و ان شایسته جعفر رضی الله عنه و جعفر که شهادت
 انحضرت با نوبت است که دنیا اهنم از غیر لشکری از جانب حضرت رسالت نامزد

حضرت رسالت نامزد و کشته شد و خود را بخانه نهاد و در صفات
 اسیر بدین شهیدان کشته شد و با جوارح محرم

و جانب جعفر نیز در آن سر بود حضرت رسالت نامزد و کشته شد و خود را بخانه نهاد و در صفات
 بنای مثال شد و با نوبت جعفر دین جهان با ان اعتقاد از انچه لشکر اعدا کرد و انکه دست انحضرت
 تو که ملک عالم اسوار داشتند و ای ثبات در کاب و فاور و عیان اختیار بقتضای حضرت انچه
 گذاشتند بر این حال بکشد **موقوف** ماعز و فایاد بریم از کشته شدن جعفر و انچه
 بحراست و دست ساحل در بحر کار داریم بران عسکر قلیل با جود نامعد و در شجیل کارزار بودند
 که در ان نشان بدین طارقه شهادت پیوست و از قید تعلقات جهانی رست **موقوف** در زندگانی
 از انجاب قطره امید برین بحراب جانب جعفر بن ابی طالب انحضرت غیر غایب شده از کرب پیاده شد و علم
 بر داشت و پیوسته که کار را داشت و بر طرف حمله پیش لشکر کفار و رو به پشیدان میگذاشتند و انهای
 اوج عزت جعفر اقبال را بر طرف شعله کشا می نمود و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته
 که انحضرت مکر و محاربه شده بود و در پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته
 گرفت و پشیدان متوجه کارزار بود کافری دیگر از صفای جعفر و انحضرت کرد که دست جعفر بران
 جدا کرد و علم اسلام را با نوبت پاداشت نامزدی عیان انحضرت زد که بر روی خاک افتاد و صحاح
 اخبار را داشت که حق پیوسته خود را از انضای ای مونس خیر را نمود و زمین نامرتفع کرد **ای پشید** نامرتفع کرد
 مشاهده نماید و حضرت رسالت دومین طبقه با از انرا از داستان مؤخر را و از انچه جعفر رضی الله عنه
 اساز دیده مبارک داشت و مبارک است که پشیدان جعفر را دوست از ان جدا کردند و او را جرمه از کال
 فنا کردند و خداوند عالم با نوبت و دوست و بال و پا و قوت سرخ بوی و زانی داشت که هر کجا می
 پشیدان میگذاشتند از حضرت علی رضی الله عنه که رسول خدا فرمود که جعفر را دوست دارید و پشیدان که مثل ملک بران
 میکنند و حضرت اسد الله الغالب فرمود است و جعفر را دوست دارید و پشیدان که مثل ملک بران
 و شایسته که در کشت با ملک طیار این می نماید بر دست یا علی نای قوی بر دست کرم فرزند دیندست
 حسین را و حال داد و در قوت که بدیدم در شمس را که دست از ان جدا کردند و کاب و دشمنان از خود
 سبب و دشمنان را که بجهت طفلان و کودکان اهل حر را فرات رفته بود بدندان گرفته و پشیدان که
 دم ای پشیدان عزت ظاهر برادر خود رساند ناگاه پشیدان بر میان او زدند و انحضرت را از ضربت بر
 شمشیر از اسب گند و فرار کردند که ناچار از کبی پشیدان فرار کردند و پشیدان که شاه مطلوب
 نامزد در پشیدان با در مصیبت و پشیدان که در پشیدان و کاب و ناچار از کبی پشیدان فرار کردند و پشیدان که شاه مطلوب
 حق حضرت رسالت از ان شهادت جعفر طیار فرمود انحضرت بنام جعفر آمد و اسمای و جعفر را طلبید و فرمود
 که ایند فرزندان جعفر چون ایشان را نیز از انحضرت بر ندید و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته و پیوسته
 جلیل از او زده ای حق بن انحضرت بپشیدان گفت یا رسول الله فرزندان جعفر را چنان بپشیدان که

و در روزی که جعفر طیار کشته شد و در آن روز که جعفر طیار کشته شد

حضرت امام حسین را اطاعت نمودند و در میان ایشان حضرت ماسند بن زکریا خود در میان ایشان
 امانت فرمود که در شان آنحضرت نازل شده بود و آنحضرت در سال در بار غایت و اطاعت آنحضرت فرمود
 بود بر ایشان جهت مخالفت و نمایانگر آنحضرت نمودند و هر یک از آنحضرت و اطاعت آنحضرت را
 بانکه بر لشکر زده و ری آنحضرت را کشت و مردم را از جانب هر یک از ایشان و یوعدهای پدید آوردند
 پیش بر نداد که او میدهد که او که کسی تیران اما که از ایشان من بودم و میدانست که او که کسی در روز جزا
 معاف خواهد شد و خواهد بود و از امر سر بر داشتند که ناز و زیارت داغ مصیبت او در دل ایشان
 و حرم ایشان بود که ملک آنحضرت را و آنها از همه اجماع اهل ضلالت خلاف کوسال را با
 و بر آنکه کسی از جمیع حضرت اسد الله الفالی علی الریح طالع بود **مؤلف** اینها جغای ستمکار و دوست
 آنست که ستم کرد و بر سر و دست چون شوه طم از او کشت نخست بد کردن شوه بد کردن او است
 چون حضرت امام حسین علیه السلام بدید که حضرت باند آنحضرت بان کوه انبوه اثر میکنند ناچار با تمام انصاف با الله
 مقابل و مجاهد از اختیار نمود و تمامی عسکر آنحضرت هفتاد و نفر پیش نبودند و اگر بعد از عسکرت سبب انبیا
 شاه و اولاد او از این معادون و یغیر و جید و طویلی بود بدید که آنحضرت مقابل و از این اختیار و نیز بود
مرویت که در هفتای که وصی خدا و خاندان خود را از عدم انصاف از آنحضرت نمود و نخست نفر از آنحضرت
 کبار که از سبب ابوبکر و فدا و انکار نموده بودند و در صف و صلاح و الفدا و امده و عرض کردند که ای زوی رسول
 عطا و ابد است قدرت کرد کار اصحاب و نصیب فرقی و این سبب من سبب ساری غایت خلق را بکوسال بر سبی
 دعوت نموده و در وقت حرکت کردن و غایت نشستن نیست جلاله اطاعت که چون بلند نموده مانند خورشید و هفت
 از این یون خرام مهر و خند و جو بهمان شود شب به بازی گویند آن شود حضرت امام حسین را و میفرمود
 مرا با همی معصیت نیست و از این سبب بوجوه و مودت رسول عربی الخال بمقاله این قوم شر را مودت نیست آن هشت
 نفر گفتند که تا خان در بدین دکان در تن داریم قدم اطاعت و در طریق تومینارم حضرت قبول فولایشان خود
 و فرمود که مرا در دکان خود ثابت قدم و از این دم صیانت پذیرد اگر تیغ افشا از اینام افشا بدین شایه های
 کشیده از آن خود میریزد و در تن من حاضر کرد پد نامن نزد دست بجزد و الفدا نموده با طبع و مجاهد
 و مقابل گذارم ایشان عرض نمودند که متعاطا و طاعت همه جنسیم تا بر نانی همه گوشتیم تا چه و فایقی دیندار
 خود بر گشتند و علی الصبح اجماع نموده شمشیرهای خود را بر داشتند و در فدا خدمت آنحضرت کردند و انداخته
 شمشیر خود را از نیم اعدا و نیزه و دانهان نمودند حضرت امام حسین را و در خانه خود منتظر ایشان بودند که از آنحضرت
 که آنحضرت فرموده است تا من میریزم و آنحضرت حاضر شوند آنحضرت را با طاعت و اجماع و فایقی و کثرت و قیام
 اقامت نمایند چون ایشان بوجوب عده با شان ملائک را با طاعت حاضر شدند حضرت فرمود که شما را از امر فرمودم
 که شمشیرهای من را بر تن من حاضر کردید هنوز کان و فدا نموده و شمشیرهای خود را بر تن خود

عایشان نمودید پس در روزی که بنای مقام و مقابل خواهد شد چه خواهد کرد ایشان دانستند که حق با
 حضرت است که مضایق را بر عبادت اختیار نموده اما احتیاطا و آسانام حسین چنان ملباس از حق بود
 بود که بعضای آل آن اولیا الله لا خوف علیهم و لا هم یحزنون و در نهایت حرارت و شجاعت و بیخوفی و
 که عبادت و مقابل و بقتل و بهمان رحمت دنیا را نشکند کان بگویند که حق و لایب از چند نفر اخبار حضرت
 امیر المومنین از این کلام میشود بداند که مدارج اولیا الانبیا نیست که بر اولیای حضرت سید الشهداء را بگویند
 ایشان بیشتر و برتر بود چنانکه شاهد بر این مدعا کلام سعادت فریاد آنحضرت است که فرمودند می دانم اصحاب
 از اصحاب خود و فدا و زور و فخر و کبر از ایشان بیشتر اصحابی تقیان نیز صاحب نبوتشان و مقام ایشان
 و ایمان بودند و خوف و حزن از ایشان نبود چنانکه مکر و مواجهه سختی را بر سر روی و ابوبکر گفتند
 روی سلمان و باقی و غیاب حضرت رسول و آمد ابوبکر و این را بدید که من بخت و کرم و اصلا
 خلقی که است و در از آنها و سلمان خولت گفت بدین غدا بچه بخت من بخت حضرت رسول این خای مثل تو
 کوی نیست **مؤلف** این نیز حضرت رسول است ثابت و حضرت رسول است این سلم انسان دینست
 مخصوص این مومنین است چرخ چاد مکان عیسی طوایم این مومنین انکار و کیش شرعی
 و نه از آنجا از این خوی از کچه چوبین پیایه بر این نمای تو نیست و در بهر و سخنان در شان بر روی
 گفتند که هر یک خولت و بجانب سلمان شافت و چنان سبیل رویان بر کوا و زده که صورت او بر رخ کردید
 که در شریف و مدنی با شک بود و بر همان می پدید و میداشتند که از ضرب دست انکار و کران بر روی
 نایب داشتند و سلمان نیز کوا و زده که حضرت رسول در شان او فرموده است که السلامان را اصل
 الدین و سبب ایشان بود که روزی سلمان در مجلس بعضی از فرشتگان بود ایشان هر روز حضرت سلمان
 که هر یک از خود را بیان نمایند یکی جمال و یکی جلال و یکی جبر و یکی جفا از خود را بیان میکرد که چون توب
 سلمان دست چون بدو و ماد او کرد و دندان از جفتی خاص کرد و دیگر میگفت بدین از خدا بد عیب
 یکی میگفت با در شرف و یکی میگفت من از در دمان تارم یکی میگفت من از خدا دان تارم یکی میگفت
 من مسو و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله
 که از ایشان بود و سلمان گفت تا این الاسلام و برخواست از جبر و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله
 شرم بود چون بدو و ماد او کرد و دندان از جفتی خاص کرد و دیگر میگفت بدین از خدا بد عیب
 نظر حضرت رسول سلمان افشا و تار و تار و جبر و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله
 باشد سلمان گفت و یکی میگفت که از جبر و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله یکی میگفت من از جبر و جلاله
 دست سلمان گرفت و چنانکه کرد که نمای خلق اولیای دست خیر العشر بدین و فرمود که السلامان را اصل
 الدین و سبب ایشان بود که روزی سلمان در مجلس بعضی از فرشتگان بود ایشان هر روز حضرت سلمان

عالمی است و امر ما مستقیم نشود ای ابو بکر بگذار تا بروم و بعد از آن تو حاضر باش که کوسا را می بینی در دله
اشک زانکه نشین زبیر که می داشت که بشیر خدا را بآن لسانی می گوشت **مؤلف** سگ کوسا را بشیر
چون به بشیر بشیر را کرد و بشیر سگ به بندد و کند خویشتن را با باد و کج و چنند پس ابو بکر
باز بطلب صاحب که امانات و اعجاز فرستاد و آنحضرت حاجت نمی نمود و فرمود من متوجه تقدیم و صابا هست
و رسول الله فرستاد و جواب شنیدند تا آنکه معین شد که ان امام اخیا با حیا قبول بیت کفایت و انبیا
تغافل از آن کرد و عزا که در رشتی صورت و در رشتی خوی و در میان قوم مشهور بود با خدا و اولاد و بیاد و جوی و انبیا
قوم فرستادند که بشیر حضرت امیر المؤمنین را بیزد انکاران پس بدین برید و آنحضرت بیعت نکردند **مؤلف**
خلیفه را از اندیش سویی غمزد کلیمه را فرعون مکرر و جیبی را بر چوکل کافر و لیلی سوی بو کبریا
چون انجاعت بسات عت و جلال و حریم دفت و سعادت رسیدند مطوت خاندان نبوت مانع آمد
جران نکردند که بهر خصص ان خاندان در اندازند دخول طلب نمودند شاه و لایا اجازت فرمودند با انهم مجازا
که داشتند بکشد و گفتند که اهل بیت حضرت رسالت ما را از ان ندادند که داخل شویم و حرمت کردیم که بکشد
پایه ای بر حرمت نبوت گذاریم و عین بانگ را بشیر از ده که شهادت با اجازت کار نیست هر چه باشد علی و از ان
پیش از او دید و اجازت داخل خانه حضرت رسالت شود و بگوید یا ایها الذین آمنوا اتقوا الله وایوت التبیان
ان یؤذونکم و انکار و بانه لا استلک علیک آخر الا المود و فی الفی افرا و نالشت که حرمت استانده
و رعایت جانب قبول را منظور نمی آورد و قصه عیسیا خود به خواست و کفر با حق خود را ظاهر ساخت و بیت الشرف
کرامت گذاشته **مؤلف** کرد چون ابو محمد صدراعظم و جلال رفت چون امر از اوسوی سلیمان زمان
چون انکاران بدرجه حرمت رسیدند و صدای بلکنم قوما عا دین کردیدند و جیل اصحاب و ترفیق انفس
و هم کافرون و سحران را باری اولمک هم اخایرون پیشو ممدین و پیشوای ظالمین هر دو اولو الالباب
اتخاب علیک الف الف العن و العذاب است و قاحت از آسمان بر آورد و بای شکست در دولت خانه رسالت
زد و صد بلند کرد که ای رسول طالع و اکیا در مدینه علم رسول و زوج جناب قبول متعز جوار شد و عیسیا
باز بقضا و خطاب بان کشود و شاه ولایت جبر و تحمل میفرمود ناموس که ناپسندید و در طالع و فرشتا شده
بجهت انعام بخت بعقب آمد و در احوال جسم بشیر سید صیبت حضرت رسالت بسیار ضعیف میخفت که بانه
بود و از درد و اعصاب میریخته تا لایع بود **مؤلف** دلش پر زد و بود و دیده خونبار تشر نمود
خالش زار زهران چکه در تاب می بود همه و بخود نیز از ان سبب بود پس بود امر از امام عیسیا
چرا اما از درد و صیبت خود نمی گزیدی دست از نماز را و با طریقی پیشه می کرد از انک با آنحضرت زد
کنت در انکشا و اکبری آرونی از ان کرد خانه نیز فراموش و امیر بیت و امیروزانم با طالع فرمود که خدا خالت
مستی را یاد فدا و خدا خوف نداری که میخوای بهر خصص داخل من شوی **مؤلف** نفس نداده

نور این چشم و حیات خداوندان خانه بشیر است چه بسیار زد و ابله بقرین بکلی چنین ناز
کشتی زین اشک ولد الزنا از ان رسول شرم نکرده از ان سخنان بر طاعت خود و هم طلب نمود و دانش بد
از ان که روح الامین بیانشان غریبانه که اسفانها می کرد **مؤلف** کعبه از انکه انش خانه کرد منزل
جبریل را بپایه کرد که خود را انصهار لعین حالی زانکه دیوانه کرد بلای احوال علی **مؤلف** انش
ان از وقت که در خانه میسر سوخت شعله از میهمان فرین کردید تا زبیر بکبریا رسید از انکی که انش
افروخته و در دار السلام ایمان اسوخت و زبیر و زبیر و وحدت ان بدین که بکبریا که در وادی که راجحه
حرم حضرت سید الشهداء رسید با طریقی از ان حالت دختران خود اگاه و هر که پیش از است بگونه فطری می کرد
دروغی که سر و مظلوم نشانی شد و ان یک از ان عا دین در حبه نشسته و هم پوسته بود که ناکه عمر
کرد و برقی امپه لالت شفا دست از ان بر و دانش انش بجهت زدند و خبر کان ال رسول در ان زمان نمود
که بر دهن برین و دیدند محشم کاشن زمان را و کردون نکون شدی این خبر که بلند است و بیستون
شدی کاشن زمان که کشی انجی شکست عالم تمام غمزد و بای خون شدی **مؤلف** ان قصه عیسیا را در ان
داخل ای شود و جبریل امین و حضرت خضر السکین به اجازت داخل خانه می شدند فاطمه زهرا را با و بود
که با انباء از رسول الله بهر همان است صیبت زلفه را مونس کردند و انش در خوانه بیعت زدند و ابله بخت
قدم خانه را می کشد از ان بر و ان بزه ناموس که در در و در طالع عمر ولد الزنا کردیدان برجم پیش از کلام عظیم
نبوی که در باب رعایت فاطمه زهرا فرمود بود چشم پوشیده و سر غاف نشی خود را بر هلو و حضرت زد و ان
صغیری بود که از اهل کین بهر ظاهر میسر السکین رسید و تولد از ان بکشد که با انباء از انکی انکار غدا
زبان کار زانکه بلند کرد و پیوست ان حضرت زد فاطمه پیشه شد و رخا از ان حضرت و از حجه ظاهر بیرون
دوید چون بهر رسید بجهت با الله بجا انکر ذلبر و صلاک انکده و باندک قوی او از زمین زد و سینی بکری
مخرج ساخت و خواست بخیر او از ان بدین جدا سازد بموجب صیبت البشر که مخصن حکمتنا و بسیار بود
بکار بر داشتند ای کاش او را قبل بر می بایند و خلیف از احوال مضالک می بایند بلای انکار فر در همان
و تخم سمد در دشت و در کار نباشد تا حاصل ان برین شود که در حوای کبریا از رسول خدا را بپایه ان لعین
باز ان بدین که سینه و نشانه بشیر و شهادت انکده انش انش انش انش سوخت و جبریل امین
سعد امین در که با از که میاموخ اگر در خضر السکین از انک بلیان ناز نانه غیر سبیل روی دختر امیر المؤمنین
که میزد بر معلوم شد که بقای اولاد از ان داد و در ان سبب بود که فاطمه را ملاقات باشد و چنین که وجود
امیر المؤمنین در همان مخصن برین بود که اهل سادات ابا حجت دلاک فرمایند که بیک بدی و بدی
د که مالمین بیابانم **مؤلف** فاطمه ان و کفر اند جهان لازم است انجافان نکند ان دجنا
زدن از خبر و شرم علی باید که باشد هم بر پس بر مومنان انکاش ایمان را دعا کرد و فرمود ای عیسیا که سینه

چند صد واقع و ساج کردید بیک جمع نهادت حضرت چون شام و حاکم خواجه دوسر بود و شاه
و حاضر مانند صبح سبب ظاهر و سلطان اطهر پیش چون ابروهای ازان کرمان و ذی قش کلوش ظاهر
در تمام بدو بر کوارا لای خلافت انبیا از ملائک ساکنان ملاک اعلای کرسند و در اکثر حضرت
موقعی اندم بنای نزع بیکر خراب شد کر خون جبین شاه و لای خضاب شد روی گرفت
ظلمت حصی ازمانه کان لفاقی که در و غاب شد از سینه در بیک انشین از دیده ملک بخت
از هر وکیل آن سال اولیا فاکام شد همان جنان کامیاب شد و کیفیت از قضیه عظمی و افه
کبری این بخوابست چون امجد اکبر و اصفهان بکر به جل الکبر نهات رسید و اسباب نهادت حضرت
حصی کردید از جمله کوهی از خوارج در مدینه معظمه شد که حضرت را نهادت و معبود و درین
المنزل از بنی قریظ رسانید عبد الرحمن بن محمد از دی که از دوا اول مسکن تفاوت و ضلالت ابدی مری
از کار بخت بنام اعلی بود و حضرت شاه و لای نمود و متوجه کوه کردید **مولفه** شد و بیک الله
تا بیک الصم از برای قتل مولود حرم چون بکوه رسید روی در خانه کوی از طایفه بنی الزباب
نظامه ملعون زاد بدو بیکر جمال ازین بد فعال کردید **صنوی** ذره ذره کاندین ارض و نبات
جنس خود را می کشید و کاه است **انتر عشوان** تا بیک در کانون دل که بر کنش سعد کد آمد و در حدش بود
خلق عن ذکر الله اذ لا اله الا الله بنی الشی انکار شد و از انکاح خود دعوت نمود چون نظامه ملعون از خوار
بود و بدو برادر شاه و لای و در جنگ خوارج بخت را رسانید و بوند که انرا دی از دوا ازین خلیفه
اکرمه منار دینا و در کبری دغای بکاین اوری و حیات من موقوف بقتل کشنده **مشرکان** امیر مونس
مولفه ابرو وکیل بن بخت بود و است سورت و در زمانه شیخ ذات انکار کنت در و غلام
کینر مکتب انانیت و لای است امیریت دشوار و مرادیت بکشتن ان بزرگوار نیست **مولفه** انکه عرض
فرز را باشد مزار مسموم بر بنی انکار انصار کنت در داین باب باید اندیشه نمود و در حضور
چهره اما کشت و الفقه چون اندک کاف کیش بداندین در و مدک موافق و مرد و منافق بودند اندیشه
در ارتکاب مکر چند کوار بر دند و اهل ارضی انان با نتر که در هنکار که انتقبت در کاه بیت
دندان باشد مکر بقتل شود **مولفه** بکشتن انان کاند نماز است بد کارد شاه و بنای
یقین در خاطرش بیکر خدایت دل حق ترش اما سوسی نیست کشایم ان زمان بر کشتن دست
که دست انداختن و با دوست پیوست بر سرش اقل ضلالت از عداوت خاندان جلالت بود اگر کشتن
خدا باشد با دوستی که عبادت را دانند و از سعادت مطلق ناشند و چون عداوت و دوزخ هر دو
که در قیامت از غارت بیکان پری بنای فلک فرای شاه و لای املد و سلطان انیر و ن کردن انصار
شدن از شدت و لای عارض میشد و در تمام ان بیکان از پای حضرت کشیدند و مطلقه تار نکرد و بدو فرزند

سید الشهدا در صحرای کربلا متوجه نماز کردید از هر طرف بر کین ازگان ستم نجبان مقرب درگاه
الهی کشاندند و خاطر ایشان هیچ وجه پیشان و ملتفت ایشان نشدند از عافان و کربد **مولفه** دغا
انقبلا اهل صفا بودی کرا از ارباب جفا نرو خانان عاشقان را بیکان امیران نیست پروانی
چون علی شاه مبرر انما چون حکم انفا امل و انانته شاه شهید را بیکر انانته اندک بیکان بیکر
بدینای مخرج نماز این بیکر لا ارضه انبار ان پدر سر کرده اهل بخت این بیکر خدایان یقین مکر
در کشورین نامور ان بیکر بدین بیکر **العقده** ان نامه مرادی که از انش و درخ ازادی بداند که
من باین شهر نیامدم مگر بجهت قتال ان ابطال و ان ملعون و ملعون و متصل در انتظار فرصت بودند
تا بیکر انرا مخرج بنیوند انشاء و لای که از اسرار مکر کاه بود مکر شهادت خود را بیکر انانته
سیف و در روی دین سران شهید هر ارباب عبادت دست بخاس شریف خود کشید و فرمود و چه چیز مانع شد
شعیران امت فاکعاسر از خون بر سر نیکن نماید مری از علای بود بنی در حضرت آمد و کت یا
توفی و صحنی فرخ از زمان فرمود و بیکر گفت **صحنی** مری هفت بلیه و استخار و او می شود در حیات
و هفت بلیه بعد از وفات ان بیکر بنان فرما که ان بلیات بر تو واقع شده است شاه و لای بیکر بلیان
استخار انانته بیکر بنان فرمود و بیکر گفت **صحنی** مری هفت بلیه و استخار و او می شود در حیات
انفا باقی مانده است بنی بیکر شده است که ان نیز من واقع شود و مری بیکر بداند و اصابا بیکر
فرما بیکر کشیدند و گفتند که ان بلیه انرا بیکر انرا انحضرت اشاره بخاس شریف خود کرد و فرمود
انرا که بیکر بخاس کرا از خون من بیکر خواهد کردید بیکر بنان امت در انوقت صدای مری بیکر کشید
شد و چون خلافت بخدی سید که در کوفه میخاسته اند بیکر اهل انیم انصاریون دو بدندان بود و در
ساعت بر دست انحضرت سلمان شد و شب روز و در ملازمت ان حضرت بودند تا بد بیکر نهادت رسید و هر
میان علای شهیدان که در شب جمعه نوزدهم ماه رمضان در هنگام طلوع صبح که شصت سال از عمر بیکر
گذشته بود و چنان سال از بیکر شد که بیکر از مدت امامت ان حضرت و فضیلت ان انانته خلافت ظاهر
از اهل ضلالت بیکر انانته مروت و انانته در سید کوفه بنی خود از دست ان مری خواجه ملعون
دوران و لای از شایع و بیکر و اشاعت بنی بیکر و انانته در خضر سودا الله قالی و بیکر و در انانته
نجه در سید زده بود و مشغول اعتکاف بود و ان مری ان نیز در صحرای بودند و ملعون بیکر بیکر
دلان بیکر و شایع و بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر
عنان الطوار بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر
متوجه نماز شود کوار و لای از انانته و انانته در خضر امیر المؤمنین و بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر
بدین کوار ممد از انانته نماز و انانته در خضر امیر المؤمنین بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر بیکر

رسید ام کلثوم دختران حضرت خنجر بر روی خود و در میان خود داخل نمود و فرمود ای ابناء و اهلنا
 و اعداء بر او درواختان و خورش آغوش و در کتب آن محفوظه مکر در کتابی که در حشری که بایزید نامود
 امام حسین شهید شد و از فضل حسین بگوشت هوش آن زکته ظاهر رسید و آن بود و قی کجربیل و آنوار
 در میان معرکه که بلا مید و بآن و بیگفت و اخذ و ماه و احسینا و اگر مخرج بود و فریادی میکرد که تمام خلق
 میشدند بجهت رسید که چون امام حسن و امام حسین علیه السلام از غم اینان جزیر پاشند و بانی
 بسوی مسجد رویدند و بداند که مردم نوحه و فریاد میکنند و میگویند و اماماه و اعلیاه بخدا قسم که شهیدان
 غایبی که هرگز نباشد و نکرود و از خدا جدا و فریاد و شیهه بر میآورند و در اطوار و کوفتار و احسینا
 آه چون آن امام معصوم داخل مسجد میشدند و فریاد و فریاد و ابناء و اهلنا و کشته شدند که آنجا
 مرگ و زیارت و این روز و اینیدیم و چون بنزد علی آمدند پدر و زبیر کوار خود را در حالتی که در دنیا
 حاضر اند و مردم صفوا شدند که آنحضرت را بخیر اند که با مردم نماز کند و بنیوانست بهر چه در نظر شاه و ولایت
 با نشان افتاد امام حسن و از فرمود تا مستحبه نماز با مردم کرده و خود نشسته نماز را از او و بعد از آن خود را بر روی
 مبارک نشاند و هر ساعت بطرفی میبایست که امام حسن بر مبارک بدو و از او کفایت و کفایتی بدو و شکرش کنی
 و بگویند ای اخیال تو اینم دید شاه و ولایت بدو باز کرد و فرمود ای فرزندان را بر میدارم و در پی تو میروم و در پی
 ای فرزندان اینک جلالت محمد مصطفی و جلاله خدیجه کبری و فاطمه زهرا و حور بان جان در دوید و دست جمع آمدند
 و انتظار میبکشیدند بر شاد باز و عجبک میانش و کریمین که از کبر و نوملا بیا اهلنا بگویم و آمدند و چون رسید
 و حشر آنکس در کوفه شهرت کرد و مردان و زنان از خانه ها بیرون میرویدند و چون مسجد رسیدند و آنحضرت را دیدند
 که ضربت بر سر مبارکش رسید و سرش در دامن امام حسن است و باینکه جای عزت داشتند چون بهر چه در دلو و تیرا
 از روی جبهه ای مایل شده و باطل از آسمان میبکشد و بیست و پنج نفر تقدیر الحشر شولست و میگویند و از آن
 سوال میکنم ز غایت انبیا و اوصیا و اعدا و صفات جنت الماوی ذاتی و خلق بگریه و ناله و آمدند و آنحضرت را
 ملاهوش کرد و بدو کلاب اشک رخ امام حسن بچهره زودان امام مؤمن و جنت تابش و تابش آمد و فرمود ای فرزندان
 امر و برادر خود مع میبکند و بعد از بدو نیز هر چه شهادت خواهد کرد و در آن حسین را بنیوانست و فرمود و آن
 حال بجد و بد و نما و خود ملحق خواهند کرد بچهره امام حسن گفت ای پسر ایامی که بگویم که آنرا از این
 کرد حضرت فرمود زاده بودی عبد الرحمن بر من عزت زد و حال از ناله گنده او را از اینل جدا میکنند
 و پیوسته و شهادت اهل خون بر سر و بدن آنحضرت جاری میشد و مدحش میکرد و مردم میگویند و خاک مسجد را
 بر سر میچینند تا که صلا عظیم از در مسجد بلند شد این طبع علیه الصبر را دست بستر زد و مسجد بدو آوردند
 و مردم او را نکشتند و بگرداب دهن بر روی عرش انداختند و کوفت را بلند آن صفوا شدند و میبکشدند و
 خدا چه کرد که است محمد را اهلان کرد و بی و غیره بر دهن شهید کردی اهلون ساکت بود و غم میبکشدند

تختی شمشیر برهنه در دست داشت و در پیش میامد و مردم را بدین کافاته اهلک اهلون از زبان آنحضرت
 آوردند چون نظر امام حسن با و انداخته و اهلون و بنشیند ایامی و امانا مسلما از آنرا بجزای
 او این بود که ترانیه داد و بر دیگران اختیار نمود و بتوعطا حاضر بود و ای بر روی بد بچهره این امتا با ابر
 مؤمنان بدو از برای تو اهلون سر بر انگشت و جواب گفت پس در آنوقت صلاهای
 بگویم بلند شد و حضرت بر سرید از آنمزدی که آن ملعون او رده بود که این دشمن خدا را در کجا با حق گفت بگو
 من دیشب در خانه باز و جبر خوا بید بودم و من در خواب بودم و او بیدار بوده است چون صلاهای
 المؤمنین جزیر پاشد از زبان آسمان و زمین شنیده بود و عرا بیدار کرد گفت تو در خوابی و امام تو علی
 طالت را کشند پس از خواب بیدار شدم و گفتم خدا دهنش را کشند این چهره است که میگوید علی را
 چه کرد که است که او را بکشند و او خیرخواه مسلما کشند بدو و بنیوانست و شوهریه و زان است و کبریا را ازای
 آن نیست که او را بکشند و او شهادت و شهادت او کشند و شهادت آن عرکت بر صفتی که من چنین صلا
 از آسمان شنیدم و کان دار که انصاف الی جمیع اهل کوفه شنیده باشند آنرا در این سخن بود که تا که صلاهای
 عظیم بگوشت بر سرید و شنیده که کسی میگفت که قتل امیر المؤمنین بدو و بنیوانست و از غلاف کشیدم و در خانه را
 کشود و سر را بر روی دیدم و در آستانه راه اهلون را دیدم که میگویند و بنیوانست و چپ نظر میکرد و کوا
 راه را بدو شهادت بود که گفت و ای بر تو خنجر این سر که زانی و کبیری و از ده کجا داری نام خود را نکشت و نام دیگر
 گفت که نام کجا و ای که گفت از خانه خود گفتم در آنوقت بچهره ای گفت بچهره گفت صلاهای شنیدم که امیر المؤمنین
 کشنده است اما تو خبر داری که گفت نه گفت بچهره ای گفتی ناخبر معلوم گفتی کار خود میرم و طاعت من را
 ضرورت است چون این سخن را از او شنیدم گفتم اهلون کدام حاجت که ضرورت زان داشت از مجلس امیر المؤمنین
 و امام مسلمین باز او در خشم شدم و بنیوانست و در دایمال با او دید و برقی شمشیری دیدم که بن
 شمشیر برهنه جنت که در دین حاکم بهمان کرده مکر و قی قاتل امیر المؤمنین خواست که بگوید حق تعالی آن او
 خایه کرد که گفت و این بر من شهادت خواهد کرد و او بنیوانست و اگر در ضرب او زد و کرد و او را بر انگشت
 مردم رسیدند و ملاهوش کردند تا آنکه او را گرفتند و دستها را از او جدا کردند و مردم بر حضرت فرمود که چو
 و سپاس خدا و نیکو شهادت که دوست خود را با دیگر کرد و دشمن خود را از خود کرد و نیکو شهادت که
 کشود و میبکشد ایامی که در کار سر فرو بردار آگیند باین بر حضرت امام حسن فرمود که ابر حق خدا و
 و دشمن تو این مجلس است و حق تعالی را در دین او داده است و او را از تو خواست که آید است چون حضرت را
 نظر اهلون افتاد فرمود که ای بد بخت بر علیه عظیم اقدام نمودی با ابدامای بودم برایتو که این جزای
 ایامه را بگویم با تو ای از زاده از دیگران ندادم ایامه میبکشد که ناله اهل سام و من بنیوانست و سرانکه
 و در عطا تو فرمودم ایامه میبکشد که نومرا خواست و لیکن بنیوانست که حجت حق را بر تو تمام و خدا

شهادت

حضرت امیر المؤمنین

فیر بخش کانیات نامت کنند یک یک کانیات بعد از آن فرمود که ای فرزندان رسول خدا مرا در وقت
که تراویح خود خواند و کانیات و اسلحه بر سر کرده بتورسانم و ترا امر تمام که چون وقت وفات تو شود و از
حسن ترا و صفت خود کردانی و اینها را باورسانی پس رو کرد بافتار شهدا و سالار و امام حسین و فرمود کایا
حسین فرموده رسول خداست که چون زمان شهادت تو کرد و فرزند خود علی را وصی خود کردانی و در اعیان
حضرت رسالت را باورسانی پس رو بحضرت امام زین العابدین علیه السلام نمود و فرمود ای فرزندان رسول خدا
که ترا چون زمان وفات شود محمد بن علی را وصی خود کنی و ذایع امامت را باوردهی و چون او را کردانی از حضرت
رسالت و از سر اسلام بر تپا پس فرمود با حسن و فاطمه علیهما السلام و خلافت بعد از من و اختیار کنند مرا را
اگر خواهی از او عفو کن و اگر خواهی از او بکفرت بکش پس رو کرد از حضرت زانا و وصی نامش مثل اقرار و خدا
الهی و رسالت حضرت رسالت پیام و امر به نیکیها و نهی از بدیها که هر مرتضی ختمی خواله عظیمه و ارشاد تمام
انامست **مقامی فرمود مولی** بعد از آن وقت رسول گفت با فرزندان خود و جمع بقول شیعیان
رسالت از سر اسلام جلد را کامه کن از این بنام بر شما باد ای گروه مؤمنین متقل با خدا و بنده من هر که بگذرد
در جهان پس هر گاه نبود او فاعل ذکر کردگار ذکر حق را از ادبیت در دو عالم موجب شادانیت
بر شما باد ای همه اهل شاد هم نماز و روزه و حج و جهاد هر که کامل است و در بدلت زکوة سبحان او نیست
مقبول الصلوة فرمود ای حسن نبوی که از رسول خدا شنیدم که بهتر از نماز و روزه و صلوات کردن در میان
کردن مال نیست بدو حقه فساد کردن در دنیا و کفر با خلق دین را از ابله بگرداند و ملامت کننده خلق است که
از وصایای حضرت و رعایت حال بنمایان و قضای حوائج و در ماندن کانت فرمود که ای حسن نبوی که خدا را
بیاد آوردی در این بنمایان و قضای حوائج آنها که بکوستی نفقت و مضایع نکردی بدوستی که از رسول خدا
شنیدم که هر که بیتی را در عیال خود داخل نماید نامش غنی شود حقیر هشتاد و از واجب گرداند چنانچه
مبقر ما و از برای خود و کان مال بدیم بهتر از بدیم و هشتاد از برای رعایت کنندگان بنمایان ایجاد کردیم
ای شیعیان و ای گروه که غارت کردند مال بنمایان امام مظلوم امام حسین را در محرابی که بالا بر کردی و از دنیا
و انتقام خواهد بکشید در روز جزا از افتخار خود و افتخار و احدی و احدی که از آله **مولی** نامش
داستان کردی لا شرج خال عترت شیخ را بیکیهای بنمایان حسین انکه باشد که بر او برتر عین یارب چه
خالک روی داد بر این بنمایان و غریبان در بدو در وقتی که بد نامدا و اینها را جزوای و ذاری تمام کنند
و موجب غارت ایشان کنند و جزوایان را بوند و در دست چنان ایشان کسوند مصاحی کنند گوش
ظاهر ظاهر گوشوار سبیل روی دختر خیر التنازدند دیگر فرمود که ای حسن نبوی که بر شما باد انکه خدا را دنیا
آوردید در باب رعایت ذریه پیغمبر خود و دست بکنند در حضور شما ایشان و حال انکه در دلتان کینه و ظلم از
ایشان نمایند و از خدا بپرسید در باب احضار پیغمبر خود و رعایت نمایند آنها که بر بعضی در بدین خدا کرده باشند

بدوستی که حضرت رسالت بنانه و وصیت فرمود رعایت ایشان را اینک بنمایا او دند وصیت رسول خدا را
جاعتی که بهتر از ذریه حضرت رسالت از احضار عاقل تمام بنمایان و رعایتی که بگذرد و کشته و کشته و کشته و کشته
بر خاک افتاد انداختند و خداوند او در روز جزا از رسول خدا ماکر و بنمایا مکر و ذریه حضرت رسالت
نبود سبط که منصوب نص من است و الله اعلم بحسین است و دوست داشته است خدا را که بی حسین را دوست داشت
باشد و منصوب محمد بن حسین منی و انام حسین است یعنی از حسین و حسین از من است مکر مسلم که پیغمبر
از صحبت رسول خدا نیافته بود مکر چینی بنمایان عتاب با و تافقه بود مکر خطبه شای از ذریه حضرت
حضرت شین کام نشده بود مکر چینی بنمایان از شرف خند مکر ای سید نام هره و دیگر بود بود احضار احضار
بجاست حضرت پیغمبر پس بدیدند و مسایل خود را سوال میکردند و جواب میدادند و حضرت را ذایع میکردند
و پیغمبر بر نام حضرت علیه السلام امر فرمود که باید رعایت می و از پیغمبر خود رسول خدا پایشی
در فلان موضع در کفین و غراب پس بار در باب بدین خود ذکر فرمود که در وفات حضرت ذکر خواهد شد
گفت ای فرزندان خود باشد که قهار روی بنمایا بد و منافقان ایست که چنانچه در از شما خواهند داشت نام
کشند بر شما با بصیر که غایت حکمتند کان نیکوست پس رو کرد بنمایان امام حسین و فرمود ای ابو عبد الله
شهادت بر این بر تو باد و بصیرت و شکیانی در بدایت نمودن ناره صاب در کربلا اینها گفت و صانع از نعوش
رفت **مولی** چون بگفت این حرفها موش بند در حدیث که بلا از موش بند ذکر کند باعث عجز
بود از پیغمبر و بنمایان خاوشش با در این زمان که صد و نیش باغیان از نغم افندی زمین را در آمدن
بینایش نشد لیکن جان داد و بنایش با در آمدن صد و نیش باغیان از نغم افندی زمین را در آمدن
غایب پیدا و با گرفتار آمدن کشتار او با در آمدن زمان که خطاب کو در کشتار انخواست بود ناب کو بنمایا
سید پدید زینب الزهراء دختر ائمه من دستگیر شاه و لایست چون بانام حسین اشاره داشت که را بنمایا
پهوش کردی چون بهوش را در آمد گفت در انوقت رسول خدا و من عز و را در پیغمبر من آمدند و گفتند
که در روزی بنمایان که مشافق تویم کبر و بدیهای خود را گردانید و اهل بیت طاهر را احضار دید و فرمودند ما را
بجای بنمایان و از پیغمبر منک بر شما باد اسلام بر سولان و حق کرد و کار کرد و گفت بنمایان
لَا جبر علی العباد و ان الله مع الذین اتقوا و الذین هم عیسون پس عری بر چنین میبخت نشد و مشغول کرد
خدا که بدو و بعد از او و بدیهای خود را در کدشت و دستها و پایهای خود را بصله کشید و شهدا
بو حله ایست الحی و رسالت حضرت رسالت پیام را ده صد و شهادت سوی زیاده رضوان خراشید مکرزیت
که چون مقتدر حضرت امیر المؤمنین از مسجد مبارکش مفارقت کرد و از خانه حضرت صدای شیون بلند شد
مکرزین و زنان کوفه بنمایان حضرت دیدند و از جمیع خانهای کوفه از نو خیزه کرد و از کان جهان مانده
دو روز و شب پیغمبر را در کوبید و افات آسمان را متغیر نمود و زمین بارزه در آمد صدای شیون بلند کرد

مانند
حضر

ملائکة شریفین را در دم میبندیدند و منافی از کجین باشد که مات میباری بود که از زمان آدم تا
خاتم وصی و خلیفه نیامده بود و در کتب معجز خوانان خلیل در حساب تاجیه شریف در علم نای و سول کریم
در علم ستاره و خدایان و جلم در سخاوت مجتهد خاتم در غایت و کمال رسول خدا مادری مولد خیر
الاصیاء بانوی کاخ جلالت سید النساء العالمین نازی شوکت و افشار طهر سید المرسلین دختر
پرد و فتن ملای خدایت پسران زینب انواری شایسته شهادت و پیش فرخ معجزه ماه تابان دلبش نور افرا
خورشید ایمان دستر عهد کثای محبات امام باقر مرید بهای طریقی عیوبت مملکت علام سید اش
صند و قیام بر تالی در غنای سیر و صفای بکده خوام بهیای فلک ناکه کویم وصف
ان رشک ملک بابت علم خوام حواء عاشقان در دزای برقرار لامکان تا نویم مدح ان خیر بشر
دست و زبان نازی خیر بشر دید خوام چو در باران صواب ناکه کریم در غم او حساب محبت علی
میگوید که چون پدرم و ذاع عالم نای خود برادران امام حسن و امام حسین علیهما السلام بوجوب صیبت
انحضرت متوجه جلال اذن انحضرت شد امام حسین ابی بخت و امام حسن متوجه غسل دادن بودند
نداشتند که کسی جدا ان امام را بکوداند هر چه از بدن انحضرت را که میشد جدا میکردند
طرف دیگر ظاهر میشد و بوی خوش از شکم و عنبر از جسد طهر انحضرت در میبندیدند و چون از غسل فارغ شدند
امام حسن فرمود که انچه از اینها برینا و رحوط حدم را برین بنفشه خوانون مباد و در آن نمود و رحوط آورد و چون سرت
حقه را که در هیچ کوفه از بوی ان طهر شد و انحضرت را در هیچ خانه کفن کردند و بنا بر آن گذاشتند **مولف**
داد او را غسل از آب سیبیل عجمی انشود و از اخیل بر حوط آورد و در آن مثل جنان را انچه میباید از آن طهر
چون کفن کرد و در صندوق بهشت بر کریان و بنا بر آن بهشت و در مصیبت و اندوه اهل بیتان
حضرت و فتن نهایت رسید که امام حسن و امام حسین علیهما السلام میخواستند که جنازه انحضرت را بر آید
و بر نهد و جنازه را در جنازه بدخالتون و ام کلثوم فریاد آینه بر کشیدند و احباب انحضرت چون دل از
دیده ناریدند از غلظت آن دلایل کویان بچوشت از زنگ دل و لاله شمع زبان میفرستادند و احباب کویان
که کریان طاقت جان نداشتند از احباب احدی نبود که بر سر خاک انحضرت از ملائکة روح الامین بهتر و جنازه
بود و از خلائق سید المرسلین و از فرزندان امام حسین و عقیق نبوت را بر داشتند و سائر بندگان
انحضرت علم آفرانستند و بر سر و پیکان و بر پایه نبوت را که در کوفه گذاردند و حضرت در پایه عقیق رو
بمدحی که انحضرت فرموده بود آوردند هر که خواست که از عقیق جنازه روان کرد امام حسن را و از اضع میگردید
و بر میگردانیدند بر جنازه انحضرت آوردند و کویان که انحضرت را در خانه و در پیش از خلق آدم و عالم متفرق
بود و ان پیکر را در هیچ کجای که انکون ملجا و بنا بر آن فضل و شرف انحضرت صادق منوکت که چون
کشی فوج پیغمبر کعبه رسید هفت سوط طواف انجا را نمود و فوج خود را با فرمود آمد و جسد آدم را از اخیل

کشور کرد و چون کشتن محمد کوفه رسید فرمود کوفت نوح امیر الحجاج جلد او را بشوید و دفن کرد و در پیش رو
فرمود قبری بر وی خود ساخت و صندوقی از برای او بنهشتن تراشید و بر وی مدفن انحضرت را در پیش رو
خود قرار داد **مولف** انکه از او زنده روح روح شد مدفن پاکش بصدور نوح شد و انکه انکس و انش
بیکینه است جای سر الله اندر سینه است هر که زانوی دولت دیرینه داد سر خود را حاضر اندر سینه داد
چون امام حسن و امام حسین علیهما السلام جنازه انحضرت را با اندوه و انداز منزلت و بابت انحضرت و سنانند و در
آوردند امام حسن پیش استاد و با انحضرت نماز کرد و هفت یک کشت خاک و وصیت بدین بر کوارش بود
چون خاک را از آن موضع دور کردند و قبر ساخت و بعد از آن خاک را طاهر کردند و در آن نوشته بود که این دختری است
براینده شایسته طاهر مطهر و چون میخواستند که انحضرت را بکفین بیاورند صدای مائیت آمد که فرمود بیاورید و
سرب طاهر مطهر خود که کعبه خدایت مشتاق گردیده است با و بر امام حسن بن ابی طالب کمال بصره در
دو رکعت نماز بخواند و چون فارغ شدند دیدند که برده از سینه هفت بر روی کعبه امام حسن
کوشه بر داشت و نظر کردید که حضرت خیر البشر آدم و ابراهیم علیهم السلام باید در کوارش حق میگویند پس
امام حسن بر آید و از این پای انحضرت بر داشت دید که فاطمه زهرا و خواهرم و اسیر انحضرت فوج میبکنند
که چون خشت کعبه را انحضرت چیدند کشت از بالای انحضرت بر داشتند و نظر در کعبه کردند و از این پای
در کعبه دیدند ناکه صدای مائیت آمد که علی بنده شایسته خدا و وصی محمد صلوات حقیم او را بر سر خود طویق
کردانید و هر که بفری در شرف وفات کند و وصی او در کعبه حقیم انکار اید که بر سر طویق میباید این حق
بر سر رسالت و اندو که هر درج امامت بعد از دفن بدین کوارش و بوی غانم بر سر میباید و بر سر
خاری انحضرت قیام نمودند و مردم فوج میآمدند و حضرت امام حسن و امام حسین بر سر میبکنند و بنا بر
زنان و بندگان و ملک و کسان و غریبان که در فوج انحضرت عظمی قصیه کبری کرم و ذاری و ناله و بیقراری میکردند
دید که انحضرت بدین بندگان و شوهر پوزنان و دستگیران با خدا و کافران و مشرکان و کافران و غریبان بود پس
امام حسن بخای بدین کوارش و مردم بر سر طویق میآمدند و حضرت امام حسن و امام حسین بر سر میبکنند و بنا بر
سرب کشت و مردم قائل انحضرت را که کعبه خدایت کشتن را باقر و خدایت باقر و کعبه خدایت کشتن را باقر
امام حسن و امام حسین سید الشاهدین را در ساعت تسلط بر غایت انحضرت میباید و انان میباید و انان
با ناله بدین کوارش کرد و ناله بدین کوارش کرد و در غریب و ایمنی کوفت و ناله میباید **عاجل خیر از شتم**
باب اول در بیان شهادت امام مسموم و شهید مظلوم امام حسن علیهما السلام بیکوین حدی که عساکر
نار که از بر وجه حسن و طهر و مستحق بیان نمائید مخصوص ذات پاک احسن الخالقین است که برین سائر
سبوی و دین و سبوی سبوی نیست و انکه کبابی چون بر است از لاله چشمه سار اطاعت اوست و خیر و خیر
امامت از امر انیم مکتوبی اصل ان سوره الماس فرمود نام کرد بدین و هر ستم بقصد نبوت حضرت کلام

رسید یعنی بخانه حقیقه مصطفی کلین مرزوقی الحسن بن حسن بن علی بن ابی طالب علیه السلام و صلوات الله علیه
 و علی بن ابی طالب علیه السلام مولفیه این چه نام که بنویسد که گویا دست انداره علی بن ابی طالب
 این چه نام که در کافیه را نام خاندان کرد و در این است این چه نام که حسین بن علی غفر الله عنهما
 پیش از است عزه نامه محمد شد و در این است که در این است ای طایفه کلمان زهر هلاک نام آید
 و در هر کشتان با و در حشر و ناشای شب محمد و شب هفتم ماه صفر بود که در روز و شش خاندان رسالت
 بشام رسید و اسماعیل و در کار بر خاندان جده ظلام پوشید و جده دختر شمس که او را اسماء منقذ
 سوده المارح و نام فرزندان که در مؤذنا و در حشر و زلزال و سبب اقدام اعمال و این است
 این بود که چون معویه علیه السلام بر قدر و منزلت و شرف و کرامت امام مؤمن امام حسن را بداند است
 و قطع داشت که هوشمندان حشر و رسالت را باطن اسماء نام بان غفر الله انهم است و این دیگر و در وقت ظهور
 و دست از ان خاصیت یافت بر دارنده و آواره و مقام آن بود که بدیدری که منقذ بن ابی طالب حضرت امیر
 و سنان از لجه در وقت که حضرت امام حسن از دمشق و موصل و شریف بودند و در خانه شخصی که ظاهر بود
 و باطن دشمن بود و در منزل فرمودند معاویه و برادر او از آن نیز از احوال دنیا فریاد و عدای بسیار داد تا آنکه
 قبول نمود و سر به پیمان در حضرت پیوست و در مقام خراج گردید و غلبه بر او آمد که خان حشر و جلیل
 بود و قصد خانه جلیل کرد که طوافان فریضه حضرت خلیل بود **مولفیه** می بینی روی بر خاندان کرد
 ناده پندار در پیمان کرد خواست سازد شمع ایمان را خوش خورشید از لکن بر وانه کرد بر وانه از بدو
 آنچه از ایمان بیکر دهم اما هانی با لحنی شاد که فریخ جمالش زلف و شاد در آن سر به که انحضرت را
 داد از طبع علمای ایمان و بخورد کردید و از جناب شافی الامر از سنک نمود شفا یافت و تقی در میان
 و نام معویه نوشت که فرزند زهر از سر به زهر دادند کار کردیم اما انکار ایمان اینده قدری زهر هلا
 که اگر دزدی شد و بار سیدی از زلف و دل آب آلودی فرستاد و نوشت **مولفیه** ای که بگویند واک
 سبب سبب آید کند قتل میثاق و نواز ایمان شاد کند این بود زهر هلا که که گویا که سبب سبب
 زمان آید و فریاد کند سوزنا آید و در این است که حضرت جانی نام از خاص که در وقت از انکه از او
 نام و زهر و پیام بود و در زلف از منزل عرض خواب بود و گویا که در این است و نام آید و در این است
 بکار از درستان انحضرت آمد و بعد از شام آورد و در وقت که در موصل و در خانه از میان نام هر آن نشسته بود
 و در کافیه و سبب معویه و حضرت جلیل است و شفا نمود و جوابی داد و معویه چنین متوجه الحادیت بود **مولفیه**
 آنکه خان عالی ادب شاعر مه و در روز و در شمس و حرم از این که در نزد و درستان سر زخمی را که
 اشکار سعد موصی که بخار و نواز بود از نام از زهر موصی انحضرت بر آن آورد و چون از مکر و پنهان
 و ایمان مطلع کردید بدون اجازه انحضرت اعمال و این است و این است حضرت نالان و در بخورد و موصل

بعدینه طبع و زمانه شد و در وقت مرغان ایمان خاکرمید و بود ظاهر کمال حشر و انحضرت منظور و رسالت
 انما با شاره معاویه ملعون در اندیشه قتل انحضرت بود **مولفیه** در روز و در زمانه ظاهر کافیه
 باطن شاره و ملعون شرب و خورد در این اندیشه بود که چگونه دفع انحضرت نماید و روزی که در روز و در این است
 نام که در مدینه فخر و لاله شعل بود غمانه از آن آمد و در آن از او پرسید که چرا امام حسن آمد و شده هلاک
 و باز و جده شافی از او پرسید که **مولفیه** انما از این ملک ما را بیک کل هست جان و در این است
 منقل کر چه اندازد مرغان ما زینم هر و اندازد ایمان در زمین مرغان خوش دل گردید که کشتایوبیه
 با تو سزی دارم و در میان خواهم نهاد اگر اشکار بکنی و زار و دیوار و در صری ای تو بی نام و اینک
 صد و دیوار است بر سر این که ایوبیه چون در و عدای انکار و آید و شنید سو کند باز و در هر که بگوید
 اطاعت نماید و فاشی آن نکند مرغان گفت بجوامد و در جده از حسن علی کربا و ای و با او کون که بر پیر
 معاویه را که در میان از مرغان در وقت شام آواز حسن بحال و غنچه و دلال تراشید و غنچه و دلال تراشید
 و در سوای عشق تو زین دین است که بهلا که رسد **مولفیه** هر که در شانه در بجا کند و اول جلیل
 انام کند انحضرت بفرمود و در وقت شرب روز ناصح و صال که کرد و شام کند بر او را که اگر زین را بگوید
 ملک از او و شام خواهد شد اگر دیدی که جده و اما به ملک و سال دنیا شد و لیسره و نادرین باب کوی تمام
 ایوبیه گفت منک دارم و از دار انزور انکار و در انزور و در انزور و در انزور و در انزور و در انزور و در انزور
 جهان منقلب و حق گرفته بود و جده در خانه شما مانده ایوبیه در دما و در صراحتی و در میان آورد و انکه عیان
 سخن از کرب و طوبی سبب **مولفیه** زمان از کرب چون گردید و درین شود صبر و در صبر و در صبر و در صبر
 مرغان از خرم با تو در مرغان ترا از در دهمستان آوزن چون از نوز دام از آغاز سخن و اظهار مطالب
 و نوبه ها و وعد های امر غوی را با علم و نموده و خاطرش را احوال و مسائل دینی که دیده گفت چگونه مطالب بوقع
 بودند که در در خانه فرزند اند و سوره و زوره و نور دیده بقر انما یکدم از آمد و شد بسیار و مکر و فریب بسیار
 و سلام و پیام مرغان و مکر و وعد و معاویه علیه السلام ان دوزخ نگار عایشه برکت خفیه صورت و متسلل اس
 قتل جگر که در حضرت و چشم حضرت طایفه قبول شد و در آن چون یافت که جده و الطریحیت نیز و مال و ثمن
 و فقر و در ملک و در ان بکردن و انکه فرزند از اناد و دیگر با پیام با و فرستاد که شاهد ایمان و در حیات حسن
 مجتبی بن سبب جده گفت من جلیل و دفع انحضرت را بیدار و ظاهر القلم با هر عنوان مرغان در وقت که مرغان
 و انکار و عذره و قتل انحضرت را با خود نصیب نموده ندیدی زهر را در غسل ایوبیه و با حضرت خود را پند و ان حضرت را
 دل طار و در صبح بدار انشای و در معنای بعضی و در وقت مرغان رفت و دعا کرد و شفا یافت و در
 حق جده بدگان شد و در خانه او خبری نشا و بنظر میورد که در خانه از نام و زمانه از خانه امام حسین
 جانشین شام بخانه امام نام میکشد **مولفیه** که مرید دیگر تدکی خطب از ناز و از ان و در

نمود و بدین ترتیب که ایام حسین در آن چنان ماند با حضرت داد بهمان دست و در سر مرده مطهر
 نیز کوار خود دعا کرد و شفا یافت و بجهت تفریب و هواج و صلوات تفریب بر دگوری سر عسای خود را بر خوار
 کاهی آورد نمود و بنای حضرت گذارد و فشار داد و جراح ذاتی از هزار زخم حضرت کشید و بنای
 آن کوزه را گرفت و بقل رسانید و بخند و فدا و جلا و سوزانید و چون حضرت بمیدینه طیبه رسید
 رنجور بود اما بخانه جده آمد و شد و فرمود و از مرغان ملعون قدری زهر بواسطه اسبوسه ز جده
 فرستاد و شرع عشق و عاشقیهای عزید را با و دیاره اظهار نمود و از میل او را نیز زکریا نید و اسما غماخت
 خود را مکرر و فاشا هات حضرت داشت و بخانه نیایف تا آنکه در شب جمعیت ختم صفر قدری سوز
 الماس را بخود بر داشت و روی منظور انام را بنظر گذارست و با خود گفت که اگر کسی مرا در عرض او ببیند
 و پرسد که ایامی کوی که پیش از این تاب را با ایگانه افاق نمائید و اگر کسی را ببیند بوم کار خود را بساز
 و باز کرد چون بنظر آمد بد که ایام حسن نیکه بر کشته زحمت داده و خواران و دستان و کینه آن در دود
 و کنار حضرت بخواب رفته اند از غلوه استهسته بیامد و کوزه ابل حضرت را بر داشت دید که کوزه ای
 بر سر کشته اند و کوزه و ده اند و هر کرده اند قدری از آن زهر جانکاه را بر سر آن ریخته بانگت مالد تا بگوید
 فرمود و هر اخلی سپید بر آن نظر فرود آمده بمنزل خود رفت و کسی او را ندید بیک از آنک زنی ایام
 حسن را بداد شد و خواهر خود زینب خاتون را از او داد چون صدای حضرت بگوش خواهر رسید جواب
 داد و برخواست و در برابر داشت ایام حسن فرمود ایام حسن **مؤلفه** بخواب دولت میدارد کنار بود
 محمد علی با غم کشام بود نشسته بود علی شاد بپرس این مومن کشته بود و مادر من تند بخواب بود
 تا بخوابد وضو نمایم در انصاعت نشستی حضرت قایل شده بود زیرا که اگر بیک مرکز زهر حقایق آن بر کرد که
 داده بودند عزارت بر قلب مبارکش مستول بود دست مبارکش را از کرده آن کوزه را بر او داشت که بیاض آمد
 چون نظر انورش بر نشان و هم کوزه افتاد او را بخوار دیدم ایام از آن جمله زهر حقایق **مؤلفه**
 چه شد سالادین بداد از خواب دلش از نشسته کای بود بدیناب قضا او را دلش زهر نایف قدر داخل تو
 انش و باین فساد از انش اب در تاب که بدید انش تمام مثل اب ای بود که انش بد که بیان انداخت و
 بسینه قد و میان واک داشت محمد مصطفی را بسینه خاک نمود و علی رضی الله عنه خاک فاطمه زهرا را بر سر او
 سوخت و در کانون دلش محبت و فرخ حسین مظلوم را جلا افشان از حق بین زمین رسانید و نشستی
 فرات فریاد و زیاده کرد بدین ایام انصاف نامه این چه آب بود که انش حاتم زد و از حلق با نایف با نایف
 شد بر لب و او اش از دیده اش روان کردیده فریاد این حسین کشید با آن انش کویین نشان بخانه
 حکیم شده و انصاف از آن عاجز مطلع ساختند **مؤلفه** کشند و اودت فکار است دنیا دین
 غم از او ز راست بها ای آنکه توفی فرار بخش دل و دوازده مویق را است بنا سر و اولاد و خاسر ال

عبا ظهیر ایام از من برادر نام ایام حسن فی القور برخواست و بجهت تمام خود را بخانه انام انام رسانید
 در وقت رسید که انصاف از در دل میباید و بر زمین میباید چون نظر انورش بر سر مرده رسید
 افتاد بقل باز کرد و چون جان عزیزش دید کشید و با غم را بر سر او انداخت **مؤلفه** حلق
 ز قتل را بخوار داشت زان پس بدست شمشیر کشید و دست ^{کشته} بر سر این اهل انصاف از من بگشت بیک
 از این نوبت است انچه رسول خدا و علی رضی الله عنهما در باره شهادت من گفته بودند بوقوع پیوست و یقین
 که بعد از من زهره شهادت تو نیز واقع خواهد شد جناب امام حسن کریم و الا ان کردید و اهل انصاف
 خوش را آوردند جناب امام حسن که ای داد **مؤلفه** ای آنکه از من بیای من مانند
 کوه را نایب از آن باز داشت بشکری تا بر دل توجه اید از نایب اینکین الحال جدم رسول و بیک
 علی رضی الله عنهما و فاطمه زهرا را در خواب دیدم که دست مرا گرفته بودند و در باطن جان میزدند
 و جدم می گفت ایمن زنده شاد باش که از دست دشمنان خلاصی یافتی و از جور غاصبی که از دست
 فردا شکی نیست در مایه چون میزدند شمشیر کشید و بیک کوزه قدری آب با شامی کشید
 از لعل تابناق ایام ایام حسن کوزه را بر داشت و گفت من دمی با شام تا بچشم این اسب چرب است
 حسن کوزه را بر سر دهنه لیان گرفت و بر زمین افکند تا بیک کوزه آب برین موضوع که ان ابان رسید
 شاخ شاخ کشت **مؤلفه** ای که از ان ابدل شکافت زان ابی من ز خاک افلاک شکافت
 هم ای که بر سر طبع خون کرد هم بسینه شامه لولا شکافت جناب ایام حسن فرمود ایمن ای را
 این اب نوبت **مؤلفه** ایمن بخوابد و شمشیر بود چنانچه توفیق تیر بود در این و توفیق
 الماس است انکس عیان این بدید بود پس ساعت بیاعت در آن حضرت شد بدین و احطاب
 سر و شهادت بیشتر میشد و چون زمان طلوع افتاب سپید هر چه بر سر داشت از دست فاطمه کشید
 و در برابر حضرت گذاردند و در آن طشت میفرمود تا آنکه هفتاد باره و توفیق یکصد هفتاد و یک
 در آن طشت ریخت ایوان جوان مکرر از حضرت زهرا داده بودند بیکر سار کشت خون شده بود این
 دشته انکس و یکصد هفتاد باره فرمود ریخت جناب امام حسن مضطرب گردید و زینب خاتون خرو
 بر آورد و تمامی اهل بیت رسالت و از و احسان در دنا انچه از احاربت و اخبار رسیده ظاهر را در بیابا
 خاک مصایب که بدیده ظاهر شاه لولا توفیق و صانع شده با حدی از انیا بر سر لیان و اولیا اولین و اخیر
 رسیده و در ذریه ظاهر انصاف از نصایب سوانح انچه از مرغان ایام حسین از آن بجانایب بخود
 رسیده و هیچ بیان از انان رسالت رسیده **مؤلفه** زان غم که دل حسین از آن پر خون بود زان
 غم که برین زینب عزیز بود گردندی اگر زینب کشت مهر و لطفات عیان بیرون بود زیرا که

طاهر حضرت رسالت بخار و جرات کرد **مولف** از برای قتل اولاد اهل التوحید کافری غیر
نام صلیقی بنیده یزید بنی سحر خون ازاد کرده معویه را طلب خود با او در این باب مشورت کرد سرخو تنگ
از ناسل دنیا رفت یزید **مولف** بکنه جوئی لاو صلیقی بود که کما در شان اهل عصمت و جفا
بدشمنائی اهل کربلا میده متکوی که بود بنده نطفه اش زنا عیبد الله بن زید در خانه مادرش زنا معروف
و خود شریعت ولد از نانی موصوفت **مولف** بنام او توان زد سکه این بجا بیاض که او هم زند
الاحد اشائرا یزید از او قبول کرد زیرا که با عیبد الله کلمتی داشت سرخون گفت ای یزید ترا برای بدت
معاویه چه اعتقاد است گفت ای و از او هر چه بپسین و او از سر کرده دشمنان درین خیمه سلیم می نام برت
و معاویه را بیرون او و یزید نشان که امارت کوفه و بصره هم باسم این زیاد بدغا بود و این ملعون چون دم
پدر زاد پدر قبول کرد و نام عبد الله زاد نوشت و او در انوقت خاک بصره بود یا بر مضمون **مولف**
کی سکه کافری بنامت بوبکر و عکرم غلامت سر جان مادر توان بود کار و در نطفه شرارت درین
وقت دوستان من نوشتند که مسلم عقیل دارد کوفه رشده و لشکری برای امام حسین جمع میکند چون نامش
بخوانی و توحه کوفه شود او را هر چه که مقدر باشد دست او و برای من بفرست باشت او را از کوفه بیرون کن
مولف هر آنکه دیده اوست خواست بچشمش ظلمت شب انبابت چه دانند در شب تاریک کوی
که اندوه غم از او نداشت بر نامه زایم بن عمرو داده برای او فرستاد چون نامش پدید آمد و رسید عثمان
برادر خود را در بصره نایب خود کوفه توحه و چون با نایب کوفه منتظر قدم حضرت سید الشهدا بود که
در شهری که این زیاد لعین داخل کوفه شدگان کرده اند که انحضرت قیوم فوج باسنتیال او پیش نهاد و سلام میکرد
و میگفت خوش آمدی ای فرزند رسول خدا و اظهار فرح و شادی میکردند چون این لعین دهان خود را بگشاید
او را فریاد خندوان لعین از سخنان ایشان بچشم می آمد تا آنکه مسلم عجم را نالت و ایشان که در و شویا بچید
الله عز و جل دادست چون مردم داشتند که آن ملعونست پراکنده شدند تا بنای قصر دار الاماره کوفه رسید و در کوی
نغان کان کرد که حضرت امام حسین است خیزش آورد و بالا گرفت و آمد و گفت ای خدا قسم می دهم که در شوی
شتر من نکر دی و انچه من سپرده اند باختیا خود بپوشیدم و با خود مقام مقاتله در نیام چون این زیاد
مقتل از شنید و نغان بانگ زد که در زانکشان انما صدای او را شناخته در آنگوش مردم از آمدن او رسیدند
و پراکنده شدند و چون صبح شد صدای او در کوفه ناکر و در اهل کوفه فریاد می شنیدند چون صبح شد بیرون آمدند
خسب خواند و گفت یزید مرا زالی شهر شکر آید و سر خندش را بر سریده و مرا کرده است که طعمان شکر از او
نماید و مخالفان را از او نشتر تا کیم و از مخالفان طبع و عقوبات او جدا نماید و از منبر بر آید و وسایع
نیابا و محال را طلبید و میانه و ناکید بود که هر که را کان بهر در دحل و قبله خود که یزید در مقام خلافت
نشان باشد باید که نام ایشان را بنویسد و من عرض نمایم هر که ظاهر شود که چنین کسی در قبله دحل باشد

و مرا بر حال او مطلع نگذاشید خون و مال شمار من حلال خواهد بود و کینه را اخل شد و انملون مسلم
رضی الله عنه رسید خائف گردید و از خانه بخار بیرون رفت و در خانه هانی بن عمرو بنیهان شد **مولف**
بچشم مسلم را نگاه هانی جرکوی هانی و هانی دران بنیهان بخان چهر و ازان بیدار فرخ مهر چید
و شعیبان بنیهان بخدست او میرفتند و او سبب میکردند و از هر که سبب میکردند او را سوگند میداد که انشاء
زاد نقاب بدو سبب از انضا الفان بنیهان دارد تا اخر الامر سبب تیغ هزار نفر با او سبب کردند و چون خواست
که خروج کند هانی او را مانع شد و گفت بچک مکن و بی نهایت عو و هانی با این زیاد و بصره آمده بود و در
خانه هانی نزول کرد و جبار شدند بر او المسلم طلع کرد بد با مسلم گفت که عیبد الله بنیهان من خواست آمد
و چون او را استنول می کرد نام تو را نشنیده بودی و ای کار خود را با او و عیبد الله میان توانست و انرا اعلام
چون این زیاد بنیهان شربان آمد و شربان باطلید و مسلم خواست که بیرون ابد و از ان مانع شد و فریاد میکرد
مسلم گفت بخاسم او را بچک کنم زیرا که حضرت رسول شمع کرده است از کین عیبد الله چون آمدن مسلم بنیهان افتاد
شربان شعی را زاکر که دلاست و خروج او میکردن و بن زیاد از ان شعر موم کردید بهر خواست بیرون رفت و ان لعین
چند آنکه تخریر کرد بر او المسلم طلع شد غلامی داشت که قتل نام داشت او را طلبید و سر او را در دم با او زد
بطلب مسلم فرستاد و گفت تخریر شعیبان او را و هر یک از ایشان را که میبای اظهار محبت و ولایت اهل کربلا
مکن و این فدا باویده و باو بگوید که این فدا کرد که ما که مخالف دشمنان اهل بیت تمام و ازین فدا ایشان را باوید
و طرح اشتافی ایشان میکنند و مکرر ایشان را ملاقات کن شاید بر او السلام عقیل طلع کردی بر مسلم
علیه السلام عقیل را مدح و ستایش کرد و احوال او و وضع هر چه که بگفت تا که نظرش بر مسلم بن عجم افتاد و شنید که
جمعی که کشید که این بر او را امام حسین علیه السلام است میگرد و چون اینرا شنید بنزد ایشان بنوع عجم آمد و در کمال
نشت تا او را غمنا و فرخ شد و فریاد میزد و بانگ داشت که من بن عمر بنی اهل شام و چون فریاد نهاد است محبت
اهل بیت رسالت و دوستان ایشان را دوست میدارد و دشمنان بنی عجم که بهر سبب و مبالغه و اغلاط
و اظهار محبت می نمودند که کین کشیده ام که بکار اهل بیت رسالت با بنی عجم که است که برای فرزند رسول
خدا از مردم سبب میکرد و از انضا الفان بنیهان کرده است و سر او را در دم برای او بند آورده ام و کسی مرا
و انضا الفان عیبد که باور را و در این روش خود بخیر بودم در کار خود ناکاه شنیدم که جانی می گفت که این که بر
احوال اهل بیت عقیل است و بسوی تو شاره میکردند و بایر سبب میزد و بان تو آمدم که این مال را از کین بگیری
و مرا بنی عجم را از کین شهادت امام مشر که زانی اسد دارم که مرا از این شرف محروم نکردی که من از محبتان
ایشان و اگر خواهم از ان سبب بگیرم و اگر می خواهم سبب شوم بر سران عجم از سخنان او نای خود و گفت خداوند
میکنم اگر که دوستی از دوستان اهل بیت را ملاقات کردم از دیدن تو شاد شدم و لیکن از دشمنی مرا بیکدیگر
از احوال من مطلع گردیده اند اینچنین ملعون گفت که از دشمنان که انچه برای تو می شود خیر است و اکنون تو بگو

حضرت رسید مطاعه نمود نامزد او بود که دستکار بنشیند که روی رضا مخلوق را بخاطر خود بداند
چون رسول جواب نامزد اطلب حضرت نمود که نامزد او را جوابی و عذاب الهی را لازم کرد بدست
چون بر خبر باطلون رسید آن کفر و فساد شمل کرد بدو عزم محاربه حضرت اجم کرد **ملوک**
بناد که چنان از فساد فریفت که جمله خرم ایمان عالم را سوخت لوائی ظلم بفرق جهانان اولاد
کسی که بنده عیدان بچینی تلفت بساط کفر باوان کینه جو چند سران لشکر بدین خوشه اطلبید
بیم دشمنی درین صلائی غای داد هر که خیر را بر سر خای داد هر که خور دردی کرد که در دوش
ز اولاد شد فزایش دران سانه عزت السوی خود طلبید اسب و اسوار خودش بود هادی پدید او را
مغفور و گنودری کرد بهای قتل امام اتمام الحور کرد **مروست** که هر بعد غرضین را طلبید و تکلیف
انارت لشکر را بان لعین نمود در اندای حال ان بدسکال باندیش مال ابرار اناده استماع نمود گفت
قل لیر با طهر مصلی نیست و در عهد توانای و قوم نخواستی خود بدید و مباد و برادر
او را اندام و چون قبل از ان ایل و بار او تو میز نموده بودند ان زبانه لعین گفت هر که بکمال بر حسین می
شوی دم ایل و بار بدار که بدیگری دهیم ان بدیخت طبع بر یک ملک در عتاب بدی و عذاب بدی و عتاب
نموده قبول بخار و بر نهد احد بخار و نور بدید و خد کرد و نمود و باخار هر که در ان کربلا شد و خود
باعسکرت علی را بر و هر بد و عسکرت بد و عسکرت کمالا خود رسیدند **ملوک** مکتب نامه ذال بحی
در زمانه ای لایحه سفید این همه کربلا و نابکی در کلستان العیال نهال بود امکها از نیر
زمان دی با صطوف بین تو که امت فرخند نشان خلد باقیهای ملک دی **ان حضرت**
امام محمد باقر علیه السلام مروست که حضرت سید الشهدا اقبل از خود و ان خود کرد
بکر بلا نامه برادر خود محمد جعفر نوشتند که ان نامه ایست از حسین علی السوی برادر خود محمد علی که هر که نزد او
از فرزند ان می باشد **اقابعد** که بداند که ترک زندکاف کردیم و دل بر شهادت گذاشتیم و دنیا را چنان
فرار دادیم که هرگز نبود و لغیر از باقی و دایم میدانیم و لغیر از این دنیا اختیار کردیم و السلام و انکاه احتیاج
مناب را جمع فرموده طلب در نهایت فصاحت و بلاغت داد و نمود و فرمود که کار شما اینجا رسید که چنان
و دنیا را و کرد و داند و جرحه زندکاف باختر رسید و مردم از حق بر کشند بر باطل جمع شده اند که ایمان بخدا
و اعتقاد بر و نجل ادا داید که از دنیا و دنیا بدو شتاق لهای پروردگار خود کرد و نجل که شهادت در اوج
مورث سعادت ابدیت و زندکاف است کاران و سپیدای ایشان برای و منان بجز محبت و عنایت نداد و
نهی برین و نه الله بنده خواست و گفت اگر دنیا را می بایست باقی بود و هر که نشتن در داء و توبه قای
ابدی دنیا اختیار کردیم و حال آنکه دنیا را می بایست چگونگی جان خود را از توبه حایف کنیم پس هلالین نافع
بجلی خواست و گفت با بر سول الله جد و سول خدا بگویند از شما نشان و شکر ان امت جو و رسم و جانی

بکشد و با او در مقام یاری بودند و اتفاق میوزیدند تا انتخاب از انانی برای با قیارت حال
نمود و بعد او را بدید و بر کوا و از انکان و نام سلطان و مانان کشید انچه کشید تا بکشت از برای و اصل
کرد بد و تو نیز از برای کرد و مبتلا کرد و هر که نکشید و بیست تو نماید بخود و در میانید باشد
و مایه نیت درست عزم و جوی اختیار مشابعت تو نموده ایم و بار و نشان تو دوستیم و بار و نشان تو دشمن
پس برین خصم برخواست و گفت ای فرزندان رسول خدا حقیم بیعت نموده است بر ما که در کاف
بمخاد کنیم و اعضای ما را زنده شود و جلد تو و زجر الشقیع ما باشد و دستکار نمی شوند که هر که بکشد
بغیر خود را ضایع کند و او را داری تمام اندان با دبر ایشان بخواد بود در قیامت برای ایشان مگر
عذاب الهی و حرکت و نداشت در چشم بر حضرت سید الشهدا انشا و دعا کرد و بیوی اهل بیت و فرزندان و
خود بحسرت نظر کرد و دست بدعا برداشت و گفت خداوند ما عزت بفرمایم ما را از انانند و اولاد و فرزندان
حرم جلد خود بر این امیه بر ما تقدی میفایند خداوند تو حق ما را از ایشان بگیر و ضررت و یاری ده ما را بر
کرمه ستم کاران بکفر می شود که مردم همه سیدگان دنیا سبب شدند و درین و از زبان خود جاری میگردد و اندیشه
بجایان میانید و در ان خدا اطلبان بسیار کنند و در کربلا در کربلا سید علیه السلام با حیا و از برای منافع عین
بکربلا رسید و در بزرگوار انام سید فرمود اندیشه برین و اطلبید و خواست که بر سالت بخدمت حضرت
فرستد چون ان نامه را از انان بود که نامه حضرت نوشته بود قبول رسالت نکرد و بهر حال ان و دنیا را
که میگفت که باین علت ابامیکر و نند که اکثر از انان بود که نامه حضرت نوشته بودند و حضرت را از اطلبید
بودند که برین عسکرت الله که معلوم شجاع بچینی بود برخواست و گفت هر سال که بچین و دای بگو
نامن بر نام و اگر خواهی از اقبلت سانه و سر را برای تو میاورد و عسکرت این دای خواهم و لیکن بر و نزد
او و بر سر برای چه باین دایا آمده اتماعون متوجه لشکر انتر و شد حضرت تا اوارت از او شده
کردند بر سر دایا و رفتند گفتند هر چه خود را بکند و رنزد پای امام بر اتماعون قبول نکرد و اوارت کرد
سعد علیه السلام فرزند برین نفر را در چون بخدمت حضرت رسید بیلین و سالت ان لعین کرد که حضرت فرمود
که امارت را بر شما نامهای پیشمار و نوشتند و سالت را از اطلب کردند اکنون اگر مرا اینجا هدیه بر میگردد چون
قره بن قبل از ده لجهت که چسبید مظالم کت وای بر تو ابقره از امام بحق و میگردانی و بیوی غالتا
هر می و تو بیکر بدان او هدایت یافتند و او از ضررت بکینی ان و سعادت گفت جواب بیلیم و از ابرم بود
از ان مکرری یکم چون خبر از حضرت ابرم شنید گفت اسب و اسوار که خدا را از بخار و مضامیر و نجات دهد که بران
برید و یاد نوشت و حقیقت حال را عرض کرد ان لعین بداد که چون نامه را خواند گفت اکنون که چنان کار
بندش است او را و ما نمیکنیم هر که چنین بخوام کرد و در لبت و بکون اتماعون را عرض شد و شمر در لبت
زاده او را نشان کرد پس نامه نوشت که بر حسین عرض کن که او را احضار و بر زنده بکشد و انان انچه

در کجایان آمد و رفتند چون بدو با خویش از انداختند هر وقت که در روز و شب
 بیرون راجع و ولید بن عبید اسلم بن زید است که در ویرانه های سوار شدند و بر سپاه حضرت پیشانی
 الرشید آمدند و سوار طلبیدند سوار شده سوار خمار احمد بن عمار و سوار خمار زبیر که
 اندک زمانه در آنجا مقیم بودند چون مقابلان شدند سواران را با آن ملاعن اثر انداختند و از ایشان
 سؤال نمود که شما کجایید که عمار را از آنجا باز نماند است ایشان در جواب گفتند **مولف**
 ما ناصر بن کریمیم ما را از جانب صفطایم ما را که کعبه یقینیم ما دشمن دشمنانیم ما را در
 اینجا از خیل مهاجران و اهلنا عسیر در جواب گفت شما که ما پیشیند و مخالفه ما با شما عار است **مولف**
 گویند زانسان سواران که صاحبان و غار از ما نزد تو کونه اهل کشیم سیکامه بنیم با تو خوشیم **احمد**
 از خیل غام و غام خود را بسیار از نزد ما فرست چون حضرت رسول صلی الله علیه و آله از ایشان سؤل آنها را
 با نجات مقرر داشتند حضرت رسول صلی الله علیه و آله را اهل و عیله از آنجا باز برد و عبد الملك بن
 انصاری و دانشمندان آن شهر را و در آنجا ماندند **مولف** ضاقت هم که در آنجا
 تمام کردند و بشیر دلیر بود و صوفی و امیر و کمال باز شود جنگ و با غنایم کردار پس عسیر بجای
 درآمد و قتل و قتل و مجادله بدو و اهل و ولید بدو با حضرت اسد الله نبرد نمود و از اسیر نمود
 اما چون عسیر که می بود بر و شیب و سوار بر سر راه دیگر نبرد و سواران خود را از آنجا کشید و به شیری
 جانب عسیر نمود عسیر بر سر آورده و شیب و سواران این شیب را بنای سعادت بنای او و سواران شیب
 هرج و مرج شده از آنجا خواست شیبی دیگر آوردند اسد الله الفال علی ابن ابی طالب او را غایب نداده ناخت
 و شیبی بر فرشت انداخت که هرگاه هلاک افتاد و طمان عیالکان دوزخ داد با تو صلی الله علیه و آله گفت
 شوم حال و صحرای که با تو بودی در وقتی که فرزند دلیدت میان خاک و خون افتاد بود و کوفیان بجا آورد
 از آنجا نماند سر او کردند و در آنجا کشته بود و میگفت قتل و عسیران را با تو علی المرتضی کشته میکنند
 علی مرتضی الفقه جناب علی علیه السلام و حمزه سید الشهداء را میانی منتهی کرد و امر داشت جناب عسیر را
 بدو و شیب کشیدند و بخت حضرت شمشاد او بودند چون حضرت نظر عسیر افتاد و بدید که در حالتی است
 که در میان او عسیر عسیر کرد و با رسول الله **مولف** کردند و کجا بود در خشت سال هجران بر زمین سوار
 افتاد از کوفان سبکت با رسول الله **مولف** جوان بخت آنکه در پایان بری کند لطف از کوفان
 در این خاک بکیم و امید که با آنکه نام نامی کشید چون حضرت او را بشارت شهادت داد و خوشود
 کرد و به سر و پیکان شاف ای شجره می دانی که سرخ و در آن بر و در شیب سبکت سبکت سبکت
 که او پیش بر سر در راه و دوستی سید جوانان بهشت در صحرای که با ایشان خود را اندامود **هر وقت**
 چون صبح روز عاشورا شد فرزند شاه لاف می گفت ای خدای تعالی که در پیدان سعادت و کجایان از آنجا دور

عکس نموده هزاره ناشایم و خواب در کاب سار و تاب آن حضرت بخت کداری و جان نثاری داشتند
 نمود **مولف** بشا بیگسان داخل و نابود و قار و غریب که لا بود غبار اینها بشا مظلوم مجسم
 او بجای و نثا بود جو و شوی و نالک طور شهادت جو عسیر و سواران و نجان بازی شاه دین دوان
 داشت چو اکتحاب سول مجتبی بود **هر وقت** که چون سبکت سبکت سبکت سبکت سبکت سبکت سبکت
 و رضای خداوند عالیشان بود دید که زانسی که در آن دین دست از امام مبین بر میزدند و شکست
 زمان و زمین را از آن زمان سال با خود و همون این مقال را می گفت **مولف** باید چون خوش بود
 ایندم وضو کنم پس سرخ رو بکشد اقبال رو کنم پس با صفا قلب کنم سوسینار ناخوش از نای سر کوی
 کنم زان بیشتر که نشد و نشد کشته شاه دین ز نای تیغ اهل شغاف کلوکم بران بر و در آن و در
 عبا و رفا و در آن فدا جان بکشد از پی خبر بلاری شناع شهادت و بیان سالار از آنجا باز و شفاعت
 او در فامش چون کان و نبراش و کان سول و سفید و بخت سبکت سبکت سبکت سبکت سبکت سبکت
 این رسول الله **مولف** بنده پیر و امر و ز جوان خواهد شد بر جوان بخت بکشد از آنجا خواهد شد
 نیر تا بود سواران توانا در آنجا این زمان درم توانیست کان خواهد شد فداست شوم و شوم و شوم
 که با این بخت و بخت را بخت کشیده روی عسیر فانی او و متاع سعادت در دکان شهادت گذارد
مولف بر سر کوی تو بکشد که چون بکشد بکان جنگ توان کرد اگر نماند سبکت از الفکر سوار
 اعانه حرب باخته و نماند میدان کار و کربد **مولف** شد سوی عسیر ان بخت کان نیر الفکر
 بر زمین و بدید جمل اصحاب حسین بود که ان بخت فانی لکان صند غش از خود و بزرگ همه کردند
 از بر و جوان غما و اصحاب سنان ناب در فضا بن کران واه سبکتان در دشت و نماند اما چون مسلم
 میدان درم و زنجیر و سوار طلبید و هر که در این جهان و هر و شرب و دهر میامد از آنجا نشانی
 حیات و سبکت و چون سرخ برید و عسیر که بد و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 میگفتند **مولف** دید چون نیشان عسیر دیر عقل گفتا این بود خود سرخ بر صولت
 بخت اعدا از لشکرت چون که بدوش نای شاه دین ظهیر اما از بسیاری جهادی که کرد و تلاشی که در کرد
 قتل نمود و از یک لشکر اعدا بهر جهانبان پر بخت کان انداختند و راحت بسیار و در بدن از نیر و کوان
 رسید از یاد آمد **مولف** ان بخت دشت و دین و ایمان انبای فضل و علم و عرفان اشکالت
 که از او انصاح و ولایت شهادت از نیشته کن زیاد آمد ابام حیات و سول آمد چون
 سر و شهادت ابام حیات که بدید که مسلم از آنجا در سبکت که بلا نهاد با حیات بن ظاهر سبکت
 صاحب مفاخر آمدند و فخر که هنوز و فخر حیات و نای و حیات و حیات و حیات و حیات و حیات و حیات
 سر و رسید حضرت فرمود ای مسلم خدا تو را رحمت کند سعادت شهادت تا بر کوی و حیات و حیات و حیات

امام بنار آمد و گفت باین رسول الله **مؤلفه** ای تو که کبریا کوی توانست روی هم و قبل ازین
 سوی توانست خوشبختی بهر خطابت رخسار عزاب دعا گوشت اوری توانست این دست محراب
 منبر ابرو بشی چشم جلاله انوار الله علیک من انوار الجنان و جهات که صلواتی به کماله القیاس
مؤلفه ای دوست که در باب خطبات و تبلیغ و جهات که صلواتی بر سر کوی توانا کرده و قیوت
 حاجات را به وفور از غایت و نشان رسید که ذیج و از برای کعبه و غایت شوم منظر قریبا ناچیز از این عالم
 بدینا دور و زمر که مریدان طاعت دیدن مصیبت دوستان هم نشین و باو از حق کزین نیست **مؤلفه**
 ای کز اقبال تو امر و زجرم یافت صفا منهم از سوغاتی صفای دارم یا قیوت غایت سر کوب در دل
 بنیاد شوم امین شای دارم امام اموصفا کعبه و حرم چون سوغات را در دین بسوی قریبا ناچیز
 در کوی و مسکن تو یا ایامان قیوت داشت و او را منظر نمود ظاهر با جازه ان پشت بنیاد عالمیان روی عیدان
 ان کاثران بی ایمان نهاد اما در هر قدم که میرفت بقیامت بر سر و مظلومان را پس بدو میگریست و ناله
 خال میگفت **مؤلفه** خوشای که بجا که زمین دلیل اتم زبان شادی محمد و جبرائیل اتم کنار خطبه
 ابی عطش هلاک شوم میان افتریز و چون خلیل اتم اما چون ظهور میمان مکرر ان لشکر که اید و کج
 و مشغول غار میشد و او مردی و مردی که او یکصد و بیست نفر از ان کافر از ایمنه فرستاد و چون کوشش
 در برابر ان صد گشت و بر خطا گشت و مصلحتش غارت بود که بر عبد الله و معوی مغایر ان
 است و روز ان پاد و او را وندایشه اگر چه هنوز از ان امام حکم نبود و دین ان حضرت با نشان قوی بود
 اما از شهادت ظهور نشکر ان و رشک و دشمنی بر عسکر حلیل ان امام مظلوم گشت حنا به چشم
 بر سر نشان غمید آمد و فرمود خدا را از رحمت خود دور نکرد و قاتلان را بیدین بلا و عذابها در دنیا
 و آخرت محذوب گردانید و شهادت ظهور بر وجه دیگر ذکر شده است رحمه الله علیه **مجلس یازدهم**
از باب سیم در بیان شهادت صاحب خراج مدی حبیب مظهر
 اسدی رضوانه علیه محمد باجید الفیاض و شکرت باطله الشاکر ان ربنا انی کرب و بلا و شغافنا
 من کل غم و دافعتنا الیک من کید الاعمال و من خواص عتقک و الی الا و ضلک و طاعتنا و طاعتنا انما اهلنا
 بقیتک الی اخر بحیث معنی حسین و اصحاب حسین و ائمه ائمه و غیره و الی اخر و انما المؤمن و انما المؤمن
 علیه الله و انما المؤمن و انما المؤمن علیه الله و انما المؤمن علیه الله و انما المؤمن علیه الله
 انما المؤمن علیه الله و انما المؤمن علیه الله و انما المؤمن علیه الله و انما المؤمن علیه الله
 بیا که در کتابنا طایفه اهل بد بکمال طاقم ما تم حبیب امد حبیب کینت محمد رسول الله و مع
 پاد و سلطان بن عزیر و حبیب و رسالت و دستان است اهل بیت رسول خدا را است
 ظهور شوکت سلطان نشکران اوست سر آمد که انتخاب اهل عارفان اوست بیخ بود جوان و اگر چه

پیری بود بر او خسر و لب تشنگان ظهیر بود اگر چه راست از بار خکان آمد مجتهد کور و دلان بیخ خان
 نشان ابد ای سالکان طریق دین و ایمان از بهر غایت نبیند حق تا که حبیب خدا حبیب و اورد و سلام
 فرستاد و ابواب اظهار عتبه رخسار ان نشان کشاد که حبیب خدای که مؤمن الی بین بود ایمان خود را که ان
 میفود تا اینکه بعضی من کلام مشک و ایمان کنی و دین فیضان نشان عشق انکشان کوی که در دوز و پ
 آشکار بر غریبون غدار یعنی ناله ناله خرد قبل ملک سبیل بل بر اسر انبل ایمان او معلوم گردید و بطول و غریبا
 و چون حاضر شد تکلیف افرازد یک بخورد و باو و حبیب گفت **مؤلفه** حق بر نشان بت بود چون
 کنند لشکر ان زافال الله یسوی چون کند موشیان طریقه معرفت باو و لایحه و در مسی چون کند بنده
 خدا مان ان غدار و افرار شود و او را ان نشان ندید بر سر میگفت یا لیت قوی یکنون یا عتبه و ربی حبیب
 من الکرمین **یکی دیگر** از احباب حبیب خدا حبیب که مدی بود که هکساره در دهستان حضرت اعلی
 و از او نشنال داشت در صفی از اسفان بازید که او نیز که احباب کبار بود اسیر شد اما خدا شد و ان کاثر
 غداران و دوزخ کوا که ابقا و مکر و فریخت و ان کافران دواسیر و بیکر دند و مکر و کرا در خانه حبیب خود
 و اراده قتل انما و از انشد اما چون در راه حرام بود تا خبر کردند و ان دواسیر زندانی و ان دوزخ
 کشتاب بوشفت اردو زندان بودند و بقیه و بصفه و از روی خدمت و و صغیر ان کربان اما چون نما
 حرام گشت کافران سکه بدو و یکدیگر جمع شدند و باها با نده بشدند تا انکه حکم مقتضی شد که ان کربان
 بعضی گفتاری که دید در واحد گشته و بقتل او ندهد و در موضوعی دوازدهم را کردند و ان از ان زندان
 بیرون او را و دین بسوی دایره دند در عرض را حبیب زید بهر سیدند چون نظر انشان سیکر کر افنا و چون
 دوزخ در جریب دست دوازدهم یکبار دوازدهم و ان کربان و دوازدهم و دوازدهم و دوازدهم و دوازدهم
 مرحمت اشک خونین از رخسار زید پاک می نمود و زید با حبیب و دوازدهم و دوازدهم و دوازدهم و دوازدهم
 کوی حبیب که سلام نماز حبیب خدا بر اند زید میگفت حبیب کوی بریدی که پیام نماز الی سید انام مر القصة
 و داعی کردند که خان قدسین مسند و دل کوی میان در و منکشان اما چه شهادت دوازدهم و دوازدهم
 حبیب بود ای که احباب امام حسین در دوش کوی ای بر لا یا یاکبیر که میگردند با حسین بنیادی و نو خطا
 شوم **مؤلفه** چون نماز دوازدهم در این نام شکست باز کوم قصه زید و حبیب کربانکشان
 صاحب انما را محلی آوردند که دوازدهم را باغی و دوازدهم را خواستند که انما را از ان کربان
 مولا خواست که در دوش نماز کرد و ان شکران قبول نمودند اما چون حبیب مشغول نماز شد
 و طایع عبادت حضرت بی نیاز شود انما را ملت بر زمین رسید و انما را بق کرون مصیر گردید حبیب
 از نماز گفت که هرگاه حضور ان می نمودم که مردم کان دارند که من از شهادت ترسانم از نماز انما را از ان
 طول میدادم پس کافری امد و دست حبیب را گرفت و منافق دیگر که زید را گرفت و انما را از ان کربان

از غلامان که فایده او سپهر از ادب برد که او سوده چهره تابا موزیدای اذادگان شوم و وفادار
 شدگان و چون چو از قبا بل عرب در بیابانی زامه کمر داشتند و کرسن و بخران مانند و بهر طرف
 شتابان می زدند و می یافتند سرگشته و ناچار و در مانده که فشار و دران بیابان روزی قطع نظر از حیات
 خود نموده با نظر رهبران خود بودند که ناگاه رخسار و روی او در پیدایش که مشغول و پیدایشان
 و مانند و روزمان و مانند چون نزدیک شد دیدند که دست کرد و جهان و با و در مانند کان حضرت
 رسالت و مشکوای بر دوش دارد و هاتقی با نصف مومن صد اکویش قشقه کا مان بیابان هلاکت
مولفیه که کشدگان زامه بخان آمده است ای فتنه زبان ابجیات آمده است دلی در که
 مکنان جهان است جهان خانیات جاودانست سرفرازی ده دهم شاهان شهنشاه زمین
 استانست صفای چشمه ابجیات است روان بخش لب تشنگانست بشناید بسوی او
 که هر که از سیراب نماید تشنه کان یاد به نای آمده و در و در حضرت جمع شدند و هر یک پیش روی نمودند
 که میباید از او کار انجام شود و فتنه زبانان حضرت همان یک مشکوای قوم را و شرفان ایشان را
 اب دادند و بیکدیگر گفت هر بود و مظهر که نماید بود کبر لیدند غمای غم و مشکوای خود را و بیکدیگر
 فخر و وفاداری نمودند که غلام سباهی که دوری بود و بدولت و پیش خدمت ان حضرت اقبال و نمودند
 او را و لیدید و ان سباه ابا که گفت من ابا از محمد بنحو امیر از او اسرار است و از حضرت که بشناید و خلق را
 میباید بکفت ای قوم این ابیست سزایت و مرا سزای بخواند و چون سخن او بدید و شرف جناب و بیک
 رسید و نمود که بخند سو که کین پیشتر میباید و او را از اب نام از این بیابان حرکت میگفت مولفیه
 من ابی را و بهر نام بیکان و استاندا نام با دشمن و دوست هم کنار با جمل فدا و دست یار و غلام
 پیش آمد و گفت هرگاه دعوی نبوت تو باطل نیست من ظاهر کن که این ابی از زمین با آسمان که درین مشقت
 خاری است حضرت رسالت سرکش عدالت تقابل از پیش و به اشراف داشت غلام دیدار با آسمان بر مشقت
 ان حضرت را میبرد **مولفیه** دیدار با آسمان فرمود میبرد چون رحمت از روی او میبرد ان
 سبیل از رحمت میباید ان ناده و خم سوی سو میبرد غلام صبر زد و در اختیار خود را بایستد حضرت
 انگشت و پیش اسلام شرف شد و از که دانست که بود که سحر را بهما انرا نداد و ان حضرت صاحب اختیار
 پیغمبری و از غم لای سروریت که الفای خیاست و سباهی ظامی و باطنش سعادت و غیبه بدی که دید و بخا
 مولای خود که یکی از اعیان میبود و شرافت او را مطلع گردانید و خواجده غلام و قبیل و غیره و بیکدیگر سرور
 موجود است آمد شرف اسلام را داد و یافتند بهر از ان غلام صبر میولای نادر بود که در صحنی که از خان خود را
 بدای میبرد و شهیدان نمود سباهی بود که سفید بخان جهان را از روی غلامی که حاجه کان دوران و نام او

در خط بندگی بود **مولفیه** سوار طره میکن جوران رویش نمیم کلش غلظت و سباهی
 باز غلظت اقبال سر و شهادت طراز غلظت تقدیر لبه الامرا مکوسه که کف و کلانمان بود مکو
 سباه که سطر و خط قران بود باسان سعادت عذر او بدی فتنه و ان طریقت حبل الیه القدری
مرحبت که چون غلظت و شد و داشت سبب شهادت و در خیمه سعادت بعضی از شهابی است که
 و بعضی از شهابی است و تر ببالان حرب افلاک در خدمت ان حضرت بود و مظهر غم و چون صبح طالع و با
 عاری و مظاهر شد ان سباه و دیکه در فتنه و خیر کایان دران بیابان شهادت و در بر چندین هزار نفر
 سباه و سباه حزلان استاده و نوبت ان من رسالت سزای سباهی بان جهان و داشت ان سباه و اقبال
 شهادت در برابر ان فتنه شاه و لایان داشت و عرض نمود بان رسول الله **مولفیه** نورانید سبکی و دیک
 کناه منست بان کناه سب و نیم کو انکه اگر چه نامه من سبیر کناه بود ملاجه بان که لطف تو عذر خوا بود
 کوی که از سر کوب و در و در کوه است نام سباه فراموش بود انکه ناشی بدین نور
 سباه و سباه و خواهم که رو سبید و غم فایب با دجان هر بند و ازادی و امر حضرت فرما که سبده و ارخان خود را
 قدمهای عرش سبابت تمام و از ان و در ان از دشوم حضرت امام حسین فرمود که ایلام من از ان حضرت بود
 که کردی هر چه عرض نمود که ای **مولفیه** دشمنان انحضرت کرد و در اقبال دوست فتنه از ان
 بر سر هر روی احبیب رسول خدا من و در فتنه و در خدمت شهادت کفایت کدنا سبده ام اکنون که سبک
 عنایت و است از شهادت ان خیار خواهم که کین بان روی سباه و سبب و بوی بدین شهادت و سبب
 و خوش و ویران و اخل و بخت کردم بخدا سوگند که از ان ابدالی شوم تا خون سباه من با خون طریقت اخل و
مولفیه چرا سبب خزان من سفید و سبب چرا سبب سبب را بر من و چرا لال شهادت بکام و سبب
 چرا سبب سعادت بخام من سبب هیچ کلین کلد و هیچ کلش و باغ نکرد من فتنه و سبب اقبال و از ان
 بر ان حضرت و خست غاصل و در مراد ان سبب ان فتنه شرافت و سبب ان کاوان را و در ان فتنه و از ان
 الامر که نای انعام شد از نادر آمد و نام شهادت از دست سبب ابل کشید و صدان از غیره که ان سبب
 فتنه ان سبب سبب ان که کید **مرحبت** که در اخل و فتنه و در که با سبب ان در کین جناب سبب
 شهادت و در ان باطن مظهر و سعادت و شهیدان سبب ان نام سفید صلوات سبب ان سبب ان سبب ان
 دوی او را سفید کردان و بوی ان سبب و او را با لاد رسول محم و فرما ان جناب انام زب القادیر بر تربیت
 که چون اهل ادب بجهت دین کشنگان رسول آمدند فتنه و از ان فتنه که در تربیت دعای هر و مظهر ان سبب
 و در عین بوی که کید بود و در حلال علیه مجلس فتنه و از ان سبب در بیابان
شهادت عمر و بن خالد صدای رخصه الله علیه
 محمد بن الحسن بن جهمان بن الزباین بن مصلح بن علی بن السامره و فتنه که نام من سبب ان ان سبب ان

میر میز که حال کسی بخواهد از آنرا آشنایان بگوید باید از سر تا پندام **مؤلفه** حکم بنویسند از آنکه
 شایسته فرمایند و چون گفتند خوام که بکام و نعمت بپردازم از آنکه هیچ آشنایان دست میکند
 ای مرد و با چنین بخت بد و سنا و باران بخت هلاک افتاده و سروهای ریاض و قایم بخوابان چنان
 روان کرد به ماده مادان دوزخی فرزندان نشسته و فرزندان تمام بدین بوسه برادام در خاک و خون
 و خواهرم از غم تو گریان کودکان نشسته و اهل بیت اظهارت محنت و زحام و فرط طاق و دل خسته
 از فرات **مؤلفه** زد و دوجیم دیگر زدند که بستم بر دکان در کفایت شکیم بخت ستاده دیگر
 گفتار دلبر تو دل صبور ندارد و دیگر بزم **جناب عباس** چنان زبان معروض و التماس گشود و متوجه
 اقبال نمود که امام غریب عالمی حاضر شد که اصرار زبانی تمام از غم و دایه ای المحرق و آتش غم نمود
 در جواب حضرت عباس فرمود که ای پسر از بعد از تو علم اسلام را که بر پا دار و کلام باورم با بطریق دست
 باری گذارد و این پسر برادر دکان کوفه را بجز از قتل من منظوری نیست همین که پسران من را بگویند
 من غرض قتل تو نخواهند شد تا از اطفال بی پدر و خواهران در بدم زایدی و سالاری و برادری
 و محواری نماید **مؤلفه** بکلوم را کند فکده خاصه می کشد از آنکه از وی و ذیبت را بکشد و بکشد
 تو بکشی حضرت عباس هم که بشد که من از آنرا سوخت که دلم در دست کربلا لاله زاری شد و گفت
 ای زار فدای تو فرم برادر شمار و قرایانان کعبه و قایت بنام و جز با طریق خان شاری و اقبال سر را که
 نه بنام **مؤلفه** چرا خدایت جد تو سرخ رو فرم چرا زنده می کشی و روزم چرا که در اطفال
 جان تو فرم اگر چه اهل شهادت طراز اقصی است کرم غم که عباس هم برادر دشت ناحیه محو خدا
 که دست پاک بر می خیزم تا با بطریق خان صفای نگذار و با از میدان سعادت نمیکنم تا سر دم دست
 قتل و رمی زار و وصیت پدر نامور است که سرخ رو فرم کوبین فرزان شدن کوی محبت چنان است که
 مکر و شهادت باین اشارت فرمود که نقد جانست لایق های کوه و شهادت خواهد شد و کوه چنانست
 شاد و راه برادر و **مؤلفه** فرزند که روزگار کوی کوه اقصی است فرمای تو سر کوی قایت
 در دست ما اگر علم دین بیای نماید عینک مثلش از غریبان لولای است تا جبهه تو را بماند
 من خوش دلم که افرایمان بزی است چون جناب سید الشهداء این مکالمات از آنرا در با جان برادر
 و او را کرم سوختی شهادت دید ناچار دل از برادر عزیز کرد و کوی از آنجهان جان و جهان گذشت
مؤلفه بپایه از آنی که بکشد دغان گذشت اسنان دغان خویش چنان سوخت گذشت عینک
 برادر که گذشت از برادری کاندوده و غار دغان و جهان گذشت **جناب امام** حسین فرمود که
 برادر هرگاه غار و صف و چنان و شایق لغای بر و در کار عالمیانی از آنجهان تمام محبت و مقام نصیحت این
 قوم بشر و سخی عالم که با ابطریق پیشی کشیده ای به شهادت ان اهل بیت دهند **مؤلفه**

جناب عباس علیه السلام

فرزان تو با پیغمبر دون خطایی کوی از این جناب الشریک است و بگوید که اهل بیت رسالت
 تمام میباشند در این زمین بلا نشسته و میباشند از مکالمات حضرت اهل زمین و زمان و زمان
 اسنان بکشد و از آمدن که فرزند شایسته کوی برادر خود را بجهت جریانی بر دگر و صلاک است و
مؤلفه گفت با عباس شاه نشسته لب چون حرف لب از چشم او عیان بگرفت و بگفت از کعبه
 خرمین افلاک از آله انش ناک سوخت صفی و روی زمین داشت از چشم زار **جناب عباس**
 ان افتخار را سر در بر او نکرد و بیعت با سر آمد و فرمود که ای لشکر کوفه و شام و ای شرفیاسم و قحط
 و ایضا فرمود که عهده و ای جوهر دگر و دین فرمودی که ناخوش بگوهر گران بهای شهادت
 با قهر و غم و خالش زمین و زمان ناله جان حسین است که زبانیان فاطمه زهرا و زینب و رود و در کوی
 خدایت است که شهادت از آنجا بر بر و بر و رسول خدا و اهل بیت و اهل بیت طاهر
 از کشته و کشته از آن فرزند و فرزند از آن حضرت رسالت و شاه و لایق اگر چه و بیدار شایسته
 لولای عزت اگر رسالت کوی خدایت عید انید دعوی سلام تمام است و اگر خود را سلمان سید انید
 از سر طمس از نیست که بود و در و حوض و طهور و سراب بیکر کونستان رسول خدا و در شکی و
 الهاب باشد **مؤلفه** کجاست که فرزند شایسته بود و ظلم در این دشت جوهر شکر
 خشم نشسته لب و در و در سراب قران جاری و اولاد صطفی اب اگر بکان تمام است و کایان
 و اطفال صاحب گناه از اند شریک ای ایشان دهد **مؤلفه** حدیث گفت چندی زبان و فرما
 که با کعبه که از انقوم جریانی بان کوه و نبخت سوختی عیان گفت احوال ظلم بودی
 جوانان هم از ظلم بیکان بود تمام مطلقان قتل نشسته کایان بود چون حضرت عباس را
 که بصیقت بان کافران بشیر و جانی می کشد که ما بوس و معنوم خدایت امام مظلوم کریم **مؤلفه**
 بکشد صد فرزند زاری **خواب** دل از تو دیده جاری جاری تو خیم اشک اشش نه روی
 فرات در کنارش هنوز از دهر سپهر سفاکت اشغال نیافته بودند که ناگاه از آنجهای حرم از آن
 الطش بکوشان صفای شسته گام رسید و بیانشه که بر لب خود سوار شد و نیزه و شمشیر
 شطرات کردید و دافعت دید حقیر شاه نشسته از آن از غایت بکران و فرات اشک مرور و دریا
 روان زینب و دغانش می کشد و ام کلثوم از دستانش می کشد **مؤلفه** روان بسوی فرات
 روان بدستانش فرات و در سرش روان اطفاش هم ستاده و در دشت کین برادر او کشته
 اشک چشم خواهر او القصد چون عباس بر دستانش رسید چاره فرات نامر که موکل است
 بودند از سر زار و در میان گرفت و بدنش بر زمین زانو کرد و در آن شرف شهادت خود را
 بر اهل بیت لشکر بیعت با سر و در شهادت فرات از ایشان بان بنهار زمین افکند و خود را با بفرات

مؤلفه طناب بر وجهی که از تاب کشید زکشتی هری ساخت تا آب رسد چو رودش
 کوثر نظر کشود رود آید که در زمان اردن خون الود رخ فرات زهرم لیس غبار گرفت بصدا
 رها بشد و رکتا گرفت چون لشکر آن ستای نشسته کاران غالب شده بود که شای بر داشت که بشا
 از لشکر کسانم مظلوم بیاد او داب را بخت **مؤلفه** بخاطر آمدن از لشکر غارت کرد و بدین
 فغاندا از لشکر خود آنرا بکشت چنان چه شد غایب و غبار و مه را بی تو چه شد بشا نشسته
 هوای آب مکر برده انجان هوش که از زار دلش شده فراموش بگر با غارت اضطرار شد
 خود را بربوده متوجه خیمه ها شد **مؤلفه** غمخواره ابی سوری حرم ششانیان شد جو
 سبک اشک سویی شاه نشسته کبابان شد و چه شده بود که بلکه خود را بشسته کارمان رساند و غم
 آبیان یکسان چنانکه چون آرزوهای فریاد و رن و رن که سبک را لشکر کفار محرز شد و غم
 نیز فریاد یکشده که مکرار بکند و کربلا ابی بازای خود ایلا رساند **مؤلفه** در بای چو لشکر
 سر کربا جوش او دمانه داشت چو برین غمخیز محراب جوشش او ناصدا اضطرار و کفار
 موج خاوه رود داشت در شتاب ناکا کافر که ای که او را حکم بکشد از کین گاه و زمانه
 ضرورت حواله ان حضرت خود که دست راست ازین طهر ش جدا شد **مؤلفه** دستی که پات زینت
 از اعوش رضی خاک و بر زینت جفا شد زین جدا دست و او ای سعادت بیابود بگرفت خود
 او هر دامن کربلا حضرت بنمود و الله ان قطع می بینی اوقای امانی بکشد و غم ایامی
 البین محراب النبی الطاهر الامین بنو محمد اسم کر قطع کرد بدین دست است غمخیز و سر کین غم
 از دین خود و از امانی که زینت کوفت و فرزند پیغمبر ظاهر من است چون از نشان پیغمبر بدالهی بر زمین
 افتاد جناب عباس مانند مردان مردمش را بدو رخ یک کشیده متوجه خیمه های حرم کرد **مؤلفه**
 بلکه دست او جدا زین و باد و صد شتاب سوی حرم روان چو دلش در لب چشم و لب زار و امانان
 خشک و در ان داب جاری این یک نقطه آب ان حضرت شتابان بسوی خیمه های حرم می دایند که کاف
 بترجم دیگر که پیشاپیش نهاد و قصد دست دیگرش منوچهر و داور داما و دستش بر باد دست و
 با دچکان دلاور از دین بار کشید **مؤلفه** همانا اخلاصم کردن دست کرد کران شتابان
 به نال و گود بروح الامین اندم فرو رفت که بشا دقتا این فتنه انیکت ان های مایوس شد
 زابر و ندان گرفته کار شمشاز از خود دور و دیگر و در شتاب جان بر داشت عاف و صال است
 و بفرمود باقی لایحه من الکفار و البی حرمه البیار مع النبی البی الخناور و قطعوا سبیلهم
 باری قاصدیم باری عیالثار بیغی افسان بیکر از کفار و بشارت تر از جوت بروی کار جفا
 و انیسر سید مختار جعفری که قطع کرد بدین سب که از خود دست چک را بر چنان ایشان زالی بر کرد

من حارث انزل **مؤلفه** روایت که با است غم و خطاب نمود حکایتی که در لیل و اکابر نمود
 که ای کب صبا سبایان رفتار مرایان کرده مخالفان مگذار برای دوستی شاه دین نوابی کن بی
 خیمه اهل حرم شتاب بود کشته از ان کمان بپسند زنی سر غریبی سوی سبکین رسید در وقت
 ان جوان بیست و زیان چون بر جستن و جولان گرفته می پید و رسید و بد که بلکه صاحب خود را از میان ان
 در بای انقوب بکنار رساند **مؤلفه** موج زن از هر طرف در بای شربت کار دار ان هفت کجده دین دار
 رو سوز کار از فضا چون ماند نهاد میان شمشان گفت عسل ز است کوب با استاک مدار ظلم بیک
 حیم بیست است و دهن من صد گره جو برین بگوشه دال است میا در جعفر **روایت کرده**
 که در وقت شهادت شهید بیست و زوی مرتبه حضرت عباس را تا ابا اگر کسی تا ناکند میا ناکند که ان حضرت جفا
 کشته بکطرف تر مظهر شهادت اهل جور و جفا بکطرف در دست مبارکشان از ان بعد بکطرف در شرف
 ان حضرت کباب بکطرف دیده داشت دو غم برادر غریب برب مبارکشان از ان بعد بکطرف در شرف
 نغمه بیست و شش و نام از یاد آمدن بلکه غم نشسته کای طفلان دوید و المشر المتها بمل و امان برب
 بود و جفا ان لشکر کفار از فرزند برب سید و کرا را احاطه نمود و بودند که از انجانی و امید جفا بیجهت ان
 حضرت نبود و از هر طرف تر فای نقایسوی ان بکانه ان ای انراختند ناکا از کانه بی پشتان بر کینه
 رب العالمین امده غم و آب بر خاک ریخت و تنه یاد کین جوی ان حضرت در کانون دل دلاور از ان وقت
مؤلفه دستش زین جدا شد و از ان داب نایز تا نایز جویان بر روی خاک و ان ابی قهر و کینه از ان
 که یکجید شد از ان سوختن از ان خون امید **ایش** بیجا چون ابی قهر و کینه از ان حضرت و زین
 امیدش کینت بر کرد و او جویان خویشتن بر پشت دلمان کشاد شتاب بد زینت مبدل کرد بد و دست
 از جناب کشید بستان امیدش برب دشته جفا نشسته جهان و جعفر سیاه و زکارش بر زمین بربان حال
 می گفت **مؤلفه** جان میکشید برب ز جوارید که خال کش دین و جواب دم خال کش دین
 چگونه دم بسوی اهل حرم از جوارید و شتاب جویان برب از جوارید میان مکر که کربان دم
 بجهت که غمخوارم و بر جوارید و دلاور که دستهای بر زمین اندازد و انجانی در دست و دست
 نمای و رنگ داشت انگار ان دست از پیش بر می داشتند و از هر طرف بیوسای فخر الود بسوی ان شرف کشید
 بر می انداختند ناکا پیری بر سینه کین را می انداختند کشت و از ان زین بر روی زمین افتاد **مؤلفه**
 سالی غمخوار در جین هفتین افتاد که بر شتابان بر زمین افتاد فغانا از کربان بر زمین
 کشت سر و لب شتابان نکند انجا بیکدیگر ز غم و سیاهان خیر داند و دید و سبک و ان جویان
 بکشانند در ان حال فریاد برب و که با انجا در کجی بعضی از دین مراد و اب **مؤلفه** غمخوار
 ناک شتاب در دست بیکدیگر بکوبید و ناک و زکار دست از ان افتاد ام بدم و در دنیا کوه دست

آنکه هر که عید اهل از غش خون میکرد با هم مخلوط نمائین آن هر که بود و بود نزد اهل عقل جان
 امیر و لشکرین از هر یک با غش اضا با طاعت حضرت در کار عبادت کرد و با لشکر پیشمار که در آن
 ازین از صدهزار بود اما جاهدش بعد از انعام چهار واقع شد چنانچه مردی که هر روز که میدان حق
 غش زبان بجهنم آنکه در میان میکشود و تمام حج میزد و در آنکه در میان میکشید و در آنکه
 و ما نیز بهم الاطعمنا کبیرا آب خواست با کردند و خواست جفا نمودند گفت فرزند خلیل آتش بپوش
 زدند گفت نزد اسمعیل گویند و او سر را بر پند گفت فرزند رسول که گفت بر معینا ابو
 در او گفت زاده شود که گفت دست بنما سید پر هندی که گفت دیر ساقی کوثرم آتش ندادند گفت تل
 ذوالفقار و سرم زبان بطنش کشاندند گفت دست انعام الهی راستین است گفتند بیا الله مقلو که گفت
 من آتسم که دست از من بر دارد که گفت لا یحببک الله و لا یحببک الله و لا یحببک الله و لا یحببک الله
 مرا کشید دست خود را آلوده خون من نکند که چون دست الهی از آستین بر آید تاب خواست و در جفا
 هزار نفر بر یکین جانیان بر یکین راه را نهادند و یکبار جفا را از حد بردند و در خود را باختند
 پس آنحضرت چنان رزمی فرمود و جهادی نمود که دیر روز کار نداد و کوشش هیچ احدی نشیند از کشته
 پشته ها ساخت و بی شمار احوال هلاک انداخت تا آنکه آن روبا به صفان از آن شهر حصار میدادند و
 فرار کردند هر چند اهل لشکر را بر اثر غیب و مخبرین میفهمیدند کسی جرأت نمیکرد که بمبارد آنحضرت
 در آید یکی از ضرب شیخ خون بر سرش برسان و گریزان شدند بلیث چون ظلمت رسیدند از هربانان
 چو روبا به جستند از زم ضیم در آنوقت بر پاهای کوفتی بر پدید و بدین آفتم که در غنبدی
 در مصر و عراق در میان قوم شقاق و نفاق مشهور شیخاغت بود بانکه بر سپاه زد که اینجا غنبد
 شما از بلنن علیر شده اید بپند که من چگونه کار و بر اها از این بگفت و سلاح هر خود را سکه
 اسب خود را بچوکان در آورده بجایان شهسوار روانه کرد بدین **مؤلف** بعضی کشتن شاه حسین
 و آمد برید ازین قتل حسین و آمد چون لشکر عمرآن که مطلق را در بر آن امام بر حق و بدندان
 خوشحالی فرموده کشیدند و عورت و اهل دنیا آنحضرت گریان شدند چون آن کاخ را در ویران اما
 اجبار آمد حضرت بانکه بروی دخت که ای گواه مگر نورانی شناسی که چنان کشتاخانه بنزد من قدم
 میگذاری آن شیخ جواب نداد و دست بگشاد و بیخ خود را حواله آن امام مظلوم نمود آن
 شهسوار عرش هجا و با کار علی رضی پیش دستی نموده شمشیر بر کمرش زد و جمیع را از
 دست مالک دوزخ چشید پس آنحضرت به بندم یقین و شوق لفای ربا عالمین رو بان کاخ را
 آورد و منافق و مفاخر خود را بر جزیر بیان می نمود و هر که در بر آن فرزند خدا الله القاب می آمد
 او را بر حالک هلاک می انداخت چون دیگر کسی جرأت نمیکرد که بمبارد و در بر آن شهر خدا آید

بمن و میسر اهل کفر و دغا حمله میکرد و در هر حمله جمع کثیر را شوی بمیرا میفرستاد و هر جا
 که حمله و میشد آنکه رده اسب و مانند کس ملج از پیش روی آنحضرت میکردند و از هر حمله که بر میگشت
 لحظه توقف میکرد و میگفت لا حول و لا قوة الا بالله و لشکر بر آنحضرت غالب شده بود و هر چند آبی
 از آن بشیران مبطلبید مضایقه میکردند محققا آب هم مضایقه کردند و فغان خوش داشتند
 حرف همان کر بلا عرض این گفت این فرزندان تیغ بطن و کشته عربی کسی در مبارزت تاب نداشت
 او نمینو اندا و از هر جانب او را در میان گیرید و تیر را فرستید پس آنکازان آنحضرت را بیکبار در میان
 گرفتند و ده آنحضرت را از خیمهای حرم مسدود نمودند **مؤلف** غیر آن شاهین اوج عز و شان
 منع مرغ کس نکرد از آشیان حیانتها با اوج اعتبار آشیان هر چه بد اندر جهان داشت
 چون دوران شهباز میشد از خندک ظلم کین کاخزان جای آتشها از آمد جلوه کر بوم مهر انگشت
 مارغان زین سبب کسر پیرمان برید ترک دین کردند تا آخر غافلان امام مبین را از خیمهای اهل
 حرم منع نمودند و در نفاق و دست شقاق با آنحضرت کشتند آنچه در دل داشتند از کفای هر بنه
 بر خردادند و آنچه که منع آنحضرت را نخواستند و خیمهای شهبازان که جای آن حبیب حبیب
 خدات **مؤلف** هر چه دلهای پاکان شک نیست هست و در شوق کبر و سنگ نیست غیر
 شاهین بلند افلا عشق هیچ مرغی ایدان آهنگ نیست او دل از معنی سوی صورت کزای کر آید
 جان مقام جنگ نیست چون راه حضرت را از خیمهای حرم میشد حضرت ناچار از آنجا که کراخ
 اگر در بن ندادند بهت عرب چه شده است شما با من کار دارید چرامنوحه اهل بیت حضرت رسالت میشوید
 شمر شریعین مردم را منع کرد که نزد حرم نزول و گفت کار و اربابان که بشکو کوفت کشته
 شدن از تیغ او تنک نیست اما از شر تشکر بر آنحضرت غالب شده بود و حجاب حضرت فرات روانه شد
مؤلف اینمیزان آن امام نامدار حجاب شط فرات آمد و بار بار اول بود هر امش بد
 یافت و از فرزند و دشمن ظفر بارد کرد و شد چو بوسه مبتلا چون فضا کرد از پید را و در اجلا
 داستان را در خطاطرات راستی بن داستان ظاهر است داستان دمه داران نمان و
 آنجا را داستان ظاهری شادی و در ظاهر است و در مخدر شادی و مدغم است داستان فتح
 شاه کربلاست گاه شادی بخش و گاهی غمناک است در **کتاب جامع المعجزات**
 که در دعوی صفتی که آب فرات در نصرت و مسکرها و به این بود و لشکر اسلام و اهل بیت
 امیر المؤمنین از سر آب دور بودند چون لشکر بر ایشان غالب شد بعضی از خواص اصحاب حضرت
 انتخاب رسانیدند که ایشاه و لایت و ای ای که شود **مؤلف** آنکه کوشش لعل و
 اصحاب خواست هر فراوان را در میان فرات و از کشته کای خود محضرت شکایت بسیار نمودند

بر سینه اش جوی خون شد جاری و در کنار سر دین را کشتن خون جویبار سخن در جای آن
 که ذکرش موجب ملال گردید و کلان خدایان نشویند خاطر چرخان اندوه قلب ملکوتیان انقلاب احوال
 شهر خدا اضطرار خاطر میسر ایستاده و از دست معین خون از دیده جاری میازند و بیاطاعتی و
 محفل دل اندازند و در پیش فغان بدو و کرم و در ساند خون دل از دیده کشتن بدای **شعر** بایب دانش که
 سر در شهدا چون در سر فرات خواست که کفایتی باستان مد ستکری میزد همان میجر با پیش زد و بیدار کرد
 نداد و ادکرای حسین لشکر خالف بجهت قمار مردار آمدن آن صاحب غرث خدا میجر مر جعت غم و آن
 خبر با اصل یافتن داشت که علاج نشسته آن بزرگوار از لال جویبار نشنید خواهد شد و دیگر آغاز کرد
 با عزت طاهر نمود بجهت بودیم امامت امامت بجهت بقیته الله فی الارضین امام زین العابدین علیه السلام و آن
 حال آنحضرت در سینه میوهش بود آن به قیوب کشور بلاد دست را خوش تر از دگر بود و در آورده چندان
 کلا با شکر بر خضار مهلا آتش افشانده که بهوش باز آمد **حضرت شام ازین العابدین**
منقول است که در سینه میوهش بودم که مرغ پر پر بالی را در آغوش کشید چون نظر کردم دیدم
 که پدر بزرگوارم ازین مرغ پر پر پیکر شریفش نشسته که با آن های اوج سعادت و شهادت بجهت پر از
 آشیان قریب الحی بر آورده **مولف** طایری که آشیان قریب خداست بفرج و دشمنان او پرست
 آتری که او را هوای کوی دوست راستی نیکی او را افراسی آن های اوج دین دانی که کبشت نوشتم
 حضرت پیغمبر است **الفصل** آنحضرت فرزند دلیند را پیوسته و آن کلکشان امامت را پیوسته و در زبان
 حال می گفت **مولف** دلجو به قیوبای پر از وصل نور داشت بوسه خود را بر زبان جهان بگذاشت
 عاقبت شد که بلا کفان من مصر نوشام که بلا نوشام را کفان و مصر انکاشتم دشمنان دست جفا کشاد
 من شکلد نیست فرست و زنه با تو کشتوها داشتم می گفت نامی زید چون بعد از اسیر جوار و غریبه ها
 مدینه مقدسه رسیدی بشیقا و موالیان مرا سلام برسان و بگو چون اسیری و غریبه به بنید بر فرود
 و برادران شهید فوج من باشد **مولف** سرخی با فغانه چو بیند در چمن شری صفت نیاله
 در آشیان چمن هر که نظریع حد از آشیان کشد با دو دیار سرین در سرستان گرفت کام راب
 چون نظر کند برادر لعل شسته تر دیده تر کشد چون لشکر کفار مشط بودند زاده برین فرست
 مکد و زنه آن غریبان نداشت بناچار رو بمیدان مخالفان گذاشت هر که کی می کرد و قاتل
 کشیده شد که در آن حالت چه حالت آن حضرت دست داده بود **مولف**
 بغیر عرش اطهار و سید مجتاد مانده بودند و زنه از بنار حسین حسین که بر کمان درو طبع
 اهل حرم سناوه لشکر دشمن با شفا حسین آن حضرت طبع را از زبان کشیده و بر آن
 کافران بی ایمان افتاد و در پی بصلای بلند می گفت تا بر رسول الله و ارکان زمین را از این صدا

نظر کن بر این شعر و بدان که چون کسی که در این شعر است

منزل اول منبناخت و از خوب تیغ سرهای انکاران را چون بر لاله خزان از یاد و زمان مهر عین کار جلیق
 که تریدند شد چنان لشکر کفایت می کرد و در هر دو میزد که گاه خطابه طالبان زد که در کار داشت
 رسیده که با حسین اگر با بر خوش از و شوکت بجز جنگ خواهد کرد چگونه در راه ماسهید خواهی شد و عیالات
 ما فانی خواهد کرد بدحضرت تیغ را در غلاف کرد و گفت تا الله وانا الیه راجعون **مخفی** **نماز** که سبب است
 کشته شدن آن نور دیده شهسوار مضار جاهد انکار از جهاد انقوش ضلالت شعار ظاهر آن بود که از لیبها
 جراح بر زمین و سنان و ناله بسیار بر جهان نوا نای آنحضرت غم شده بود و باطن با غم و سبب که تکلیف جهاد از
 آن مرگ دایره ایجا در هیچ کرد بد **مولف** سالکان چون وارد منزل شوند ازین دره زمان غافل شوند
 مرغی چون منزل آتشه شد قانع از اندیشه های پادشاه عبدان آن نازی کرد حق نماز کردن که در هر ازین
 بر آری داشت اعراب بهرین اهل باز خصو صر نماز یک در خطره و زعاس و اسوار بعنوان نماز خوف کرد زکوة و اونی
 زکوة و درن چنانچه پیش مبارکش از پندها بیک داشت نشان اهتتام اینکار را باهل و زکار داد و چون کرد حق
 حج کردن که در هر طوافی چند صد از طوافها بیک محرمان حرم قریب روم حرم قلب پادشاه آنحضرت افلاک
 می فروخته و در هر چه او کرد که مجاهدین معرکه نفس را هر کجین مجاهده ممکن بود حاصل شد غم ازین
 آنحضرت که تکلیف جهاد از آنحضرت رفع شد با نانی شنید که دشمنان جهاد کشیده بشهر خود را غلاف
مولف تیغ خونین که کشور جان کش چون پیغمبر موسی چنان روز به قیوب فلک کشید چنان که
 بوشش افتاد بجهاد کرد و از جهان قطع نظر رفت و حق طاعت است کند چون سپاه و سباه عزمین
 اینقدر را دیدند داشتند که آنحضرت را شهادت داده دیگر سنه طاریت نمیکشاید بیکار از جای خود
 حرکت نمودند و بان شوی زاده نیزه ان حمله و در کردند **مولف** نام لشکر کفار در سر خوش خود داد
 آمدند بیکار بر زمین و پیشار هزار بر بندگان دهن جسد بکین نشان آینه آشیان بشد
 نام عارضش ازین گنبد پر خون شد جبین نورش از خون دیده کلکوفند آن نادران بچای آن امام
 مظلوم دست کرد و در میان گرفتند و چندان زخم و جراحت کاری بر بدن آن بزرگوار زدند که دیگر
 آنحضرت را طاعت است غماض بود و بحدی میزد و زده می جا که بود که گویا از برای پر از اوج
 سعادت پر بالا بر آورده بود **مولف** مال شاهین هوای زنجیر بر پشت آشیان در جهان جز سانه
 شمشیر نیست سالکان از او طریقت جز صنایع و شمشیر نیست عاشقان از اطر جانیانی که در لیب نیست
 مرغی که هزار و طفسد و پیغام زخم برین و زخم شمشیر بر بدن آن در غریبان و شهدان رسیده بود
 همه زخمها در پیش روی آنحضرت بود زیرا که پشت بر آند دشمنان نداده بود و از آن کافران و دگر داند
 نایب رجعه شهادت رسیده و چون از لیبها بر لخت آن در و دگر بر حرکت نداشت لحظه توقف نموده نگاه ابو
 الحق بیدین بر می مجانب آن بر کمر به رب العالمین و اخلاص از قصاص بر پیشانی نورانی آن امام معصوم آمد و از

نالان و کرمان و مسجد الحرام سید و پند و نجات عبدالله را از حشمتی طلب نمودند چون در
نورانی عبدالله زاید و بر حال نهاد و خواست که بنزد خود و فاما پدید آمد و هر دو بر سر آورد و برادران
خود را مانع آورد و مردم نیز آمدند عبدالله را از دست پدر گرفتند و کشتن ای سید قوم نور
عقی نورانی که در پیشانی نورانی این بزرگوارست و گویند سید هم که از این امر سبب دارد و عجاوین
خود شتران مارا فریاد کن پس عبدالله را طلب چون دید که برادران مادران بزرگوار و نمای خلق اند بار او را
و صفات مانع انکار آمدند امر نمود تا شتران حاضر ساختند و بنام عبدالله و ده شتر قرعه انداختند و هر بنام
عبدالله برین آمد و ده شتر دیگر فرو بردند و قرعه در میان عبدالله و بیست شتر و افکندند باز بنام عبدالله
برین آمد و همچنین ده ده شتر می افرو بردند و قرعه می افکندند و بنام عبدالله بر می آمد تا بنود شتر رسید
و قرعه بنام عبدالله برین آمد عبدالله را از دست پدر و برادران خود را بزم نمود که عبدالله را فریاد نماید که باز در میان
بدو خواسته خواسته که بگریزد و بر قرعه بنام عبدالله و صد شتر و افکند اگر بنام وی را پدید آید و او را
فریاد کن چون قرعه بنام صد شتر و عبدالله در افکند بنام شتر برین آمد و صدای هلهله خوشنودی
خلایق بگوش می آید و عبدالله را از دست پدر و برادران خود را بزم نمود که عبدالله را فریاد نماید که باز در میان
عبدالله و صد شتر و افکند و بنام صد شتر برین آمد که ناکاه هاشمی از هر صد از که ای خلیل زمان
نزدت بدیده قبول رسید شتران را فریاد کن و فرزند را هر که از **مولی** کوشتن کوفت کوفت رساند از هر
خلیل ناجی قرعه الهی خود انفریاد کند صد شتر و افکند که در پاید خلق فضل برادران با نواز
احسان شد چندان کند این فضل با اسمعيل عبدالله بود ناجی او از گرم دربار سلطان کند
انکه خود شد و سر را بکاه از شوق تمام ناکه جانش را فدای حضرت جانان کند بلی این سکه بنام نامی نکر
بود که چون در محرابی که پادشاه بر سر کوی قای حضرت و دست فشتن جز من از ملک هفت آسمان برخواست
خلیل و اسمعيل که بان عبدالله و عبدالمطلب نالان جبر و پنهان که بسته ملکوتیان با شتر غریب شد کلم دو
بار کلمه در سری باب افکند و مسح بکلاه دل از در جهان کند محمد صطفی عز و جلال از راه بر آورد و علی بن
ضمان و اسفاه نمود فاطمه زهرا و اهلها کو بان حسن مجتبی و احسانه سرایان چون عبدالله بن حسن که
از حب خود عبدالله نامور بود هم بزرگوار خود را در زین شمشیر رحمان دید و بخینار و دید و طفل
اش که خود را بله انحضرت افکند و چون هر ملا بر کاهل امین با عجب کسب آورده نمود که ضربت بر دارد
مبارکش فرود آورد و عبدالله دست خود را حایل ساخت که ضربت امین بان امام حسین بن ابی طالب کافر
شیع را فرود آورد و دست عبدالله را از بدن جدا کرد و آن طفل معصوم در دامن عم بزرگوار بدرجه شد
و سید **مولی** امیر زمان بنسنا حضرت اندک کی و فادایان چنین از کودکی فرضی با پدر و عمر
جاودان تا بگویم و صفات از صد یکی آن نژاد عبدالله است که فریاد مجازی حضرت دوست داشت

و بهر پادشاه و شاهنشاهی است که از خون خلق فشتن از سر بر داشت **مولی** داننا کوفت
اکاهست کن نهادند بر سر عبدالله است که عبدالله انکه چون حسین با و قای و شش هزار هجست
عقی نما که جاعت نمود و هر که خارج اسلام میباید از سنا هفت روز مجدی از سپاه حسنی جاب عبدالله در
نشین و اضطراب بودند زیرا که عبدالله است که در این نور و در جهان برخواهد بود و در ناک
ظلمت کفر از این سیر و زکار خواهد زد و در این شکسته اعنائی کردن کشتن میباید و کاس این کاس
جود است همیشه در اندیشه آنکه چگونه این نور پاک را از آسمان فضایل زایل نمایند و صوفی و مرد
مولی خاصه اعلای بار زشت شام آن دباری کوسنهای غلام اندباری کاندان شداد بود
خاطر شداد از آنجا شاد بود اندباری کاس کاس کار انداخته خصم دین کرد کار دشمن دین
بهریز فانی سلطان بن شاه شهید اهل انباریکه بعد از آنکه قول اسلام نمودند دست ستم
بغیرت ظاهر حضور و شایسته کشته شدند و عجب که در خواست شد زیرا که نمای خود و شاد داده بودند
الفصل حاضر بود و آن مصلحت در آن دیدند که بهانه بخار و روانه مکه معطر شده بلکه جاب عبدالله را تحمل
رسانند و نور آفتاب رسالت را فرو نشاند چون وارد مکه شدند و بارهای شنبه خود را کشودند
منای پاک آورده بودند بکران زرقتمی کشتن شتر آن نایاب و ثبوت را بهانه بدست پذیر صحنی
نموده عبدالله را بقبل آوردند و هر یک نمای دیدند که شش دست آنحضرت بنافشته در شش روز نماز
روزهای از آنها عبدالله را دید که شش ماه منوجه محراب است آورده شکار و اردی اله و باران را مطلق
نمای اجماع نموده از فضای عبدالله منوجه شکارگاه شدند و قی آنحضرت رسیدند که آن شتر پیشتر بیاض
آه و صید نموده بفرار می شست تا مملکتها را بیکان کن گذاشته بجا بنافشته انداخته چون عبدالله
آنجا رسید و پایتخت خود دید بفرار شتر می چید بود که از آن روش بیان و افکند بخشنه بچایان فاده
ن را بلیت کشش از نیزه بکشد بن دیکر با عروج ساخت و بدفع ان کراهان بر داشت **مولی**
شش و شش قضاوت بر او افتد دست او دست هر روز و شش از وی بخت طلب قلب بر و درونی
ماوی نور ذات و اصل بجات و شخص و دارای بخت چون ابلیس خان دیدند که آن شتر پیشتر بیاض
آنجا عجب می آید بلکه نمی از آنها از اند خواهد کشت بعد خواهی الناس پیش آمدند که بچران امارا
مکتبی و سر قتل مادری آنحضرت فرمودند نمایان کار می بود پیشتر سنی شمارا بدفع شاد و شش رجوا کشتند
که مانع از غلام که بچرخ خود پیدا کنیم که باطل بر منازعه گذاشتیم چون از در الناس انبساط بر این
جانب عبدالله نبینی فرمود و دست خود را بقبل کشیده و بر آه آورد و چون دتره آنحضرت بچران
انگیز داد داشتند که بپادشاهان آنها عجب نمایان میباید همیشه در یک رسید نمای یکبار و ششها از بنام کشید
دور آنحضرت را که فشتن چندان زخم بر و شش بر و آنحضرت زدند که خون از اطراف بدن شتر جاری شد

که هنوز رسول خدا از معین و باوری نبود کسی از اهل کفر و ضلال بشر اسلام نپذیرفته بود و او
 کافر عید و ابوسفیان حدیث یابد با گروهی از طایفه قریش که عداوت حضرت رسالت را در دل داشتند
 روزی آن حضرت را در مسجد الحرام نهادند و قصد از او تحقیق می نمودند پس یکی از ارجح است
 بدوران حضرت گرد آمدند آن پشت و پناه عالمیان را بخندان زدند که خون از اعضای ایشان جاری گردید
 و آن حضرت را بر روی انداختند و کلکونه مبارک را کشتار خراشیدند و کیسوان عین پیش از ایشان را بر روی
 علی بن ابیطالب انداختند و از هفت ساله تا نه ساله از هر شتر شتر کشته بودند چون از ماجرا اطلاع یافتند
 خود را بان بر کرده در باب دریا نهادند و تاوانست اعانت بان حضرت نمود و چون حضرت رسول را
 با وی نمود از ایشان قوم غرور را را خندان کردند و در بعضی نهادند و انوف امیر المومنین بخانه حضرت
 فرمود و صلح کردی از احوال رسول خدا صلح ساخت و با حقان یکدیگر سفره ناز و کوزه ای بر کشیدند
 و از قضای آن حضرت روانه شدند تا دایای کوهی آن حضرت را دیدند که کوهی بر دامن کشته و با اعضا
 شکسته جوی شک و زان بدامن بسته پیش آمدند و آب نان با حضرت خراشیدند و گرد از خندان حضرت
 پاک نمودند و آنچه را بپشت از سر بر شاری و غم خواری بپوشانیدند که ناکا حضرت خراشیدند و با آب
 ناز کشید و گفت یا محمد مصطفی خدا سلامت من است و میفرماید که با منی که ما حکوم و دود و سوزی از پیش
 خلق کردیم مثل علی و خدیجه خوش باش و دعوت تو بر هر که در کفر عقیبت بمانی حضرت و طهر خواهی یافت
 با رسول الله در مساجد که حکیم ظلم تلر و در انداختند و کلکونه و عداوت و کیسوان از انظار او دور نمودند
 اهشاند و کوه و کشته بودند در شعله بر روی و مادرش طاهره را و جده اش خدیجه کبری در کجا بودند که
 بر وقت آن امام مظلوم معصوم بنایند و سر یکی از او از خاک بردارند
 آن امام زین زین کوفت سر یکی از امان کبوتری در جوی بستر برادرش دیگرش بنامد بخیر
 مشکبش در احوال بدین عنوان خواهرش سینه زان خامه زان سر و پای هر از هر برین دوید و فریاد
 بالاه و ناله از احسانه بر آورد و میگفت ای کاش از این زمان اسنان بر زمین می چسبید و کوهها پاره پاره میشدند
 پس خطا بر هر کسی بود که ای پسر سید اینک امام حکیم را میکشند و او بیگناه و نظر میکنی در لوفت الب
 آنکس میکشند و از جاری بند و دیو عیسی خود را بر گردانید و آن امام مظلوم خون خود را بر روی خودی
 مالید و میگفت چنین خدای خود را ملاقات منما همستم کشیده و بخون خود را غلطید پس شمشیر بر او افکند
 کشت انظار چه میکشید و چرا کار او را غم میکشید سبک تارن جاعت میدید بر سرش و هجوم آوردند و از
 صراط بر و نیزه از روی کین و ستیزه بران افکند خاکش بر زمین ریختند حصین بر سرش و از سر و زخم
 اختیار نمود و پیری بر دهان میزدند از احوال او آه و غم میزدند و دست بر او افکند از ایشان تیر و کمر و
 مخلوقش پیش آمد و در غنیزه شربت شرک و صغیرت حواله از حضرت یکی بر میان آورد و یکی بر روی

امدستان سنان بدستش زد و انام حسین را بر و در انداخت پس عمر را از ناسان حرم زاده و خول
 علیهم السلام را و از دست حضرت زالمهد کردند بخند سوختند که کفایت علی که با حضرت از آن کافران
 واقع شد تا بعد و جبهه شهادت رسید و توانم نوشت ^ع اسناد که کس نوالد شهادتش با در بر اهل بیت
 چنانکه دیدنش و در ضربت اول گفت یا الله و در ضربت دوم یا محمد و در ضربت سیم فریاد و اعطای کشتید
 چهل و نه اخطا و هم چنین و الحناء و الحناء و جعفر و جعفر و عقیل و عقیل و اورد و از آن بد کرد و زینب گفت
 و سبک کتاف و میگفت لعن ربان ابا جعفر و شارب شارب و خواهر داد و صد از من در آن هنگام از او ایضا
 و مرسلین و نمای و لا یکه و مرسلین حاضر شدی و حضرت جبریل با اهل بیت حضرت جبریل حاضر شدی و حضرت
 جبریل با اهل بیت حضرت جبریل بن برالین آن حکم کوشش شد از مسلمان امد و نماز کویان و نالان بودند تا آنکه
 شریف الشریک بن عثمان و سارا خان بازان هوای ضرب عیوب از نال افشان کردید یا الله و یا الله
 و الجیون تاب چهل مر در میان و قایم که بعد از شهادت آنحضرت
 واقع شد تا و زود اهل بیت بمدینه طینه مجلس اول در
 بنای خوارق عازا ای که بعد از شهادت حضرت رسید
 الشهداء علیه السلام ظاهر و هویدا اگر دیدم ^ع بکت الایماء المجرار و صبر الایماء صاحب الکرامات و فصلی علیهم السلام و قتل سبطه خوارق
 الایماء و بکت علی ضحیت اهل الارضین و الایماء و هو الایماء الذي قتل عند الحجة الطواف
 من شرب الماء الذي في العطاران القليل العذوان ثم الميراث في عتبة الله المحبين عليه السلام مؤلفه
 انک و قتل الایماء بکتاب بر شد و روی من اوقاب هم زمین شد از پیش بد کرد هم غلک شد و در
 عازا بن شتاب مرغ ماهی و خندانده عشر ان یکی اندر هوا این بد دواب مشله از زمین شتاب
 بر زمین امد که کوفت خون تاب در جهان گردید محشر افکار خلق عالم سیر و در اضطراب در جفا
 پند من خیر العینر فوکر زهرا در کربان بونزل ^ع مخفی نمانان که چون قضیه شهادت است
 سید الشهدا صلوات الله و سلامه علیه بوقع بوک از حکمتها فی خوارق عادات و بیاد و زکار ظاهر
 اشکار و بدنه اهل زمانه از تیره حاصل از شهادت ابوسفیان را جل کردند بصورت از آنها اگر اسناد آنها
 بمقصود میرسد در این اوراق بیان منما بد نشانی اند و در نزل خاندان رسالت از پیش ازین دانند
 و از دشمنان ایشان بترانماند یکی از آنها اختلاف اوضاع لیرام علویة و اجسام سفلیه است که موقوف
 احادیث صحیح که افتاب جهان تاب بر و ناز و نعل میفرماید بر زمین باسکون میگویند و نقول زانند
 دیگر کون گردید فاما هینا الایماء در با و ج رسیدند و مرغان از اوج هوا داخل صبح گردیدند و این
 اختلافات و تغییرات تا می از تغییر احوال کثیرا لا یغیر الله فی الارضین امام زین العابدین علیه السلام

اگر چه مرگ از یک وجود انحضرت نبود رسته ممکن است میبایست و نظم موجودات از هر مرتبتی که در آن
حضرت بعد از بدیدن کوار خود بخدا بود و سبب وجود حق در هر عهده ای از عهده ای است که واسطه
میان ممکن و واجب است استغاضه از صمد و فاضل مینماید و فاضل ممکنات و موجودات میسر نماید
مؤلفه که در انعام از ان شه و غیره دانکه در این کارها او پیشتر که صورت هست از نوع بشر
لیک در معنی است و چون در نادم امدان کلام از تنوی خوش بیان کرده است نطق مولوی که
صورت آدمی نشان بدی احمد و بوجهل خود یکسان بدی پس معلوم شد که در ان زمان نورافشا
از روشنی ای این برگزیده و رب الارباب بود و فلک دوار بدوران مرکز دایره امامت رفت و معبود زمین
از کوفه کوه و فارش در سکون زمان بحر که ان غلالت کرامت مقرون در باطلات انظار عنا بتر شفا
و حکم الیاد از مکر و منشا **مؤلفه** بود ان مضایح مشکوه الصفات بودن مراتب خیرات
ذات نوربخشای زمین و آسمان هم جان جان و هم جان جهان هر چه ممکن در جهان محتاج او فخر
ناج الحیاج او اموالین چون پدر نامور نور الله فی الارضین امام زمین العابدین بدید و فیض شفا
رسید و از این اقالیم صورت و مکتوب انحضرت منتقل گردید در صحرائی که با آسمان یک نظر توحید کرد و
کفر و ضلال او را ظاهر کرده بودند و اهل بیک عصمت که در حقیقت با انحضرت متحد بودند نایه بود و
موسدای که با بلالتان از مخیر موجودات نباشد در دهر ممکنات در انصاف نبود پس باطل کفر کافران
لهذا توجه انحضرت مقام جان بیشتر و انفاض از حیث امکان کسر کردید و از این سبب اوضاع موجودات
مختلف احوال ممکنات مخفی گردید چنانچه از حضرت صادق علیه السلام منقول است که در روز شهادت
جدم امام حسین با ده هاع مخالف و زید و من لوزید افاضت بر و نا و سپهر از رفتا زماند در با امان
موج بر داشت و گشتنها اوج و فی الحقیقه این با القای انحضرت نیز عین القیام بود زیرا که هر چه از عین
نمی شد خلوص اکاه از احوالات فکر خاندان رسالت و شفا کرد و ضلال حاصل نمیداد بدانکه صریح
معبود و صفات خفی و عی و مظهر صفات الله العلی انکه هر رایش نور امد و ماهر و پیش ظهور فلک انحر
ملازمین را و قریش را از تر پیش خدا نباشد شود و نباشد حیوان جسم جان که در وجود انسان اگر
فیض حق ممکنات نباشد اما سر نظم جهان توهم نباشد **حک** الله الاکبر امام نایه عشر طالع البرهان و خلیفه
الرحمن صاحب العصر و الزمان سید الانس و الجنات الامام المزیب المهدی الهادی است صلوات الله علیه
علیه و آله و ائمه و انبیا از انبیا و جلال حق و دماغ جان موالیان از انهم در وصف خلیفه مقرر کرد ان
یا اله العالمین و انبیا انصاری **یکی دیگر از خوارق عادات ان شه و غیره**
که بعد از شهادت حضرت زکریا که درون خرام امام انام دوا محتاج ظهور و رسید **حمد و سپاس**
مخصوص ان پادشاه است جل جلاله که کیت درین مقام سپهر را غر ناصبه از مهر داده و زمان او را

بکفت کفایت سید امام و اوصیای ذوی الاحرام نهاده از انش سر کتی نتواند کرد و در هوای فرا پای
او طایر بیست و دو جناح در عهده اطاعتش جولان کرد و بیست و پنج انظارش از یک ناز و مکر جاننازی
و از انضامات او از دست یعنی سر و سپهر شاهنشهرین فرزند که چند رسول خدا کن **بلانکه**
دو ایضا است خواص که حضرت رسالت بود بعد از ان حضرت مخصوص اوصیای بر حق و اگر دیگری قصد
سواری و سپهر بود هر از بهلا که خود قصد داده او ناسد بود بجهه انکه با مرکب سلیمان و طور لایق
موسی ان فلک مامن روح گشتی مسکن بوج انکه روی ان ملک خصال جنگا که اهل اقبال موی ان ملک
مال الکمله القدر اناب کمال **مؤلفه** فزون از با صر صرف و د بود همراه یکسان املاک در
شیم کلشن امید ویش صفای چشمه خورشید ویش شیم نافر انوی چین بود غزاله شرف
برین بود برتیب طور موسی کتی بوج سپهر خا برین متر که روح رکاب و سپهر بر سر بود
عناش در کتب جبریل بوده چون سرور انبیا از دنیا صلح نمودند شرف سواری سید اوصیا یافت
و بعد از ان امام حسن و حسین که با پدر از اندم مبارکه کوشش را کوشش کردن ساخت و بر ان انکه ان امام حسن
بزرگ خفا شید که در سواری شرف نشان کلکون روی کرد و بدید و عیای بیبا از ان است ملک دفنا و
رسید یکی انکه چون حضرت امام حسن در صحرائی که ایلاد رومان کوه مناضان عراق تنها ماندند
نبوی در پیر و بی حجت و جولان کوی و دودن با و کصفی با و امانت و نشنا کوی و کوی و
که عقل از جان و فلک اسیر گردان نموده بود **مؤلفه** که صورتی در فلک کمال اسما که هر
شد با شمس بری گردار دیگر انکه چون در میان مکر از کوی و اوجوم لشکر اعدا و تلاش کار دار
طنبان کرد و غیبت انشیکر سر و دیشیدان غالب شد و متوجه شطرات گردید و اسب بربانند و خطاب
بدید و محتاج فرمود که ان عطشان و اناعطشان و الله لا اذق للماء حتی شرب یعنی نوشتم و من شدم
قسم بخدا که نمی خیم از نا نوشی و محتاج سر خود از آب بکشد و کوبان انظار میکشد که اول انما
اب بیا شامد و بعد از انکه در میان خال بکشت **مؤلفه** اگر چه کشان از نایبشکی بیباب
انام نشه بکسر که کوز نوش آب کنار آب کوان عطش نال دروم میان دجله و سوز جگر هلاک شود
حضرت کفایت را فاش که بیا شامد و فرمود که نواب که کهنم و انام که ناکا مکتوبی فرما دزد که با
حسن نواب عیاشی و لشکر خالف عیهای بر کرد و آمدند حضرت را از بخش و با انکه کشته کلام متوجه
خیمهای هر کردیدند **یکی دیگر از وقایع** که با امامان امتیزیل رسانید و مولای او امام شوال
مرا شید که در دوا محتاج صاحب خود را کشته و بدید کافران حکم و کشته ماند شیر زبان و پیل زمان
لیست و در دنا چل انرا از کافران بی ایمان امدل از ان فرستاد اما چون دوا محتاج از تر با زانی که
بصرت سید ان شه نموده بودند دم بسیار بی بر مرکب سعاد کفایت رسانید و بود و از انکه و کوشید

دیگر تبار است قامت نداشت و پیشگاه شهیدان گذاشت عذار کشته اعضایش تنگست بیکر شریخون
 زلفش از کون دو رکابش ملازمین یکی بر پشت اسفان دیگری بروی زین اشاجون بر سر نفس الطهر
 پیر سرور شهیدان رسید و نظرش بجم باره باره صاحب خود افتاد و فریاد برآورد و خود را بر زمین زد
 کوبان زبان خال خطاب بان پرورده کنار رسول چیده می نمود و میگفت **مؤلفه** مرا نادان گشت
 عیان بود عیان من عیان اسفان بود تو بودی انبیا انان اقلادی که نادان صاحب گشت روان
 آخر الامر سرور خود را انجون حلو نشد ان حضرت زکین غوده بجانب خیمهای حضرت روان کردید
مؤلفه فتا کنت چون دید صاحبش که افسوس از این مرکب و ذاکش مبادا باجمال کسب چو
 باوان هند بیدار ویدد اشانجام که چو کوه شاهان را می غوده بود که هزار اسکندی می چوید و می چوید
 خورشیدان ان حضرت را بجانب کمال حرم میرد و بصدای بلند نداد و داد که زای بر روی که فردن غیر خود
 کشند **مرویت** که در انوقت غمای اهل یک ظاهره در خیمه انام در انجا بیدار جمع شده بودند
 سوزا بکریان اندوه برده اشان خونین از دیده جاری که ابا انام غیر سرور می زاده باشد **مؤلفه**
 یکی بروی سینه رفته از هوش یکی بر خاک غم نموده خوارموش یکی انجون دل از دیده جاری یکی
 شاکن یکی در سینه زاری غمای با خاطر بر زبان دود و دست انام از انجا بیدار گشته بودند و بر نهائی می گشته
 انام حیران گریان بودند که ناکاه او از غم و زنجار بکوش انشان رسید همگی یکبار از جای رختان و بر
 دویدند و چون دو جناح را دیدند و افتادند و از انجا بیدار شدند و خوار و افغان و حسنه او بیکر
 پروردگار کشیدند در انوقت دیده کریان بر رسول و انجون را دید و دل در دو کار حضرت ظاهر شد از ان
 نالید انان دو جناح چون کشتی در لنگر و اسفان خزانده انان را دیدند و خون انجونها فزون از شمار شد
 که چید او رسید بود جاری میگردید **مؤلفه** چه زور که بگرداب مانده جانگر چه انان که زور
 فنی شده بیکر چه چرخ که فضا خاتمش بوده زکین چه چرخ که از انهم گرفته زکین باریک در انوقت زینیب
 خانون ظاهر انحضرت را بر روی داده که نظرش بر یک بیضا صاحب از انان و بر حضرت سید الشاجیه
 گذشت که دو جناح سر بر قدم مبارک نهاد و اشکش جاری بود بر غای اهل حرم و روان عیان کشته رکاب
 شکست از گرفته بر خطای که دل عالم را کباب مینماید و از احاطه بیباختند **مؤلفه** یکی که فریاد
 روی در محفلت بیکر شاه غریبان از او خبر میخواست یکی نادان صبا بوی گلستان می گشت یکی که
 شایخ او غوان میشت بیکر غم نیکف کاکل بیکر التی بیکر ستاده بر پیش بیکر زدنالتش که انان را شوی
 باوان هم عور طالع ناموس سبکالم زنجیر چادر بوی میردن آمد ز دیده سینه چرخه جوی خون اند
انچه در کتابهای اخلاص است که شده بودن شهر فو
 در کتاب الملوک نیست اما در بعضی و اناست هست که انحضرت بعد از شهادت سرور و

کتاب

امکان است اطهار را و ذاع غوده و بر دو جناح سوار شدند و روانه گردید و از انجا معلقه ظاهر غایت
 و بعضی بجا ایشان را کوهی کردی واقع است و اکنون علامتی دار میدانند **در بعضی و اناست**
 انان که بنظر رسید که چون دو جناح از میدان بیضا صاحب گشت و نظرش بر رخسار کثیر الانوار حضرت
 امام زین العابدین افتاد خود را انجا ناکند سر خود را انجا بندد و در سینه زینیب زد که هلاک شد
 حضرت را و از ان کوه مدفنش در خیمه کانت **العنه علی الراوی** بگوید که از خواران غای
 که بعد از شهادت سید الشهدا ظاهر شد که کین محافظت نمودن شریک جسد مطهر انام مظلوم و در اوده
 ناخن بر جسد های شهیدان **کلیله بنده معتبره و اناست** که چون از انجا بیدار
 وجود با حضرت ظاهر حضرت رسالت از حد بگریزند و بر خود را در خیمه ان حضرت باخشد و ان حضرت را
 که شوار و عرض امانت بود و در سینه غیره ها دکن رسانیدند و سید لیل و سر کرده اشان ایل امر کرد که
 دیگر اسیر نهائی شهیدان را اهل نماز چون از انجا بیدار شدند و بیکر و یکسان بیقرار و بر سر سید
 ایشان مضاعف گردید و انان سوز کشیدند و از دیده خون باریدند و زینب خانون خورش را و کندن از
 خال این مقاله میگفت **مؤلفه** زد دست ظلم گرفتند جانان را بیای کین از انجا بیدار شدند و زنجار
 رویش زینب کبیرید چرخ از انجا بیدار شدند و انان کلوم اغاز و سر خود بر زمین میگفت **مؤلفه**
 از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 ظلم کو انان مانده انان باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 پدید از دین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 خود شد انان و نکشید چرخ از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 زینب خانون امد و عرض کرد که ای ضمه قبول چون صفیه را از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 بجزیره افتاد و در ان جزیره شیری بود چون او را دید که غمگین از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 حضرت را شنید هم کرد و از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 نال و از انجا بیدار گشت که ان کافران چنین اوده دارند زینب خانون او را صیت فرمود و فرمود که بگوید
 انبیا بدین نوع انان را بدین صفت اولاد رسول خدا عزت ظاهر و شریک انان بود که سباع را دعوت
 بناری خود می نمودند **القصة** چون حضرت زینب را بیدار گشت با انان انان را بیدار گشت
 عبد الله بیدار ان نوضو انان را بیدار گشت بیدار گشت بیدار گشت بیدار گشت
 مصر و انان را بیدار گشت بیدار گشت بیدار گشت بیدار گشت بیدار گشت
 انان هم سوزان نمایند خواهرش زینب که خانون دینا س از دین خلیفین باریک میچو انان از دین خلیفین باریک میچو
 بیاید و نکلاری که سکان ال ابو سفیان مرکب ان مرشیع شود چون شیری انان را بیدار گشت

بگوید که از انجا بیدار گشت
 انان را بیدار گشت بیدار گشت
 خداوند که انان را بیدار گشت
 مر که چو خود نمود و سلطنت سلطه
 حضور اسیر میچو انان را بیدار گشت
 کاه اسیر کردند و اسیران
 ناممد و سینه زینب زمام کین
 مکین فرزند شاه لایق هاده
 که از حاکمان سر کشی خوانند
 و در سینه انان را بیدار گشت
 چنان کشته که در انجا بیدار گشت
 بیکر انان را بیدار گشت
 انان را بیدار گشت بیدار گشت
 جان خود و خطر با نیک گشت
 از دست عیان سر کشی و انان
 غمگین بنویسند انان را بیدار گشت
 فکار دیده کرد و در انجا بیدار گشت
 ساحق و انان را بیدار گشت
 با نال و انان را بیدار گشت

دکوانه ظالمان در احوال خود چنان سوزنا درش سکنه خاتون بفرمود و نشان میگفت المومنه
اشمع خان بجای زویر و آنچون کند غم در جهان جلاز تو بخانه چون کند ان ظاهر که در ان سر بدین
تولست در دلم هر ظاهر بدین چون کند جناب دیکه خاتون فرمود با جانم **مولف**
خواهم ز کوفه جناب جنت مفر کنم روی سوی کاخ حضرت خیر البشر کنم نام صلیف شکایت او با بخل
کین بامرضی حکایت حال بچشم دشمنان جهان کنم که مرا از غم حسین نکذاشت ابدا بدیده که خاک کبریا
کبیر کشته و شکوه منرا که زخم بنیاد ظلم زده زهر زهر کنم اهل محفل انقدر از کشتنوی بفرموده
بگریه زدم که عین زهر بگفت ای صبر زان مقام زده مواخذه معقول نیست لعین بار و بگریه
خدا ما را ظاهر داد و بر او تو و من ان اهل بیت او و سپیده نار انشا داد از ایشان زینب خاتون گفت ای کافر
بزدل ما را کشتی و اصل و فرع اهل بیت را بر انداختی اگر شفای تو بر این حاصلت بدشغایت بر جناب
ام کلوم گفت اید من خدا اگر چشم تو روشن شد بکشتن حسین دیدم جلاش بنیاد بدن او روشن شدن
مان حسین است که مگر ز لبرهای چون قدش میباید و لب مبارکش را میباید و او را بدو و خود سوار میباید
مهربانی جواب جلاش را پس اعلیون جواب داد دیدم بخورد و دیگر اسیری دیدم در بند غل و زنجیر طاری دیدم
بالش بگریه جگر دیدا اعضا بشکسته زانوی دیداشکس بجای روان میباید و در دهنش ناما اسمان گفت
نا توان بگفت و نام نامی و بیعت کنند این جوان علی بن حسین است **مولف** این بر تو مهرش است
این کلین کلش حسین است این زیاد گفت شنیدم که خدا عزوجل این را کشت جناب انعام زین العابدین
فرمود من زادی داشتم علی بود دشمنان این جلاش را از اتم شهید نمودند انعام گفت او را خدا کشت
و فرمود خافای مکن را خدا قضا میباید در کوفه خواب و هنگام مرگ ان ملعون گفت تو جرات میباید که
مرا جواب دهی و در برابر من سخن گوئی آن بدعا دانه بجلاش نمود که او را بید و گردن بریندا **اشعیا**
مولف روزی یک بر من رسید از شب داغ حسین اشک نامه او گذاشتان بک زانوی از ناله بگریه
خاتون مضطرب حال از جای جنت و با حضرت پیچید و دو با غمگون گرد و زان حال میگفت **مولف**
البتة پیشه باین همه بیدار مکن ناز ظلم و کرامت تو بنیاد مکن ظاهر نام سر کشته اسیر تو بلام زار
او را کشت از کشتن و از مکن جناب خاتون فرمود بخدا سوگند که از او جلاش شوم اگر او را از این باو کشت
حضرت فرمود **اشعیا** و بکذا و اندیشه ملا بر من بود ای برادر **مولف** نران صدم که پیوسته
کشتن اضطرار است جناب چه میفرماید بکس جو را ز تو با باین او کشته شدن قد بپشت
مگر بیدار که شهادت در اعلای دین کرامت ماست و کشته شدن در احق دین ماست **مولف** زخم
تو بیدار من دین کرامت کشته شدن در احق دین ماست دشمنی بدین خدا کشته شدن و خود
طاعتش این ماست دیدن بیدار تو بیدار که روشنی دیدن حق بین ماست **صنوع**

کشتن

که دران در جناب بخاند و قتل انقدر بود و امر نمود که بیاوردندش تا بصر ظاهر او بشارت نکرد و غیره
و ابراهیم را از این چون بخاند و باغل و زنجیر شکسته خاطر و دیگر مجلس شوم انکار ظلم حاضر بنام خدا نوشت
مولف نیست ما را از قضا حق که غار بنو دین را از سلسله چون داخل محفل بشیر و با جانم زار
کردید و نظرش بر من بود و سید الشهدا انقدر که در طبق طلا و زین و ابر و ولد را ناکذا و بهر دین و بهر انفراد
چون بهوش آمد زان طین و دشنام با نکار بدین چهار کشته و گفت ای خدا زار **مولف** این سر کشته
اقل و فاست و بیت دوش و سر انبیاست هم کین بگریه زنجیر خلیل هم بگریه خادم او جبریل کلین
کذا زار شد انعام دوشی و بدین خیر انعام لاشک که عتق بریست عتق ملک عالم از انبیاست
زلم که شده تیغ انباشاد و موالفان خرم هکس نو انعام ترا خواهد سوخت بخدا قسم که خود را رسوا کرد و بدین
انجام و جهان خود انکشار بدیدم که این سر را بر دوش مصطفی دیده و وصف مدح او از ان و دوشی و این
که کسوان عتق برین حضرت زکرا بافزد و دهان بپاشش بدین چشمه نوشین خاتم الانبیا با فتر به باد و خوک
سراطش را بر دوش که با دانی که بگریه و دیگر بپایند است گویم او را از ما و اید من دشمنان خدا صفت
که بعد از کافران و کاسر انعام و احمد بخاند و جلاش را از سر پیچید و دشنام و سر از روی زنجیر ای انعام خود
خواهم رسانید و از این سر بری که انعام این سر را بخاند و بنیاد انعام و خواهم چنانید **اشعیا**
بخاند و از این جلاش انعام را خا صمد با سر خرا کرد و انرا نمود که **مولف** بگریه خود و دین و جنت کردند
و سید انعام زین العابدین و سیده زان و زان و زینب خاتون امیر المومنین و سیده عتق ظاهر سید
المسلمین سخن او را می شنیدند و او را در خانه او را در سقیه میل بدینجه نیکو کوهانی کوفه بر احوال
خود میبین که در دوش خود و سید انبیا انعام بان مانجر او خواهند از این نایب نهاد از سخن
بخاند و دشمنان شده حکم جلاش او نمود و بجای انعام را جلاش او را و اشارت نمودند با امر کوفه و شام و اینست
اگر منوچه افرین و شوی بقیه ها از شام انعام او کشید خواهد شد او را از نا تو سید و از کوه کرا
دو باره برندان بنده سر زنجیر او را گرفتند و بوی دندان کشیدند بظن کین جناب عزت ظاهر بگریه
و بر کوه اسیری ایشان کوب و بکوش چشم حضرت بین انعام زین العابدین را میدید و زان حال میگفت
مولف من از این همه شکستگار و دیگر و کرم غار با شکستای بفرم بکس و زنجیر از انعام
دشمن دین و لا عتق برین خدایست فقیر جناب سید الشاجدین و دشمنان امیر المومنین بان بنشیند
نمرد و دوست و لا دوست و لا دلد امیر بگریه و زان حال میگفت **مولف** که ای سر کشته زار
بریه صاحب انعام که خایه بر که هم پیشه خدایست نایب و لا عتق غار هم نشین نایب جلاش
کلین تو هم مصطفی باشک نشان از کوه لطف صفتی باشد بر بخاند و از این نایب و اهل کیهان را
با انکار بگریه و انکار زنجیر او را و دند و دند و دند که بکوه جنای ناز بان غریبان نمایند **صنوع**

گفت بوی گشت لبست بر شفا اگر عینوی الیری میبود در میان او را بدای خود جلیله خداوند پس از راه رفت
هزار درم داد و او را سوار کرد که از ایشان گرفت و بدید بر خود را و در دهر و در راه رفت که در دهر میان رفت
و سر از راهی که در آن راه بر سر از نشسته بصومعه خود در آورد **مؤلفه** دهر را لب با صفا گشت اند
افتاب شمع روشن بدیدان را و کرد در خواب راهی جز آن نوران بود که صدامی باقی نماند
بهر عادت نواند که در منزلت این سر را فاند بر راهی که گشت از کاش حصصت کرم دیده انی
مطهر داشت شمع و دوازده ^{کافور} خوشبو را از انفس صبیوطان افزود و انی نور را بر وی عقاد
گذازد و بدای شفا کرد و گفت **مؤلفه** ای آنکه گشت که دانی انی نیست در دهر جویان
کینای تو نیست در دهر گداز تو نیست سخن در دهر کوفت که گویای تو نیست هر در دکان انی طایفه
بزم کرامت که این سر مطهر با من سخن گوید و گشت خود را باز نماید **مؤلفه** که کلامش زنده کرد
خان من ناز را بد تو ای جهان من فاش کرد با من آنکه گشتم گشته تنی جز از جبینم داشت راهی
این سخن آنکه در حق گامداران چون میخاد رحمن گشتان بدیده ما وای بهشت **ناله** دارم
هر در و از گشت که از اعتبار ان خدا میگوید نیست باز کوای من زامعه و دجیت دعای راهی
با جانب مقرب شد و انی در سر و آن سخن را آمد و فرمود ای راهی چه میگوید راهی با این در
باب انی بیشتر کرد و دید و از وی کمال ادب رسید که ای برادر کز انی برود که کار خود که با من بگوی که تو
سر انی گشت گفت من فرزند داده محمد بنار و بیکر گشت حیدر که از نور دیده فایده را از ان شهید کرد
مؤلفه من گشت نام از ان شهر خوشن به وجود من مملکت شهادت من محمود من که ناز کرد
بجای اکلیم طراز صفا تو بر زبجیم من که کج کار و سوله زانست بدید و ای نریمان
قرابت راهی با شاه این صبر روی خود را بر وی ان حضرت گذارد و گریان شد و گفت ای برادر
روی خود را بر عیذ از ما بگو که فرزند از وی فایده شتیغ تو خواهم بود ناگاه ان شیر پاد در آن بعضی در آمد
که از راهی بطلب موقوف بعزت اسلام پوست راهی شهادت خدایان خاری شاف سوار کرد انجا گشت
قبول شهادت او نمود و چون صیحت که خواست که سر را از راهی بیکر بند راهی نام و بر آمد که میگوید که
سر کرده این لشکر سخن بگویم چون هر مینای بر آمد راهی گشت انجا و انداخت صاحب سر محمد خطی منم
مبله که این سر را در صفا گذارد و دیگر این سر خفت نرنا غیله بر من قبول کرد و لیکن وفا کرد و راهی
از بر و فاند و بر بعضی گذشت و در کوهها و بنا با ان عبادت خواجه میگرد که در لحظه الحاق واصل گردید
و چون نزدیک دمشق رسید که علی بن از ان در خود را از راهی را طلبید و در خود را ملا حظ کرد و
میان را کشود دید که در راه سفال شده است و بر بگری انی انش شده است که لا تحسبن الله غافلا
عاجل الفالیون یعنی کان من که خدا غافل از انی میگرد که ظالمان و بر روی دیگر بنی است که

[illegible]

Handwritten marginal notes in Persian script at the top of the right page.

مسلطون انور عظیم سرور علی شاه دین حسین سزاوار با اقرار بزدان جنب کران شاه شهیدان
بریت سرور اخصاب نام سرور سخیل از ابنا شازم حلیت ناب من اقوم مرود بود
از هم مرود بشکر اندک رضا امجد بقیوب بیکارند کلا با شاد جو یوب بطونان بلان داد
چون نوح شلار دارن شامانند نوح نظامی احداث شهادت فیتا یغ سید از بدیلات
مرویت که فضلی از کتاب فضایل و مناقب جادار ظاهر
خامه کرام خود را با نافع ظلم و جور که بید از کوار و عتبات طهار در کلا واقع شده بود و شاد
بیان فرمود که از فرغ شمع کلام معجز نظام ان حضرت محفل صبر سچین روشن شد و هر یک چون چراغ
آفتاب و اشفاق و شان و افکشان جوینا دست دلمان آمد و در بلب شد که خامه و نام بیدار آمد
چون ملاکت نمایند که بیدار میگرد و میگردن را گفت که اذان نماز بگوید مؤذن برخوات و گفت الله اکبر
حضرت فرمودند که اگر کلام خدا را از اجزای که او قام و افکار رضوان تواند نمود مؤذن گفت آیت الله
الله الا الله ان حضرت فرمود که شهادت مندا گوشت و پوست و استخوان من با یکدیگر حلال
مکر خداوندی که ذات اندکش صریح صفت کالات مؤذن گفت آیت الله ان محمد رسول الله ان
حضرت فرمودند که ای مؤذن زبانی نام ناجی از کربان است و کینید که لحظه توقف کردی من بگویم
بیر و بجانب بیدار کرد و گفت ای بیدار شاد و طهار که این بزرگوار که نامش از آیات برفت بلند است جلد
مؤات با جلد و کلام سبب است که اگر بگوید جلد و طهار که دروغ گفته باشی و اگر بگوید جلد
است که بگوید سبب فرزند داده او را بدین نقیصی و کثافی بالیشت و شکم کرسنه در بخاری که را گفتی بحسب
او را اسیر کردی با جواد جاد او را در روزی از جواد خواهی داد فرمود ای بیدار نه ای از جواد و رسالت را
دن او روی که دهقان و ذوقا و مانند شریزه بود و در رخت از بوسنه انام که قطع عود که چهار
انام منش را شاد و رده است اما که باش حکمی رسول خدا و علی رضی و طاهر و هر یک از بیدار بیدار بیدار
و مؤذن متوجه انعام اذان شد و بیدار بیدار از بیدار و انعام کرد و جاعلی را که با انان بوی بران شد
جلسه سبوی هر که در بیان خواب بیدار شگیت خواب و بیدار
و سپاس جید و فاسر خداوند بیدار است لا تاخذ سینه و لا نوم که دوستانه از خواب بیدار و
دوستانه از بیداری بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
خواب شد کائنات و جید هم هوشیار بیدار است بیدار از بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
چون بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
و خمر بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار

Handwritten marginal notes in Persian script on the right side of the right page.

و دیگر از خواب بیدار شگیت
مضربه طامس سید انام بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
امالش را بیدار و خود را در وضه جاد بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
بوده شون ملازمت بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
خوابان شاد و بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
قصر دفعه ترا کرد و بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
سکینه خوابان از بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
مردها و بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
سید سبنا کلیم زبید که بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
خواتون میکوی که بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
گفت اول ال جواد و اخر ان با جاد و محمد صلی الله علیه و آله و سلم بیدار بیدار بیدار
مطالوعان حسین گفت که ایشان کجای میزند گفت بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
جاد خود و شکایت میکند حال خود را و در این اندیشه بود که ناگاه که خوش روی دیدم که با بیدار
و اندر بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
مسند سچ بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
کرد بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
و انار و صفای بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
سکینه شکایت بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
چون داخل شد بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
و شان و جمل افزون بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
روان بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
همه بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
خپل الرحمن و بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار
میفایند بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار بیدار

Handwritten marginal notes in Persian script on the left side of the left page.

Handwritten marginal notes in Persian script at the bottom left of the left page.

خبر انسا و ازان خالی میگفت **مولف** چنان نظاره کم البصر جان بخت بدیدهای دختر
نور بخت نمیر خود کا شکم میری دانه زمان که هوای بهشت بلدیست اهل جلال اشنا و کجا
و دیوانه و فرانه مکرر و دامند و غرض بر آوردند کین از این فاشم که در خانه نیز بدید بود صدای خود مکرر کرد
و میگفت یا حسنه یا معلومه یا غرض ندیدم بخار و غرض چید که در ایضا نایوس بود و نان و پنهان کشته
شیخ اهل جور و عدوان کین بار دیگر حاضران و ناظر این غرض بر آوردند و نیز بدید مطلق ماضی نکر بدیدند
خبر از این طریقی و دندان حضرت میرز و میگفت **اشباح** بنی امیه که در بد کشته شدند میبودند و میبایدند که
من چگونگی انتقام کشیده از فرزندان قاتلان ایشان بر کنایه اسلحه که از احضار رسول خدا و فرزند کین کشید
که ای پسر خدا و است از قطع کند هیچ میداند که این کینت وای بر تو جو برب و دندان فرزند
و کمر امیر و شادی میگفت **مولف** این باب از کتب درج که است بوسه کا بدیغیر العکس است
این است که از شد و شکر لذت نیز بنویشتند بخدا سید که مکرر این است دندان بهر از دندان
و او بدید که حضرت رسالت میبید و میگفت خدا که کشد کشد کان ترا و است که از ایشان او میداد
که اندک از ابی **مولف** مریخی که بر لبین نامور رسد بر لب لب حضرت خیر البشر رسد
شد که راه جانشور فاطمه بر خون سپهر در ایندم شهر رسد بر لب لب ختمنا شد و گفت تا او را از جمل برود
کشیدند و باز بفصل خود متول بود کین نیز بنویشتند دختر امیر المومنین بر خواست و بعد از جد و سبب و خوار
باشید و قیاس و قصد بر ناستی کنش و او در سحر در او حد خود احمد بخار و بدید خود کین را و عود و بعد از
ان گفت ای پسر خدا که کشد کشد کان ترا و است که از ایشان او میداد که از ایشان او میداد
کو تا کان میگفت که این از حواری است نیز بدید و در کار است و زو کین است و از این همه نکست و شام میگوید
با یک کارهای نو در دنیا است نظم کرده و مراد تو حاصل شده و بادشاهی و توانستال یافت از این روش کرده
فرموده خدا را که میفرماید **و لا تحسبوا انکم لم تفر و انما علیکم یوم عید لافیه هم لئلا یحلی لهم لیردوا و انما**
علیکم عذاب عظیم یعنی کان بر اینجند ما مصلحتی که دادیم کافر را بهر است از برای ایشان ما مصلحت ندادیم
ایشان را مکرر از برای اینکه زیاد کرد اندک خدا و خود را و از برای ایشان عذاب خود کشید و از اعدا است
ایضا نکر که از کافر که از کافران و کین را خود داد و کین را کافران بید و دختران مکرر حضرت رسالت و السیر
کرده و سبکها و و هو و شهنشهر سکر دافتم و نادر و معاوی و مددکاری و در طایفه بخدا و انکار رسد
انبیاء و کس و در اولیا این افعال بعد نیست از جماعی که مکرر کین پادگان را خوانده باشند و کشت ایشان
از خون شهیدان و روش یافته باشند و سوسه شمشیرهای بر روی حضرت رسالت برهنه کرده باشند و اینها
هم نتیجه کفر و مخالفت عظیم است و کینه بقتلهای بد و اعدا است که از روی بغض و عداوت بر روی اهل بیت
رسالت نظر میکند و از کشتن ایشان بر نماند وای وای نهایت مخرج و سر و وجوب کین و دندان سبک

بهشت میری که بوسه کا رسول خدایت و تحسین بیخوشی از کافران گذشته خود که در جهنم میباشند
و نفر بیخوشی بیوی ایشان عیسا اصل را ختن در تیره محارصه و طایفه و طایفه ای زیبا که بدید که کجا
کرده و جد عذاب از برای خود میباید کرده و مکرر بگوها خواهی که نیست و از فداست لشکرها خواهی بخت
اشباح **محققان** که در این مظهر سید است **اشباح**
بنیاد است در صنایع عامه و ذکرا و احوال ایشان فایده
نادر و مشهور میان علمای شیعه است که حضرت امامان
العالمین در دوزخ و کین بکر بلا آورد و با سایر سرهای شهیدان ایشان ملحق گردانید و این
قول بحسب در اثبات یحیی علیه السلام و بعضی احادیث در این است
کند که مکرر در این شبستان از سر مبارک از شام برود و او در لای سر حضرت امیر المومنین دفن کرد
و این سبب باری از حضرت در امتکان شریف است **و بعضی روایات** و لایک باقیها
که حضرت رسالت که شام بر نایب است از کافران و با خود برود و در آن شبی نیست که از شرف و بلند
باشند اما که منتقل شد و در عالم آخر یکدیگر متصل شده است و شاهد بر این که بعضی سر و سلف حضرت را
بر نکر است که قلب و اندیشه را عطر و ایضا کرده است که در دوزخ و کین بطوان میگردم و بر نکریم که
و عامی کرد و میگفت خداوند ما را میامرز و حال آنکه میلام مخری از زبان سبب السید باریان از رحمت
خداوند رحمان پس بدید عزا از هر مردن برود و در کوشه قرار گرفت و گفت من از اینها بودم که با عیسی
بکر بلا رفت بودیم و با جمل نفرین و انوار امام حسین از شام برودیم و در صحنه از مخرجی دیگران سر و سلف ظهور
میپسید و چون وارد و مشق شدیم فائز ان حضرت سر نایب است و در دیار گاه نیز بدید داشت و شعری
خواند که مضمونش این بود که با برادران طلال و نقره کن که پادشاه بزرگ داشتند که بحسب بدید و میاد
از همه کین بر نکر است که مکرر میباید کین بود که از این است پس جز او را کینت و حکم کرد که نا او کشند و سیر
من آفاق ظلمات **عقبات الله علیهم** فاما سر نایب سر مظهر ان حضرت را در پیش روی خود گذاشت و شاد
بشار کرد و اهل جمل از مخالف و موافق و مهور و مضادی و عاقل و جاهل همه را بر او تمام کردند و نایب کرد
و امر کرد که ان سر مظهر را در حجره که در برابر عیسی و بر سر از حواری او بود نصب کردند و مظهر ان
موتل ان میبود و از مشاهده معجزات بسیار که از ان سر مظهر و میر سید خوف عظیم روی داده بود
و خواب نیز **مولف** در این شبستان برودیم همه مدعویش و مظهر ان سر مظهر ان سر مظهر ان سر مظهر ان
همه از ان همه کین مدعویش فتنه را که از کفار و مومنان چون پاسی از کشت صلا عطا
بسیار از ایشان بگوشت میبید بر شبنم که شادی نکر که **فیض** یا بوالکین بدیدیم که مظهر ان سر مظهر ان
و عیسی را که با ما که بسیار از ان که در دیگر شبنم که شادی نکر که **فیض** یا بوالکین بدیدیم که مظهر ان

کردند و مجلس معتقد شد ابو بکر هفتاد و نه روز و نمود این مطلب را بچهار کافر و بفرستاد
 قرار داشت بکر عمر بنی جریح بابو بکر و همچنین عثمان بن عفان برین سوال ضیافت نمود و در
 هر سه شب ستم امیر المؤمنین قنبره داشتند چون در شب ستم بریدت الشرف سعادت خود را
 فرمود کیفیت ضیافت آنها را از احمده استیخود نمود که در خواب نهان گفت با بنم کاش ما از این شرف
 و ساسانی بود که بدو نیز کوام را با احباب ضیافت نمودیم شاه ولایت که محتای حضرت فاطمه را با
 فرمود اینجا تون قیامت دل خوش دارد که فرزند اشب بدو نامادرت همان ما باشد جناب فاطمه زهرا گفت
 مایه در خانه نباشد رتوت و دو نفر طعام موجود نیست من بایه حضرت رسالت و احباب را حاکم و حق
 نمود **مولف** اساس دولت مایه علی جعفر و نیست تمام مکت ما در آنجا که کندی نیست
 بشاط خانه ما بود ای بی بود است طراز حجر ما چشم کر که الود است بخانه در کان کاشا و نیست
 ظر و فله یک کال کلاک جویین است زعفر نیست در این خانه غیر سطح زمین شود منزل ما بر عرش
 خال نشین جناب امیر المؤمنین فرمود که ای زهر املول ما شر که اگر بگویم باز از در جهان مال است
 علی را ترا که درو احوالات دل خوش دار که مطبخ نیاز مخصوص نیاز مندان و غایب خوان
 احسانش خشم می رانست شاه شاه که خوان است بید بفرستند خاکشید و رتوت خوان اضافاتی
 هر که دار سیده بکر و ترا از اهر و مند دار و من و بار سازا و هم نمیکند **مولف** بیت که
 جو در غنیمت موری مجاز خود طلبید لشکر سلیمان را ای در ملا فرمود زهر از من نیست
 که بجز از تو ای زات در عظام من بد و بر جبین ما از ای ان که فیروز هدیه در دو و سلام تحفه بموسوعه
 اقبال او کرد من بنم نام که ماه بخوانم کرده نان ایل و مهر افشاره کردن اعتقاد من بخداست این گفت
 و برخوات و بخود و شرف کانیان آمده بشت و عرض نمود که **مولف** ای که در وجود و سخا
 نبود چه بود و در کمر حضرت روح الامین هر خوان جویت یک مکر بر عین زاکر و کن
 مهر باب از من بود مونی از دست در وادی این قبس بنم بیکانگان و از فرغ شمع و شرف
 غیرت محفل آسمان فرمودی محفل آشنایان از نور و حال با کالت و شک افزای بهشت برین فرما
 از فرغ خورشید و بپناه اسما اقتباس نمایم زیرا که در هزارا که زهر خادمه اوست از روی است
 خلعت شوم و زانند و رتوت افکار و زانهای ما از فرغ خورشید بخت ماه است اقتباس نمایم زیرا که
 بخانه طلبی و زبانت خرام **مولف** کله مناز از نور و شمع خود روشن نمای ای که نور افرا
 زده و زور و زنت مجمع اهل عین روشن و زای و دعا و است کانیان از فرغ شمع خان افروز
 زنت حضرت رسالت دعوت شاه ولایت را احباب فرمود و در شب و بکر بعد از از این است
 باقیان بیکد فر از احباب یک الشرف جلال یک مایه بر شرف افرا فرمود **مولف** افرا

چون مجرم و بی عیب و ثواب بود آسمان شاه منای او را ب احباب فاطمه و علی و محمد و کرم و شرف
 نماز و توفیق که از شرف ولایت مهر سالک طلوع نمود شاه اولیا حضرت رسول در آنجا که کاشا و نیست
 نشانیده و از نظر غایب حضرت خیر الشرف از این زمانه که فوت بکفر و رسالت با اطعام اهل بیت
 گویند و اما که شد مشورت احوال بقصر حضرت امیر المؤمنین بنمزدان حضرت داد و زور تنها یافت که در
 بنامید که حضرت بنی از این باشد میگوید **مولف** ای که خلق و و حاشا است احسان تواند
 مکی و بنم خور خوان انکه بی تو که گشته که چنان سفر تو که در میان اینها هر همان تواند ای
 خدای احد بعد از کجیبت او از احباب جوی احسان نوم همان نموده ام از منده مناز دعای حضرت
 امیر المؤمنین بدین فاطمه فریاد که نه العوذ با حجاب رسید که از کار خانه عین و مطبخ خود کار بر بفرستند
 که در آن بفرستد و از طعام چنانچه بگویم بفرستد نام با هر خداوند عالم می کند و زبانه حضرت فاطمه
 کبریا **مولف** سفر بچند و در آن طعم از خوان جلیل حلال از سفر از دنیا بالجرمیل در سفر
 خارمین و شایان کلام هیچ در وقت بنام و در آن محتاج افتاد جلیل شاه ولایت از خای خود بخواست
 و چون سفره را باز داشت داخل آنجی حضور سید و سرور کائنات کردید حصار و علی از بویان مدعوش
 و از قلندر اکثر و احتجاب حضرت شد و در جریح ایشان از فرود و تیکان سفر خود گشت و چون فرستد که
 دامن اسفند به دست تمام و جالبین علی و خلدن بنم سید بعد از احتیاط و طر و پیداشد عیان شد و در عین حال
 مانده شد بود و در محفل سلطان چنین بی بی از من هر یک تلبه قلی علی مریم و کاسه باز از حاشا حضرت
 رسالت از آن طعام هر کاسه بایست که کلا و دند و در هر کاسه بایست از حاشا کاسه و از دند و چون اندک از آن
 بساری ز یاد بختید و در قد و حضور دند سید عید با حجاب سوارند فرمود که این طعام از آنجا که
 مشیر این کار کار کلا و تیکان و که ماند تا تو ایند از آن بخورید و بجهت عیال خود در فراید که مایه برکت و پند و نیر
 احباب بقدریکه توانستند برداشتند و جریح داشتند که ناکا سفر و موالید و طر و فیکار با شما اندک
 و حالت و کجی حضرت رسالت ماری کردید و معلوم شد که کبریا امین این افتخار و سرسلین نازل شد چون
 بهوش آمدند باین کلام فرستد جام هوش و بای طاهرین شد که حضرت جبریل از جانب جلیل نازید
 پیام او کرده بود که از آن دست حضرت ماست و صاحب مقام قرب و فقر و بی چون غل و احباب اینها
 طلبیده بود و در آن یکاه طعامی بهایا بود و ما از مطبخ خود و مطبوخی فرستادیم و از چند طاهر
 که بر ولایت و خلافت میزدید جاه و منزلت او بحق باشد و بوضیحه که دیگران از او نموندند بصدای
 غایب و است عیال این ضیافت عیال بختیدیم که در دستار عیال با حلال و شرف خواستند و اینها
 جزای آن حضرت از درگاه رب العز و در عوض و مغایره او که اصلان غایب و در کرامت محمد مختار کردند
 داشت و بنم خورای و همه بزمند و تدارک و ناز که کردید در مایه فرزند شایسته جناب سید الشهدا و

پیشانی کتاب

ماله الملك جهان جسم و جان انشوی کز جانفرو دادلاست کیمدهای یکتا منزلت انکه
 از پیش و پیش بر او اشر کشت سجود ملایک سر بری انکه آب و آتش آمد از تقدیر نوح و ابراهیم را
 فرمان پند انکه موسی از زنده بخون داد نصرش اندکشن فرعون داد انکه روضه انوار صفی
 بر سر دار فرماستور کرد مشطی را بر کرد بداند خطاب کرد او را صاحب فضل الخطاب مرتضی
 برادر کرد فلک او را هنر اسرار کرد عهده اسرار شد مبدان او فلک اندر و فرزندان او
 یافت ملک شمع از انظار از هم با ظلم عراق و هم مجاز خانه معجز نگارم ز درم قصهای راسته
 پیش نه کرد سر بر سر محمود صدق و صفا شرح حال اسنان از اجا ختم کردیم با هزار شوق و شین
 داستان شاه مظلومان حسین خواهم از نو خامه ام سر کنم نیکار در فرد بر کنم قصه اسانم
 بیان از غم تمام راست گویم شرح حال امام در بیان هر چند غم خرا قصه گویم و شاه کربلا
 نادل عذرا کاز خون کم خون چو شد از دیده با برن کم چون شرح مصاب سید محمد دارم
 غمیم سر اسان از در ذکر و نایع کربلا کشتیم و چون در بیان حال محمد بن علی را کشتیم بانی از کودکی لغت
 در وصف شهادت جسد امام حسین تمام از جعفر صادق براسی سخن گویم و طریقی است در کسب را
 از اجازت گویم ذکر موسی لکم با برادر کردی هر مرد مظلومان در بیان کربلا بیان حال علی بن موسی را
 نذر کار و صول حسین را مقام رضا از علی خود نویدم بدو وجود حدش سر در شهید از علی بن محمد و
 ضایع شاه کشتن بیان دایا هر نوع جهاد کس عسکری کم انگاه خون دل از دیده برزم و بدو کربلا غم
 لشکر کهار در کربلا کز چون شرح حال فایم الحمد رسم سرا یا ذرو و پای اس شوق شوم که چگون
 افتاب لغت سر صحنه امال اهل بیان نابد و حیان دست بر فلان سر مرد مظلومان ابد و غلظت شایع
 خواهد یافت ز کربلا کشتن از خون سر در شهید و عده الهی اسان بر کم من قبل مظلومان افتاد حیات
 سلطانا لوقی قصه هر چه گویم با هزاران شور و شین همه اندر فکر شاه درین حسن من حسین بن
 علی را بنده ام من جانم در عشق نازنده ام او بود در زخم کربلا کشتن کس کربلا و کربلا
 بجات هاد بار و در فراتی بار ایضا از اولاد او داری نگار ذکر کن احواله فرزند او خاطر
 که شد اندر دین او اولاد از علی آغاز کن فرزدهای حال او را از کن زان علی کور داد و جهان
 ناز بود دیده او و مبدع جویار بود انکه در دشتی بی محضام کوفیان از کن اسیر من
 دوز و شب در راهی ارام بود مجلسی از ذکر مکتب سید انکه بالین زخمت خام بود
 الشاحین امار بن محمد الله الذی ذکره ربیب اللسان الذی اکرم العابد علی المصطفی
 و ذکره انیس القلوب العابدین من مرقه متعنه من الکلام و عنا نفسه بالانصاف و القیام و حق
 الزاهدین و ربیب العابدین بقریب حیات الله و تبارک الذی با الاخرة و یجوز الالباء و البلاء

جلد ثانی لسان الذاکر و المستمعین

بسم الله الرحمن الرحيم وبه
نحمدك يا مفرقه الجنة التي وعد المتقون ونشكرك يا من جئته عينا يشرب بها المقربون لئن
لو فون بالندب وجافون يوما كان شر من مستطير وأولئك يقعون الطعام على آغصانهم
يسموا لربهم يحيى وتغرهم إلا نبتة ولا ينبأتهم المسمون ولا في زمرة يسكنوا الآلاء والمسمون من قول الله
دينه عليه وسبحنا إلى طهر من ذرئهم يرجع إليه من وجده بهر بعد بضائه ومن عره بهر
بلائه وسبحنا إلى طهر الذي عز الله على ابنه آت محمدا وأجنا بعض محمدا عني محمدا
المحمود عليه صلوات الله الملك الودود وعلى فضيلة وابن عمي على السعد الذي هو صاحب
الأشرار وكل قوم هاد مصادق وقومهم منهم مستولون مستولون ما صدقنا الشافقون
ما جدار هل لا يذكرا مزمكة لا في شئنا راية ومن ابتغى من المؤمنين صدق كره شد وكوابع
الصادقين مصوص بعض بلع مخصوص بلع باطن نبوت سال الشسا البنا راج
معراج نماز مؤلفه امام ورمهنا بيشواي ومان كبر على رفض شير خدا اما ديفير شمر
الصلوة على ولادة المصومين المظلومين العابدين العالمين الصادقين الكواكب الزاهية
للحقين الناصحين العيسيين الموقنين الهادين المهديين ان بركي يذكرا نيكه در علم وصبر وهدو علم و
صدق وشليم ورضا تقوى وشفاف وهدب وغيث اذما يابى اذنه ودهور نماز وهر
در طررت بجا وبعاد واقبال انا زهر كاذم صابا ايشان كار ودايت ومحبتي انا
دوستار اخليل باشند وشمش از دليل خواهند رسد انا زنده ودر وچهار سعاد
الحق الذي هذا انا هذا وما كنا لنهدى لو لان هدنا الله لولا ان شكره كون خدای هدنا

فولید میکرد که بفرین خلق زمان باشد آنکه بخت بد فرمود و عقدا زد و این دو کوه در جرجین
 و در انحریم سعادت را در هنگامیکه حضرت کربا بی رضوان باغ جان دارا پیش تمام داد و کرد و
 در غلطای بر روی جهان کشتاد و صدای جلفه مرغ و دله سپان بدف خاک افتاد سپهر بیاطرب
 چید و بنای شادی نهاد مشغول و امش و کوان جوای و امش کوی ماه دف نواخت و مهر طبا
 مهر انداخت جهان پرچون و خلق دوران شادمان و از زافان کوه در جرجین عصفه با صد فرخ عفا
 در خاندان رسالت و امامان ساس عیش بر پاشد که اهل صورت و معنی بشاط و انبساط دارند
 و در همان شب رنظنه مصداق کاتک در کوی در رحم اطهر آن معطر قرار یافت و در روز
 پنجشنبه نهم شعبان بیست سال از هجرت معتمد بنوی گذشت امام چهارم که مهین فرزند ابا عبد
 در مدینه متولد شد و شش ماهه از نورجالت شریف هشت هشتاد و نه سال و آنکه از آنجا که
 حاصل کردید و استماع شده که حباب شهر با نواختن در نفاس بخوار و حجاب دی پوشت بشهادت
 سعادت یافت و حضرت سید الشاجدین با مرخصی بر داد و از وفاتان مظلوم معصومه سرور
 مظلومان اندوه کین و حسرت برین شد و قلمی که اسنان حال او خیز من آنکه باشد و چها
 مانند من در عزای موفق زار شهید از فضا طوعیش دوران نا امید آنکه کردش از احسان
 پند از انبش برود و بنامور نامور از مادر و عبادت بود از شهادت هجو او دلشاد بود و
 رفتن در جهان با شور و شین بود اندر پادشاه دین حسین یار باور در جهان دلشاد کن
 یک کبر از مادر و عبادت در جهان او را معین کن مکان از مکان او مراکن شادمان در چها
 کشم اگر محبوز او در جهان یارب مکران دور از او حدیث یارب معصوم شدن حضرت
 سید الشاجدین به امامان بنصره و ان و خصوص فی الزمان و شاه مردان و سبطین اطهرین
 علیهم صلوات الله الملك الشان الحمد لله الذي جعل لنا محصو صا لاج العز والكرامة و جبر
 مقصود ما لا يولوا ولا الامامة و منه زين الشان المساجد و ذلك الملك المجيد سبطا الزمان و
 العابدین علی الحسين صلوات الله وسلامه عليه و عليه السلام اجتمع في اليوم الذي مولوا في
 صبر بلا اوب بود آنکه اندر کبر چو زعفران بود کعبه را باب حلی کوی اوست نیز که
 مصلان ایری اوست که هر شراک فتنه دلیل ده بکوی کعبه کبردی خلیل آنکه هر دو
 مخصوص اوست در امامان زید و معصوم اوست کوه بر امامان نیز کواران که حضرت
 رسالت حضرت امام حسین فرمود یا حسین حج من صلیک قیعة من الاخرة منی مهدي هذه الاخرة
 قاتل الشیطان و قاتل کفر منی قاتل الشیطان و قاتل کفر منی قاتل الشیطان و قاتل کفر منی قاتل الشیطان
 پیش تو نه امام از ایشان مهدی چون پدرت بشهادت رسالت حسن امام است چون حسن

محمود شود نو امامی چون ترا شهید نمایند پس تو با امام علی فرزند نورسد و ایضا فرمود آنکه
 علی و بعدد یسبغ و و کیدها علی بنی اول علی امام است بعد حسن و حسین و بعد علی بن الحسین و ج
 را و پس گشته و لایت پناه فرمود در مسجد کوفه الله نور القموان و لا ترض خدا نور اسان و در میان
 مثل نور که کوفه محمد صطفی است فاما مضایح علی رضه است زاجرا الزاجرا حسن و حسین کاتک
 گوید در کوی علی بن الحسین است و در کوی علی است و در کوی زین العابدین است و در کوی جعفر بن محمد است
 موسی بن جعفر است و در کوی علی بن موسی است و در کوی زین العابدین است و در کوی جعفر بن محمد است
 نور علی بن حسن عسکری است و در کوی علی بن موسی است و در کوی زین العابدین است و در کوی جعفر بن محمد است
 کاتک گوید در کوی علی بن الحسین است و در کوی علی است و در کوی زین العابدین است و در کوی جعفر بن محمد است
 مشوق که امام زین العابدین بعد از پدر خود که امام سیم بود امام چهارم است چندین حدیث دیگر که در
 از حضرت رسالت پناه رسیده است که بر جه و در عالمیان یعنی اهل ایمان و اهل ایمان ثانیان است
 صیحه چید که پدر زین العابدین با امامان حضرت فرمود یکی از اهل ان بود که در صحای کربلا انحضرت چون
 برهنه اهل میل است و این از حکمتهای الهی بود که تکلیف جهاد بمطوفه و لا علی کلمه فی حجج ازان
 حضرت رفع کرد تا وجود فاضل الجودش در جهان باقی و بعد از پدر زین العابدین و امامان مثل
 که در بان معدن علم و معرفت در هنگامیکه هیچکس از باران و بحران و دستان و عزیزان برادر و فرزند
 و برادر و دلبند پدر زین العابدین باقی ماند پیش از زمان عباس برادرش که و پاشا فرای دین و ششک
 و رشتنه مسجد علی اکبر که قوه با صوره امامان کشته نام ناکام کشته و عبدالله شمر خاوه را بخون
 یافت و از اقارب و یحسان زین العابدین بهر کسی با فغانه بود مانند حضرت خیر البشر که قبل
 از قتل کربلا اسلام نهاده بود و انحضار داشت اعوان و انصارش علی بن ابی طالب و انحضرت زین
 کوه بود و اهل عدوان که سر آمد آنها جند برید پلید ابو سفیان بود هر دوزخ در مقام از انحضرت
 آمد و قصد قتل از بر کوار داشتند و انحضرت را کاهی میزدند و کاهی خوار بر هکذا درش میزدند
 در سجود خاشاک بان مفر از لایق افتادند و انحضرت را در نظر داشتند بود که انحضرت را قبل او رفت
 تا آنکه امر الهی نازل آمد که انحضرت را بجا میندیند و هر چه فرمایند و اگر بمطوفه انرا رشتنه من سیر انک
 انحضرت را در وطن و در محب و غیبت از انچه در دل داشتند علی آوردند و پادشاهان و سادات و اهل انحضرت
 داشته ران روزی که علی بن الحسین که انحضرت نیز پیاده بود و چون بیمار کردید و پادشاهان و سادات و اهل انحضرت
 و بخودی و بهر شیخی داشت و در میان آنکه انان گذاشت از شدت مرض کاهی میبشت کاهی
 میخواست عقیق را بر مشاهده انحال بکفت لم یصله عن برادر برادر است معین جبار و
 این غریب بیمار است نظرها را در زمانه آسان نیست چرا که در ان دلکار دشوار است سر و مظلوم

بودی شمارا باین حالت مشاهده نمیدوم اعتراف فرمودند که ای زهری نومی بنیادی که اینها
بر من گذاشته اند که من اگر خواهم بمیرم که از خود دفع نمایم بدوهای اینها را ولیکن میخواهم که با استدعای
الهی و ایضا طریقی وارد بر من شود و ای خود را از سید پرین آورد و گفت چنین میتوان کرد و باز بقل و سینه داخل
نمود و فرمود ای زهری من زیاده از دوزنزل هر آینه اینهم چون چهار دو دکن شد کاشکان مدینه باز
گشتند و اعتراف را در مدینه مطالبیدند و بنافشد و گفتند ماد و فلان منزل نمای کرد اعتراف بودیم
ناگاه از قضا ناپدید شد و بغیر از قتل و بجز چیزی ندیدیم زهری میگوید من سیدان بن عبد الملک
دفعه و انحال اعتراف سوال کردم گفت حاضر بود که از حارسان غایب شدیم من آمد و گفت میانه من و تو
چه افتاده است چه حرفی از اعتراف بر من مستحکم کن و نماند بدی اعتراف نمایم چه کنم اگر خواهی
باشی بر من و اگر خواهی راجع فرما گفت میخواهم که نزد تو باشم و بر من رفت و دیگر او ندیدم و دیگر
آنکه بعد از شدت حضرت سید شهاب بن علی که خود را بخانه بطبع دیباچه عداوت در برید که با دین
الشریفات شایسته سید کاهی را بادی بر میگویند و زمان در خرابی هم کاهی دو و بر این مدینه
سوی خود و زمانی در قهر شام زهری را و بدست که برید علی الله و مسلم بن عبد را یا بجای مدینه فرستاد
که اهل انجار با قتل رسانند و اموال ایشان را ضبط نمایند ملاه بن جابر را از حد بر بند و بن
خود را با خشت و آب بخورد و بر سرش بگذارد و در درون کعبه با داشت و دست
مخوف غارت بودند و هر دوزه جابا امام زین العابدین را بر سر میداشتند و نیز فرمودند و
خدای آمدند و دعای بخواندند که من نمی بینم و از انجار اعتراف چنان میشد که ما آن کرمان را
میدیدیم و آنها را نمیدیدند و هر دوزه مرگی که بر او سبب شیمی سوار بود و جافه سبک در بر داشت
و هر چه در دست می آمد و بر در خانه اعتراف می یافتند و هر که اراده میکرد که داخل خانه حضرت
شود مرتبه خود را بجا می آورد و بی آنکه حرف بیاورد سبب افتاد و معرود چون دست غار
گشیدند حضرت امام زین العابدین را بجان میشدند و بوز و لباس اسباب امارت و احاطی کو شوارها
اطفال را جمع نموده بجهت هدیه نزد آمدند و در نماز عرض نمود که باین رسول الله من ملک هستم از تو
و شقیات شما و پدر شما چون دشمنان بمیدیند غالب شدند از خفتن و سخت طلبیدم و بزین آمد که
نزدیکم و باینکه کرده ام امیدم از خدا و شفاعت از شما اهل بیت دارم حدیثی زبان شهادت
حضرت خدیجه را که کعبه قریش مضطرب و عارفان و خلیفه کو پیش سجد و مقبلان شد و نوشته راه سالکان
مرتضی توکل و مرگیشان نوشت بر ایشان وصال مقامشان درجه کمال زهدشان شمار و رعشان شمار
کارشان بجهت هم روزشان بعبادت و هر چه می کردند گویند و شکر بر هر که کردند گویند و دست بجهت
دفعه مقام صفات و چنان قربانگاه و فلسفه بر کتاب صابح الفلک و بطور آنکه عارفان در راه که پیاده

و سید او که یاد بدید زاده و راجع و توجه داشت حضرت مؤثر را و شد و گفت این مقصد بود و است و شد
و راجع ان بنسبت و جواب فرمود زاده و راجع و توجه داشت حضرت مؤثر را و شد و گفت این مقصد بود و است و شد
من است که در این دیوای من در آمدن مولای من این بفرمود و سرش نمود و از نظر من باید بدید که بدو
بنافتم زاده و سجد الحرام دیدم که جوی بوی کرد آمده مسئله حلال و حرام خورا از او سوال میکنند
که این کی کدام کشتن و این شمع از کدام انجن است گفتند بضعه طاهره احدی علیه الحسین است حضرت
نام شد و شیخ کثیری را و شد که سعد بن سید گفت سالی در خدمت اعتراف با هزار نفر شدیم در نزل
سقا با اعتراف فرمودیم که اعتراف در وقت نماز گذارد و سجده شد و شبی در سجده خواندند
بکوش خود شنیدیم و بجهت خود دیدم که هر سنگ و کلوخ و درخت که در و اعتراف بود مواضع
در شمع کردن بان بزوار ماه تر سید چون سر از سجده برداشت فرمود ای سید شنیدی صدای
شبیخ اینها را می شنیدم بل باین رسول الله فرمود در این شبیخ اسم اعظم است و شبیخ شل خلق شدند
شبیخ را ندیدم او نمودن خبر بن چون شبیخ را خواند جمیع اهل اسما با و مواضع داشتند و شبیخ را
و جاد و انجار و اجماع تمامی را در کار و او را و منی و عبادت و اطاعت و موافقت داشتند و انجن
مگر کوهی از بنی امیه که قرب و منزلت ان بزوار امید داشتند و کرامت و معجزات حضرت را میدیدند
و قدم بر خاکت و عداوتان بهر پاهل زمان نمیکند داشتند که عداوتشان از مشاهده انجا بیشتر
میشد و بدین عبد الملک را و ان علم انزلان در وقتی اعتراف زهری که مردم از جلال و کبریا فرزند
سید شریش از پیش مطلع و از ظلم و کینه جوی میگویند و انملون گاه شده بودند و این باب و دیگران
اشارت باین نموده اند که ولید بن علی و قتل فرزند زاده رسول محمد افتاد که عمو بر علیه الهام و زهری
فرستاد که از حد شمشیر و باره جگر امام حسن بجهت مضافد پاره شد که باز مرگی بود که قاتل امر المؤمنین
شمشیر خود را بان زهر پاره بود و جبهه مکاره بر جبهه نوشان پیمان بلا پیچوده بود و در ان نشاند
حرارت انی بوده که تمام مردم مظلومان را در کربلا سوختند و شاره اش چون آتش عظیم بود که دیگر
نخشان ان محرومان چون سر و عابدان نوشیدند و پاد و اسنانه و اصفان و احبانه بر کشیدند و پشت که
چون آتش بر سر دیگر سوخت اعتراف و سید و دواش کرد و سیر کرد و بد و بهوش بر سر افتاد و چون
بهوش آمد و از جاذبه اهل بیت را می شنید مانند عذوب که در کربلا بهار و معده و شرب و شاد و بهوش
در پیگاه بود و عظم طاهره در درش حلقه تمام زده و کاهی و احبش و زمانی و اعلیای فراداد نشان
منتهی نمایان از ان دی که بر همان آتش بجهت تمام مردم زدند و پاره بجان سران و عیسی پرده
پیرین دیدند و بدست کفار و ارباب سفیان اسیر شدند و زیاده شد و در ان غریبان در دهکده که
شهر شریک باقی کشید بجهت حضرت سید الشحیدین داخل شد و اراده قتل ان بزوار نمود و بن

شیعانه آمد و شهادت اخضر بن طاغی یافت تا زمانیکه شقاوت و لید بد رجته برسد و وقت
قتل فرزند عبدالمعتمد شهید آمد و اقامه بیهوده از سر گذشت داد زهر ستم کافر بد پیش داد
مخواستن چهره شونان را و اقل بدش گفتن پیش داد ای شیعیان در شب طاعت اخضر بن طاغی
چندین بار دعا میخواند و مصیبت فاطمه زهرا را در غم علی بن ابی طالب و زهره حسن و حسین و زهره علی
امام مظلوم میگردد و سجده میکرده و گریه میکرده و شهادت در پیش از شهادت دود سنبل در
ازین عبادت بد و فریاد استغاثه فرزند در میان معرکه گریه میکرده و چو رسته است که روانه میدان
کارزار شود بر سر پلین فرزند بیاورد خود امام زین العابدین آمد و گفت ای پسر من که جگر بگوید
چرا در وصل تو میباشم یوسف خود را بر زبان جهان بگذاشتم عاقبت شد گریه من مصرع
گریه و شام را گمان و مصرع گاشتم دشمنان دستهای کشاده و من شکست نخوردم و نه یافتم
آهنگوها داشتم شیر اخضر را و دایع نموده و دایع اسرار امامت را با اخضر بن طاغی نمود و در غایت
سپید کرد و چون شهادت یوسف بن علی ابن دهبان را و در میان لشکر کفار فریاد نمود و بپای سپید ساخت
در چهره پسر بپای سپید نموده بود که او از غفلت محسین بگوشت سپید و گفت نادانم چه کار داشتم چون
سپید را بر فراز سنان جلوه کرد بد و حضرت شیری بل را نوحه کرد که بافتن زبان حال فرموده و گفت ای میان
سردان این فرزند است سر بر کرده و ارباب را زانست سران و سران را افتاد است بنام این دیار
بی باز است که کور باز زد و ستم خان است هر چه میخواست از او ستم باز است فانی و فانی را و
بر پیش هر پری بنده باز است بکاشن هر که بریزد شهادت نشاط و عشق از سوز و گداز است
طاعت باشد بن سلاطین عراق و ارجویان بجز از است طراز از برای هر نگاه عشق است
سرسن تابنده گوی باز است از مناظره سرب و مشاهده اعلی درجه مقام فریادش و در پیش
چشم سراج حضرت که بان و فرزندش بپوشید اگر حکم از برای فانی آن سردار اهل قنادان زمان خلق یافته
بود هر آنکه کوهر شهادت را بنقل جان بپذیرد و رخسار کرد اربابان برای طوفان زای جهان بپوشید
القدر دران شب عزرا حضرت دم بدم شدت می یافت و با توانا تو حیرت میاد معنی بیشتر میبند امام محمد
با فرزند فرمود که ای پسر من ای صبیحه و صوب و چون آوردند و فرمود که من در این آب چون صوبه شد
و دیدن نه و شرف دران یافتند آب بپاشید و وضو بپاشید نمود و بپاشیدند و دیدن خود فرمود که ای پسر
اشبیه ای است که وصل محبوب بی نیاز و فضل از عالم مجاز را عشرت و شادمانی حاصل آید باید
که غلامی اعلی بن بصره و شکایتی گوشت و لباس شکر و تخم بوشند تا حضرت در باب القرمه اجر می
انها را مضاعف کرد تا درین زبان بود اع کتوده بوعی که کو با شمع اشورا بود و حضرت سید شهادت
بر اسم و دایع قیام میفرمود و اهل بیت خود را تسبیح میداد در مصیبت خود بوعده مشربان اهل طاعت

نامشاهی و تمام میدادند که فریاد اقبال خود در زوال و وصال اخضر بن سید با فضل و جواد
شد که از ناخن غم رخساره خود تراشید و یکی گلاب با شک بکشد و عارض میباید دختران بالا
کودکان بران سبک بپوشان فاطمه زهرا و حور و کلثوم در فغان و اشورا و زینب بپایاد و احببتا عباس
علم با سنان فراموشی علی اکبر خاطر بجان شاری بد و داشتی اصحاب و در و سر بریده جلاله و عبادت
را و زمند و ضول در چهره شهادت اخضر اعدا بد و در دایره ان محل احضار زده متوجه بودند که میداد
صبر عشق از سر در چهره و دایره خود نامشعور در اندیشه ان که مبارک و خون حلقی نشسته بر
چشمه صابر بر چهره و در بپایاد گریه در صبر لان فرزند ان ساقی کوثر بپوشید و عیال
هر چه گویم از اهل بالا چون بپایاد و مر از گریه مبردا و دست من کشتو غم از ان شک
شویم و در ای تمام کاد تو ذکر کرد است شرح حال خاصر العبادت عابدین هم جز بر نرفتند
پادشاه گریه در میدان و هر چه از ان مقتدا سازی غم شرح حالی از حسین استای علم از
کودکها که منظر از بدین جوهر چو خونی از پیر عابدین اهل بیت را طاع هست باغ زندگم طبع
حضرت امام زین العابدین و فرقه با صوره امامت و بپایاد خود چسبیدند و کفایت فرزند و صبیحکم را
با چهره و بزرگوارم بن وصیت کرد در هنگامیکه شما مانده بود در صحرای کربلا و اوده میدان داشتند غم
میتوانست شهادت میدادند ان بنیست که ای فرزند زهرا رسم مکن بکسی که باوری جز از خدا نداشته باشد
دیگر آنکه با هیچ کس صحبت مدار و غم بر فغان و مکار و فاسق و مجنون و کاذب و احمق و فاطمه زهرا که فاسق
میفرستد بپای خوردن و بخور و طمع میکند از تو چیزی را که بان محتاج تراشی و دفعه کو دور میبازان
تو نزدیک را و نزدیک میکند و دور را و فتنه احمق فریاد است فاطمه زهرا اخضر ادر کلام محمد خود
سه موضع گفت نموده است بر تو که ای نور دیده چون حکم الهی در رسد و فرزندم را غسل ده که
پیش و حوط بپاش این بگفت و اسرار امامت و ولایت را با اخضر داد و مهتای وضول و عده و وصال
بود ایشان بپای اسرار و صای ای که امام زین العابدین بر پامام محمد باقره فرموده ان وصیتها بود که حضرت
سید شهادت در وقت شهادت اخضر فرموده بود با صبا پای امام زین العابدین بن زیاد داشت
در دایره و صبیحه پادریز که او را شکی غسل دادن و یکی گفتن پوشیدن و حوط بپاشیدن یا مقصود
الاس و نحو اعلی بن عیسی علیه السلام و گفته و گفته و حوطه الزابیر دمان نوحه کند بر ان کشته
عسل او بخون حلقی نشسته او بود و گفتش جامه او که از شر بر حجاب بدن اظهر شد زده بودند و او را
بود و حوطش از خاک گریه بپشت غسل کرد و داد و گفتش را بر بد و دخت بر نقش جزو پیش
در که سوخت هر امانی حقیقت او ختم بود باینکه و حق و غسلش و هد گفتش بپوشد حوطش بپاشد
شاه مظلومان که میدادند که غسلش از آب زده و سبانه است و گفتش جامه های در خون غلطان حوط

شدیم و خوردن شک خاکی نشین داشتیم و سوختن میان حرم که بریندیش روز ستم و ایضا ما
اهوین در صحرای نیرداغ حضرت امام در وقتی که با اصحاب نشستند بود و ایشان از چشم آن امویان و
لب خود را برکت داد حضرت فرموده دلان هاشمی بچهاراد بوده و از جلدی فرزند شکایت بنمایان
با اصحاب بدو خانه رسانید و فرستاد و آن امویان هم از حضرت رفتن چون مرصدا اطلاع یافت از نشر بغداد
حضرت از خانه بیرون آمد چون حضرت ازادی بچهاراد از آن سوال نمودند اجابت کرد و بچهاراد و امویان
بچه خود را دیدند دمان کردید و حضرت کوشش آغاز نمود و فرمود ای برکت که در زندان الحاد را دیدیم
مادرها آنها کشیدند با جواب جمله ام فاطمه زهرا را در روزی نامت میخواستند و از آنکه بهر ساکن نشاند
کردند و با آن لؤلؤ که در کفش که بر کمر کردن آن محرم کنیم خلق زمانه را در بریدیم که نامی حدیث است
بهان کنیم چون مدعیان است سخن حضرت کنیم وقت دعاست سنه و بیست و چهار نامی دعا بگویم و سر کنیم
بارب باش چشم امامی که از غش باید که خون روان و در چشمان ترکیم که فرط حسرت و پشیمانی هرگز را
خواهد که مدح عزیر خیر الیه کنیم از سر هر گاه من نذر دکنند تا از صراط حق و خوشی دکنند که نفعی
انده که شریف و دوز و ماه و سال در میان حسین علی که بر سر کنیم بار بختش موفقم بیک شش من
مجلسی که کمالی الامر عذرا و انکه به چشم راه حکیم ظاهر ظاهر امام محمد باقر علیه السلام
الکلیه الذی جعل الائمة تابع العلوی و حرمهم کوز الحکم و کثافت الکتوم و اقم حلقه لا
فصل سید العالی و ما بینهم آشتن الاشراف من الایمین تا الی سید الشهدا و سید بن و اجماع سید
الزاهدین و العابدین الحامس منتم و حیدر زمان بالعلم و العمل و وجوده من بیع کلا فی الاشیان
ثانی اشین البقی الذی هو خیر المومنین و فاطم لسان الجمیع و المثلین تابع اولاد اول من قل فی الصلوة
و حاصل الاوصیاء من الائمة الهده امام مولود اشرف المومنین الایمین امیر المومنین ابو عبد الله الحسین
صاحب المناقب الماز و جامع العارف و المفاخر محمد بن علی الباقر علی و علی ابان صلوات الله علیهم اجمعین و الله
مؤلف قدر مردم زحالی بنویسند که این قصه شد تمام حدیث که کنیم شرح مصابیحی را که بهمان
انجام داد جلوتی حضرت که چون بچهاراد رسید بچهاراد از هر چه بنشیند و از هر چه که چون شرح حال
سید شهادت تمام از باقر علوم بنویسند سر کنیم کوی حکایتی که از آن خاک دهر را از اجماع نمر
اجابت کنیم زانسان که حدیث که باران کان کنند شرح حال حضرت خیر المومنین دهر و این
که شرح از اجتناب درج حکایتی بنویسند نامور کنیم مهر پیر فضل و هنر علی بن کلون قباوی حرم
روز جزا حبیب انصاری و دیگر فرزندان سیدان شهادت از آن بزرگوار انحصار داشتند بچهاراد
زین العابدین و فرزند بنی باقر علوم اولین و آخرین بنی که یکجاست شری است و علم و عمل و ایمان
در نه ظاهر خیر المومنین و بنسب مجتهد و اولاد امیر المومنین زبیر که پدرش را میبست خمر عرب و عجم

و مادرش خانم نبیست سبطه جلیله عم پدرش امام و پدرش امام بود و مادرش خرم امام و فاطمه ام نام
اول علوی که از د علوی بهر سید حضرت بود و مادرش و کینا اش ابو جعفر و القاضی با و شاکر ها
مخصوص بود با مادر ازید و مخصوص بنو فضل و هر حضرت سالت عجا به انصاری را فرمود که در جهان
چندان زیست عانی که دیده هر سار فرزندم محمد بن علی کشائی او را از من سلام برسان و جاب و قبی ابلغ
سلام سید نام را بان امام عالی مقام نمود که نزد یک سید بود وفات جابر محل تولدش محل هجرت رسول
و زمان که در آن زمانه حضرت شال پیاده و هفتم هجری در علم و دهم معرفت و حقیقت سید جمال
سعادت و کمال دانش و پیش صورت و سیرت جمیع خصایل بگو و شایسته بگو نقوی و برتری داشت و بچهاراد
معاصر بن خود و اولاد امام حضرت امام المومنین و مقبول خاصه عامه بود چون در محرابی که با احد امویان
حضرت سید شهادت را در جبهه شهادت سید باقری عیسی از سر شریفان فرقه با صره امامت کشیدند
اموی شعیان چون بچهاراد عیسی شهادت را از سر شریفان عیسی که نو بچهاراد موسی بن جعفر حواس ابائی در هیچ
از خدا در مشاهده می نمودند که نشو و اساس پیدا داده و خود نیز اسیر کرده در مجلس ازین باد
که عیسی که عباد حاضر بودند و را بچهاراد پدید آمد و او را با دست بید و دل شکسته مشاهده نمودند
حضرت بچهاراد از غارت زدن که محرابی که بلاست حرم خدایا مومنین سید شهادت مؤلفه و اولاد
پیر را سیر با سیران که شرافت صبر کرد او را در سجن و زکار باید در زمانه پیران سوار خود
زهر ظلم از جام بلا گاه اندر کوفه که در کلا باید در بدین اوردن غم نام بود در زندان غم در شهر شام
نا اسیر و دشمن اند شام بنویسند او در شام کوفت شام بنویسند باید در دستش بودار داشت و در دست
شیر و زکار کودکان مبتلا بر امش سر و قفسه بر دامنش در خرابی که چون دل او را کان و بر
و مانند کای حرمش زین ظاهر خانم پیران بی بی فاطمه از آن بود که هر از شدت مرها با هر یک سیران بنویسند
از حدت که با باقی سیران تاب میکردند حضرت بد و رشع پیران پیران و در میگردید و می گفتند
دوستان همگی بچهاراد تا که غم بد و بچهاراد نه غم خوش بد و بچهاراد پس در دل از غم غم بد و
با این پدرش در خرابی شام خشت تمام بود و در پدرش در شام سکونت از سکونت عیسی بود اگر از آن
طایفه پدرش و خواهرش از آن پدرش و اگر از آن بی بی مرکان بنویسند شریفی از غم خوش و غم غم
طاهر و احمس بن پدید آمدند و حکم قتل پدرش را و شام از آن عابدین بنویسند و حاکم آن را که بود
صغیر طفل اسیر و داد که سید شهادت را در هنگام شهادت پدر و سبطین داد و زمان سیدان
بچهاراد صغیر را که بچهاراد بد نهاد سر بچهاراد سید شهادت را که در آن حضرت را از مجلس بنویسند
بهر آنکه قتل سیدان طفل معصوم و کودکی مظلوم فرمود و البته با هر یک سید و شریفی
که حاضران بچهاراد و ملائک هفتاد سالان شد حدیث در بیان ظهور بعضی از کرامات

چون قوس

بلاز در یک چران فرزند و گفت آه که نهواه نفس از پی اهو شدیم و بلام شرف اقامد ملو افتد ^{سراسر} ^{سراسر} عبادت که در دشت هوا هر که رفت از پی اهو شدیم شرف اقامد الفت و پس باخشنه امر که یک فرزند اندکی خود قطع نظر از جان کرده فتنه کام خود را صید بشیر کند و رفت محفولت که معتمد امامت حضرت امام ^{حسن} بود و آخرش را امام زمان و پیشوای موعنان میباشند وی توبه جای میدهد و خود و پدر و دل بستاند محبوب میبهرند و کثود گفت ملو افتد یک جزیره زود در هر دل شرف خدایت اجداد بر تو اهو نیاید یا علیبد الخاب و خود در هر بنیاد کسی که بکام دل خود و تو خرم و خندان رسد ای فرزند شرف خدا طلب اهو کند و بحال بشیر که فرزند ملو افتد فرزند و ماند و آن بشیر دلی جز نوک بر نیاورد و شرف اجداد ^و دشمن پیش دست کبری که ای سبط بشیر قلب میکنی ای امام زمان و آخری نبی غیر از آن زمان نبی در باب کجاست اهو صفت که از حیرت بشیر ملو افتد بشیر بخون صفاتند هارون بنو نالان بخون شهر داد و سوا و احوال او چه اهو صفت بشیر آمد خون را با نان صاف بشیر را کاهان دانش پذیر و اگاه و مالکان راه دگر کرده اند که از صفات خاصه بشیر مظلومان ^{بسیار} بشیر که هر مردمانه که در و ماند که خود توبه جای بخش نماید این دستگیر از فساد کان در مقصود و در بشیر کشاید و در از آن در ماند که رهائی فرمایند ملو افتد مری کوبند بشیر و کمر مردمانه بکشاید چه خود مردمانه که پدید ^{ند} بخشاید اگر کشنده از او توبه خواهد داشت بخشد اگر کشنده از او راه جوید راه بناید قلبی بطراط استغاثه بود که ناکه از دور یک سواری مشاهده نمود که یک صخره اش چوین ^{نیز} میاید و طرفه العین میسبده باز در یک کمر بدی و یک بشیر دفع و اضطرار ابا و دفع خود روی بقبل و والثنای با و چون قلبی یک بان بر زواری نکرست بدیکه سوار بشیر و بشیر و زان بر دست او کتف بر کردن آنگونه بشیر بسیار بدشت نشسته و رخ بشمار بر سپهر بشیر رسیده دامن حمر از خون زخمها بدن اطمینان از آری شد قلبش چران کردید و گریان بر سپهر که ای زواری تو کسین و اینجا ^{حسین} از آن ملو افتد که آنکه فرزند عالمی مرد رسیده زهر ^{حسین} چو اینگونه شد بم قزلب که کرد و نظم و کن اینگونه داشت جوانی داد است اهو جان بخش که ای بشیر و تو از شرف نعمت مملو ا مظلومان و دران عزیز مصطفی شاه بهبدان بر بنی سبط عالمی امام و پیشوای بن حسین ^ع من محبتی بلای ^ع شهادت شعیب قلب در روز فاطم برای فوج در طوفان بخاتم حضرت ^ع اچشمه ^ع الجوام ^ع ای بنی از حمر که بالا کردی از اولاد زنا که دعوی از میبایند که از امت ^ع من اجد بخاتم ^ع خدا طاهر ^ع خود که یکشن ^ع زینب ^ع اند و این وقت در میان معرکه قتال توبه جلیک ^ع بود که از او استغاثه نمود نوک بر رسد که طلب فرادری از بن خودی خود را اینجا ^ع تو رسای ^ع که نور از هلی از دست بشیر هم خود بر کرد و موعظه درم و با صفات شوم قلب خود ^ع شد و درم ^ع اشب ظلم ^ع بشیر ^ع از آنکه در دست

از اخبار باغی که در هر روز کار دادند مصلحت در فرار داشتند و عیال خود را در خانه یکی از اهل خونهها
 ساخت و پنهان می نمودند و روزی که از آنجا فرار کردند و در راه رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 چنانکه بماند که بکدام راه رود و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 جرم من علی بن ابي طالب است که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 باد و بادهای خونسخت است که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 چنانکه بماند که بکدام راه رود و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 مددکاری که ماند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 جفا می نمودند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 کشتن از پرتب سواران و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 ذکر اهل هر که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 امانت و مدینه و سید المرسلین و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 اخضر را چیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 دشمنان آمدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 شوکران را چیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 کفان بکوفت و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 شفاعت را بهای قتل او دادند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 بخشیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 بند کردند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 که بوسف و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 از شرع که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 بیافزادند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 زنده آید و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 امیر اهل آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 جدا کردند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 الفقه و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 تامل جعفر بن محمد الصادق کشیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 شرح امداد و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند

حال و چگونگی احوال خود را در هر روز کار دادند و عیال خود را در خانه یکی از اهل خونهها
 ساخت و پنهان می نمودند و روزی که از آنجا فرار کردند و در راه رسیدند و در آنجا رسیدند
 چنانکه بماند که بکدام راه رود و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 جرم من علی بن ابي طالب است که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 باد و بادهای خونسخت است که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 چنانکه بماند که بکدام راه رود و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 مددکاری که ماند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 جفا می نمودند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 کشتن از پرتب سواران و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 ذکر اهل هر که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 امانت و مدینه و سید المرسلین و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 اخضر را چیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 دشمنان آمدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 شوکران را چیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 کفان بکوفت و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 شفاعت را بهای قتل او دادند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 بخشیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 بند کردند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 که بوسف و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 از شرع که در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 بیافزادند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 زنده آید و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 امیر اهل آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 جدا کردند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 الفقه و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 تامل جعفر بن محمد الصادق کشیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند
 شرح امداد و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند و در آنجا رسیدند

نوشمار

وکی

در عز و احدی رسول صبح برون آمد تا سپید چاک نام کردید پناه آسمان دیگر بر سر
کرد از آن حضرت خاک دید تا اهل عصمت خون نشان سپیدای اهل عالم در دناک این یکی را
دست بر سر نوحه کرد این یکی را جامه بر سر چاک چاک همچو در وقت شاه فتنه لب سبط احد
افتخار آید خاک قره العین شریف در چنین نور چشم حضرت زهرا حسین ان امام خیر طایفه
که چون بدو زده صورت بر مبارکتر از ظاهر عاشورا ازین جلالت اندک اندک خون گریست زمین بلرزه
در آمد و لولفته بر این چنان بلرزه در آمد که چرخ بر این افتاد در کان که قیامت شد شکار چو چرخ
صادق شهب که در نزد فرزند نامور و ناموس کاظم بود چو چرخ صفت از کوار و صوبه غسل و غسل
و تکفین و تدفین حضرت شد از حضرت موسی جعفر و وار است که پدرم را کفن نمودم و در دو جا
سفید صفت کرد با اهل احرار می بیند در پیراهنی که می پوشید در تمام حاکم امام زین العابدین و در
برد هانی که فیتان چهار صد و بیست و یک بود الفقه بدین کوار خود را در بیست و پنج و در
ما حدیث فرمود که در دوان زمین غریب خلد برین کردید و لولفته برین را غریب در زمین کرم که را کج در
دو چرخ زمین کرم شد از جسم بر پشته خاک بی الاثر از ابوان افلاک در جسم دوج دوان تک
زمین و اما از آن فریاد که بیست و پنج ان یقین جعفر چنان شد زمین بود از آن آسمان شد و چو چرخ
ان بر کوار و نشسته شد بر کوار و ابوان که چرخ سپید صفت بر پشته خاک از آن ابو جعفر علی
که چون اینچنین و چنان را شنیدند غم کشیده و پویش شد و چون بپوش آمد گفت کسبت و حق بر کوار
گفتند مصطفی و عبد الله افصح و محمد مادر موسی موسی ابو جعفر خندید و گفت عبد الله گفتا که مار را
فرمود زیرا که وصایت مخصوص ظاهر است که از راه تقیه بوده است عبد الله افصح است امام باید که چپ
در انداختن باشد و امام باید که در غلبه و اعلی و اخص و اکرم باشد موسی است تا پسندیم و در
امامت بلکه صدق صادق است علم با فرائض عبادت و تقاضا در روز قیامت فرات فرماست
در خاتمه و با کامی است با فاع را به جگر صاحب صفات پیغمبر و لولفته راستی گویم که موسی صاف
تا و کشت باغ بدر و ابوالفضل زین العابدین را بر اصفی است همچو جعفر اهل حق را پیشواست شرف
مستلزم فرج سلیل مصطفی را هم سلیل هم خلیل ناخدای کشته دین همچو نوح و ابراهیم چار
مانند دوح کاس میبود من از احباب او خادمی از خادمان بابا و هادی با مدحش گفتند کتاب
ختم کرد و الله اعلم بالصواب ختم شد که شهادت حضرت صادق و وقت دعاست هنگام
حصول معاتذات عان که کم که مقررین با من ندیدان کرد در دوح و موسی از دوستان خدا که در
فیضان سال داشتند شهادت بود متوجه بود در ذکر امام اجار معین بود در تمام نگار و پندار و عطا
او را نشانها نگاهش از و فایع حال امامان معاضد و یاری گشتند هر کرم از چو کی احوال ایشان

کارش بر تیر بود و در وقت روز شنبه در هنگام رحلت از جهان فانی گشت بر در مظلومان پیوسته رفت
سجود و دعا عارفان نمودند و آنرا ذکران را دانست که کسبت خلیل اهل عالمی محمد قاسم کاشانی است لولفته
در کاشانی یکی کاشانه داشت در دل خیزون هادی چانه داشت ابرمان در چنین کاشانه است
خانه دلا و غش و پرانه است بار لها با قاسم بن الحسن که او را با صا دانا الحیر محسوس کن و در سنا
در مصیبت او صبر عطا فرمود لولفته را کاش که بعد از من از دنیا رفتی بر من چون باز فام کردی
مادی بر این مصیبت از دنیا گشت که کاشی احوال عامر هادی نماند است و با لکه فیض
موسوی کاظمی در الله الرحمن الرحیم شهید و شکر خداوند بخود شکو علی السلام
حلاوت بخش جان جان باز نیست که بهانه زهر افشاندن و لاجرم چون شریف جوده نوشند و طریقت
مختار با عجم طاعت او بر و در دجوان کوشند و خواران در خوار خواران در خواران در خواران
نوش و خشت لولفته کس علی بنش ازین دکان خود کس طریقت خواران در دجوان چند تا یوسف
مصری بر ندان میلا نفوذ با و زلفش نشاند و ناموسی را در وادی گرفتار کرد و نور بخش
بر ساند و اوراق با حالش از هر زده پیدا و در پای جود بر هالش از هر طره هوید است لولفته
ای دل را می که اندر مردک ما و اشی افلاک مهرش از هر زده پیداست بر تو عشق و دل چون
دید در لعل گفت الف موسی عیان از سینه سبانی عشق تو کشتی طوفان تو فرج تو
نار و در دخیل اودی و نواشی ماه مصری بر کفانه زندان بلا ابلا ابوب و خود بخش
بجاستی در حدیث که چون حضرت امام موسی را در زندان محبوس بودند میفرمود که من مدتها
که سابق کوشه خلوفی و کعبه عزیزی بودم که با بر در دکان خود مساز و با معبوی نیاز در مقام دارم
باشم عبد الله که مبرش لولفته اگر بکام دل خیزد و از ارشدم هزار شکر که اکنون بکام بار شد
مشق کف معشوقی عاشق که فنی تو غریب بدیده بر شهرها پس کدامین شهرها از خوشتر
گفت افتم که دران دلبر است هر کجا باشد ما را ابط است صحر اگر بودم الحاط هر کجا
که موسی باشد چوماه جفاست ایچه که باشد قریه با و دو نوح جناس ای جان ترا با تو
کنش کلشن است لولفته شد حبه با نور رضوان و نعم تو و شد در خانه و کج خار و جهم هر کجا تو
با منی خوش شد در بود در قریه کوری من تو خوشتر از هر دو جهان انجا بود که روزی با من
سودا بود فاش که چپش شهرای باغیر راست که کسبت لبرای عزیز دانا انرا انکه هوشش
سراست شرف و لولفته مصطفی حق دلبر است بابا که عظیم ای ذی العقول نیست غریب از من می
بول شهر علم مصطفی را او داشت آن دردی که در عرش قدس بر نواست عرش و فرشت
لوح و کرمی زان اوست زین بخش عرش فرزندان اوست هر یک در ملک ایمان سرور و در

جاه ماه انوری کوی ملک سینه سبانی روی ملک بچه موسائی هر یک را مدح بایش
 گفت و گویم ولی در جای خوش مطلبی نهاد اسنان موسی است انکه فرزندش امام موسی است
 انکه در زندان چو بوسف چند سال بود انداخت و ریخ و ملال دایم از هجرش دگر بود
 دست بر پای در زنجیر بود چو پشیمان امیر شریف و کیند القاب و ولادت با سعادت
 امام موسی نام شریفان بخل طور هدایت موسی است کینان عهده کتای فضای مشکله ابو الحسن
 و ابراهیم را بوعی و ابواسمعیل ز کشته اند و کینان و انشهر است القاب شریف کاظم و صابر و صالح
 و امین است پسر نامورش حضرت امام جعفر و مادر مهر پورش حیده بر تبرجسته سیر المولود است
 انکه باو غرض ناپیدا پدرش انکه باو سکر گذار آدم نقش نیکان خاتم انکشت و کایت جسمی ابرو
 الملك لله و عدل است محل ولادت ان بطل هفتم ابواه است که منزه است از عوارض ماه مابین مکمل
 و مدینه طایفه و انشهر است که در سال صد و بیست و هجرت جهان از وصول مقدس حرم کربلا بکلی قطب است
 و دیگران روایت کرده اند که این عکاشه است که حضرت امام محمد باقر آمد در منزل ابواه در وقت که امام
 جعفر صادق در مدینه بود و از کوارش انشهر بود المولود ان بخل بوسان جادید چون در
 مقام رضا انشهر بود این عکاشه میگوید که حضرت امام از اکر ام فرمود و نشاند و امر نمود که انکه
 حاضر را بخشد چون رخسار لکسای عرابی انکه حضرت از ترکس چشم عاشران متضاد با خود و در
 رویش از جبین دلش نیکو بان و کلعداران نابره هر خوشه از شرف خوشه و هر دانه از راه و در
 بنابر نوشته ناگش را دیده تا که دید و دست پاکش از ناله خنده این عکاشه در انشای سخن گفتن با رسول
 الله ان کوه درج صفای ان افلاک هر دو قار با بسلا از دواج نمیکشد و بقر طلعی که نشاند او باشد
 فریج بر خاست المولود ان بخل بلع دین که نور در بر او است در چهره که بر چهره او در بر او است
 در انوقت هیمن روی در زرد اخضر کذاشته بود حضرت امام محمد باقر فرمود بلکه ای عکاشه ان
 این چیز از خلق جهان هزار است زهر که خادم من است با تو گویم که از راسی هر راسد و موسی
 مدین زودی ان کوه صد و هفتاد و یک از اهل بر که برده فروشی است با سر و دوش بر او
 میخورند اما مدد در خانه چون تری خواهد نمود ان خاوند زمان زمان با او شایب ندانند
 کوه را بچه دی خرباری خواهد نمود المولود هر پادری غایم بهر یوسف کینان بگویند از انجا
 فرود انداخته چهره بسم بصیرت شرافت صد صفورا در فرود اکنون ان برده فروش
 آمده و ان برده فتنه را ورده است بر بد باین هیمن زار زنده کوه را بخوبی پادری نماید چون
 رفتند و اظهار کردند برده فروش گفت که بخوری خود را فروخته مکر و کینان از بگریه و
 از دنده فراسن فرساده که ان جابر را که میگفت هر است خواسته چون آمد و رجالت مانع نفاذ

بکانه

ناظران و مشاهده کالش موجب بر حاضران کرد و بعل کشت استین به بنیاست یا شیر علی وادی
 درختی است که برش جفا و عرفان و غیر علم و ایمان خواهد بود المولود باین هیمن زار و بنیان
 کوه را که در تهاور و جودش در میان باشد خرباران گفت که بهای این صدف کوه درین
 چیست و قیمت این بکانه کوه چند است چون و کلا میشت که ان شاه ابرام در ان بخت قیمت ان
 ماه و مهر را از ان اسنان زهره جمال و دبیر فلک انبال نمودند گفت ان رشک هفت لخت را بقتل
 زنگنه میفرستد المولود که ان بکانه را دافندی ازاد میکنی سخن از هفت هفتاد بل هر زن که
 در ان غریز است فرزندان پیغمبر کینان است از انجا بواجیدن غریزی بویقاند و مندر کینان
 سخن بجای و سید که بکینان ان هیمن زار میفرمودند اما چون سهیلان ان شود و هفتاد بار و کوه
 بود و روی کوه بکانه چون ان با انجا از انجا میفرستد و اسنان خرباری نمود و بویقاند و مندر کینان
 و کلا شرافت کوه بر سر و رویشان شد و بکینان انگاه بجای انشهر انشهر کوه کوه
 انچه خضال نام تو چیست عرض میگوید نام منست حضرت فرمود پسندیده دنیا و اخرت خواهی بود
 مرا خبر ده با که با چه در رجوابان کوه و معرفت المولود هیمن زار کوه را سفته که در دج عفا
 بر کلبل نشسته اند انکه من کلبل انبال که در کیش جان از برای دل کاه مرا کشته اند چون
 عرض نمود که فلانی تو کرم من با کوه ام حضرت فرمود چو بکینان اسنان انشهر است که فاسد نمایند
 دست خواهر حجاب و نکشاندان سینه زنان زمان عرض کرد که باین رسول الله المولود ان کلبل که
 حفظ خداست کشتن کلبل کان مکر که به بیدار دوزش خواهد که نیم صاسو او زده کرد
 هزار بار بیکار دامنش هرگاه کسی از او بگریزد که زود بکینان بکینان و بکینان بکینان و بکینان
 میگوید که طایفه بر روی میزند و بکینان که فرین من کرد و حضرت باقر و بکینان صادق نمود و زود
 انز در المولود ان درج لا لای است این هر چه کوا که جلالت در دوش فرزند از صفورا
 این مادر نامدار موسی است این خاتم عصمتش نیکان است بر دست کلبل استین است این مرید
 قابل است این هاجر مادر زینب است این حسن و جمال شکست در دوش و شان هر
 زهر است این جعفر بن ابی طالب و عصمت ان کشته حضرت شو که عنبر بفرندی از او بطور رسد
 در طول امام کلبل در ملک کرامت کرمی هادی کوهان وادی ضلالت و هادی سالکان طریقت
 المولود ان شجره نو بکینان است زهر که خادم من است در بر او است کینان از انجا خوراسانی
 این حضرت زهراسی در یک مطاع لایع الانباع پدر نامدار و حضرت صادق و مادر موسی و در ملک
 از دواج خود در دوش المولود هاجر بولان بفرمان جلیل کرامان کرد و بداد و صل خلیل امامان
 تابان شد فرین زهر آمدش بر او بکینان شد صد لایع از ابر عطا ماهر از مهر شکست انبا

خسل داد و عوط با شبانه کن پوشید و آن کفن را بدید هزار و پانصد شصت برای خود تمام کرده بود
فرز از ابدان نوشته بودند باین کلام الله ناطق بجهت دین نمود و قبر آنحضرت را چهار انگشت بلند کرد
و خیرش بر و رقبه فلفلش نورش کرد و پانصد و نوبه صورت را بنا کرد و چون خبر سلمان به زمین رسید
بجایگاه محله نشین مردم نامه را نوشت و او را بخیر کرد و گفت در شاهان بعین اعمال را به رضای
کرد و یواز خوشنود شدم که نیکو داشتم که با تمام برساند بفرزاد دمان امام موسی را و پیش که چو
انجناب راستکاران امتناز مدینه طبعه بجایگاه عرفان بدینحضرت امام رضا را کرد که با پدرش
هنگامی که خبر فاش من بنویسید و در هلیخانه بصری راوی میگوید که هر شب خوابان بیدار
دل را در دهلخانه میگردانیدم و میگویند که هر شب که در میان این بود از نماز و دعا که نشین
زینب افرازی را که رضا بود از آنجا که دوستان ناچون از نماز عشا و تعقیب ناطقه فارغ میگردید
لحظه استراحت فرموده و در شب عبادت میکرد و پانصد و چهل و نه روز در خود چهار سال
این سنت مواظب میبود و ناشی از شبها بفرشته را کس دردم و انتظار میبرد که آنحضرت از مسجد
رسول بطریق معهود باز آید چنانکه انتظار میبرد که شریف میاورند و خطاطی های آگه اهل بیت
مشورت و ملوک کرد بد و وحشت عظیم در برده چنان شوق عصمت بدید آمد و نا صبح با بدیهه برآید
اضطرار بود که ماهی سواره بر ماه می افشاندند و زمانی شعله از شعله میزدند و شعله
بدور افراخته تا و در شهر که کوه جیسو میبود و ظاهر هم نشان برام و محل اقامت میبود و آنحضرت
حضرت معصوم زینب را که بان ناصر کاه بودی و در خوش کاه میبود و خوش چه بسیار
داشتند احوال اهل بیت موسی در آنشب بحال حضرت طاهر امام حسین در شبی که در راه کربلا
برای آنحضرت را بر یک اسب خواب بود و اسبانشه سوار از جا در حضرت شد و خورد و شید و احوال
از نظر ها غایب کرد بد و اهل بیت اطهارش در آن وادی پریشان و بیگانه بود و دل آنها را اضطراب
می نمودند و بعضی از کتب اخبار وارد شده است که مشی که صبح آنشب که جناب امام حسین و او را گرد
پراندند و بدی بودی و از آنجا که امان و سپاه نواز روی طمانان بفرکه از قلب برید و دم نموده
و بر او کاروان سعادت و کرامت تمام کشوده ساربانان بنور رخسار شاه شهیدان راه میبردند و
می پیروند و با خورد و شید فلک امامت چشم از تبر که آتش به زنی بود و می نمودند و آنحضرت
تضرع و زلف داشت بود شاهنشیر بن ابی جاث هم در وادی این یکسر که عیان بود در آن بود
شیر ناکاه خورد و شید و آنحضرت بخاربت می مبارکش را از نظر غایب بدیدند و با هم را به کربلا
و بهر دوستان و نشانان شده و در این الحسین از هر طرف راست شد و آنحضرت بر میان برخواست
از هر سو که میر کاروان کرد شد زینب و آن ناکاه ماه آسمان که شد سپاهان از لب کشید و

ناله می کرد و می گفت و می داد
آن شاهان از این خبر از آن
بسیار از آن مقام در میان بر داشتند

در آن وادی زمان ناله زینب میزدان کرد شد جناب بنی چون مطلع شد که خورد و شید فلک اما
پیدا نیست خبر را بر آورد و گفت ملوک و ملوک ای کاروان یکدم که میر کاروان آید و درخت نادری
این دلیل در روان آید خروش از هر طرف آید بر او از حرکت آید بکوش و صدف از دل
درمانگان آید کاروانان بجا آمدن و از هر سو صلابه آوردند و طلب خورد و شید امامت و آن شب
بود که ناکاه طبعه صبح مراد بدید طلعت آفتاب بیدار دل از آنجا که با آن طالع کرد بدید اهل بیت اطهار
در دل آفتاب جمال آفتاب را با جبار را بدید و چون صبح صادق در خندان شده است نشسته که در ظلمات
چو در سلاسل ای آنحضرت بویخت مسرت شده نمای خوشدل و عشان را بدید و آنحضرت غم نماند
چو خوشد شادی بدید رفت شبانه که صبح او رسید بار بچه خوش بود که در مقابل آن آفتاب
فلک امامت آسپا کوفه و شام شد اهل بیت طاهر در حجام لغرام بی درم بودند آن شهسوار حاکم
مظفر و منصور حاجت میبرد و در آن غم از آنکه دل نکار غم را طهارت میبرد و داسی باز و آن کون که
بر خون بدر خیمه یکجا ایضا که سر گردان بنامده از می کرد و الحاح در یکدم صد سکند و می نمود
و خبر شاهان آنحضرت را بعزت طاهر اش میبرد و چون بدر خیمه محرم آنحضرت رسید ملوک و ملوک که کرب
عمان و در یک میخواست بگو شاه غریبان از خبر میخواست بگو که در یک کاه کل و یک کاش بگویند
بیش و یک بدینا که ناکاه سالار با نوان و عجم و در ظاهر ناموس و کاه رخصه جاد بر لبی میروند
آمد زدند و بشیر رخسار جو خون آمد بهر حال چون شبانده اهل بیت امام موسی با آن رسید
و خورد و شید بجا با کال آنحضرت امام رضا طالع کرد بد نمای اهل جم خوشدل و خرقه شد آنحضرت با شای
غبار او و چشم خون خندان وارد شد و بجهت آنکه با نوبی خانه امام موسی بود بود شافت و فرمود
ای مادر و بدیعت اما تو که بدی روز گوارم بنویسده و با ورام احمد که آنحضرت را استماع نمود آغاز فرمود
کرد و از سینه پرده راه سر کشید و کربان صبر را چاک کرد و بدیست اضطراب و کوطاف را از آتش برآید
بر آورد و بصیبت آنحضرت نشست و آنکه آنحضرت در هنگامیکه و ادایع با و سپرده بود فرموده بود که هر که
آنهارا طلب نماید بعد از من امام او نیست و من در حجام مطالبه آنها را از تو خواهم که ملوک و ملوک
آن زن با هزاران شور و شین همچو نوبی عجم و شاه در حسین کواکب کش و آن کرد بدیعت
ماه از برای آنکه غریب کشن مهرش و قین بی اهل بیت رسالت و سلاطین شاه و لایق نمای درام
احد جمع شده علی بن موسی چون حدیث علی بن الحسین در میان و تالان و نوچه کرد که در آن
مقصود چون سبک و مظلومه نوچه که اندر برادر خود از غم بدید سلطان ملک طهر چون بر این
داشت میونسه آسپان زانور و چشم بر این حضرت امام رضا اهل بیت امر نمود بصبر و شکیبایی
و منع کرد آنکه پروازی که کفای صیبت سیدگان آهسته بر کشید و از خود را بر بلند تابان کرد

دشمنان و انکه خبر شهادت پدرم با آنها رسیده خواهند داشت که من مصلحتی ایستاده ام و کفر و قتل و خوا
 بشنید اهل بیت تا خبر نمودند عزاداری حضرت امام موسی و انا انما که از خدا خبر رسیده این را بشنید
 بر اسم پدرم تا خبر بشنید تمام نمودند و شد که علی طور هدایت موسی و زمان استیلا عیسی و سران
 که دعا کنم و طلب علم از شما تمام از دیده و نشان و قدوه و ذکران سر در شما اندک در هنگام سجود و طاعت
 فانی مؤلف را نام از طوری محبت با کلمه بارش مقصود صاحب قلب سلم انکه مانند شما بامد و رجعت
 بهر باران هم کسار و مهربان بود هادی را بهر خود لیل هم دلایل هم جبهه هم خلیل غنی مانا
 که مسلمانان کف و ایشان و معین ذکران یعنی حاجی محمد فاسم کاشانی این که کشته وادی پریشانی را
 بشوق ما نگارند انداخته جلادان کسان لدا کرین را با نام رسایند و در جلدانی بر سرانسان
 حضرت موسی و حضرت بود که در اصفهان دست محبت لبری شکر دهان شکر بان که بیان که خاطر آمد
 مؤلف را بهر طبعی شکرین شایب دل در اصفهان که در بهایل شب روزار غمش مانند همچون در
 را بود و در سوخته ها چون دهان نماند و چون شکر لیل لعل و خون کبوتر بیاض و ریش
 ماه بنکو سواد طرقت اش پریشو شدم من توبه و او بوسیله جو همچون من مثل او مثل لیلی
 بیاد فاشه و زود و نجوش شدم از سر در دینان فراموش شرا بجام من با دلش بود روا
 ذکر سید غنیش بود شب روزم حال زلف و شش مود و سال اول اندر از و شش شکم
 خامه نام نگاری نشستم دور از او دایم زاری مسجد صفه اند صفت کشم بلبر اعشود
 زلف کشم شدم از هر زلف بر شما که ای جان بر لب من اهل زلف غریب و صبیح الوری عشق
 جانان شد و الوری و شکان فراموش و سخن افش هرمان و دوی در کجی نشسته با خود می کشم مؤلف
 کاشکی جوینان بن بویسم باز و تیر عشق جانان ریشی کاشکی یک خطه اسوی فارغ او شد
 محبت بودی کاشکی میشد و اخضر و لیل کاش را هم می کشم خلیل الغرض و هم من در فکر
 چون خرق روی دل سوکنار در کلام و دود ها جاری خون را زد و از پرده می آمد بر لب
 ناگهان دلم زلف و نیاز دست غنی و درم کرد باز از درم آمد و درون با عزیز کفایت
 سر را بهر این از خلیل کعبه اهل محاک انیکه زلفا شش هر شد سونات مخترع حاج حلقه
 که فامد لیل که دهان انکه خلش بود فردوس نیم صاحب انا از طبع سلم جزوی و
 دشنامد و در کما در این خاد و زکار نشسته و کف و زکار نشسته کلین طبع کل مام نگار و
 و تو را در اندیشه کار حرف ندادم مگر باز دست محبت بنامند پای تو کردید ترک ذکر مصیبت انجا
 و انکه اظهار نموده مؤلف را چوبلی در چمن فصل عزان خاموش به بنم نو ای عذاب شاخصا
 نوصیر پادزی ای عزیز از چه سبب بهانه محبت خاندان و سالک را شکسته و رشتن و جمل المین

و اولاد طاهر را که است مؤلف را کرده است چنین در زمانه خاموش چه شد که شاعر کرب
 فراموش نویسی بن شاه کربلا بود حسین رفت ز یادت چرا این زود بیاد و یاره یکی کار چو سیم
 کن مرا نوزند و ز کجاست بوی کیم کلمه و اطاعت و طاعت اهل هنر مسیح چرخ کرامان موسی صفر
 این کفایت و جزوی از بیل برین آورد و نزد من گذاشت و سوگند یاد نمود که اگر در هفتاد و یک سال من
 بکاهی نظم و نثر بنیاد و هر سال من وجود نما از مضمون آه جهان سو که در وقت کرامان سر و مظلومان
 از کیم بخونه بر ارم براد فدا خواهم داد خبر ندانم که آتش در کانون دل از رخسار که جز محبت جان از اسوخته
 جز در بنا چای و دانه و غلظت آن داشتم انفا فانی سلم که هر من کبیری را بر او ده حضرت موسی
 فرستاد مؤلف را بهر شکرین از شکر کفایت ز سر بوسه ای به زلف و کجا چون بوی او در باغ
 بود زخماش شکر از سبب بود زلفا طاعت شکرین شایب دل صد و بیست و شش شایب و انحضرت
 مطلقا التفاتی با فرمود و طبع و قصه و قصه و قصه و قصه و با و نو که کبیری را بهر محبت آنحضرت داده
 برین برین را داشت دشمنان را و بهر داشت مطالعات آنحضرت و من در کاد که مبدل شد
 عشق آنکه صفاهای یاد داشت محبت محبوب کفایت و امام هام زندانی خامه نام نگار را و خیال
 بهر داشتم و در مقام نگار را در پیش گذاشتم و در اسرار ذکر احوال آنحضرت را که ذکر نگاشتم و آن
 جبهه را بهر خود در راه حق یافتم و بر آن که اگر چون حضرت مراد که موسی بنکدر فرعون و در بهر احوال
 فرود نم بود مؤلف را که چون اندر جهان این سندان نام لایم در دعای یار دهرین فاسم
 الهی چون موسی و حضرت که او را بطور و در خود در جبهه رفعت از زلفی در حق محمد و اله الاطهار
جلسه در بیان احوال افتخار اهل توکل و تسکین اهل صبر علیهم السلام
 خطبه و اصلان مقام رضوان کعبه صفات شسته حد کداری و خالق یکایند رضوان اهل بیت
 و صبر الکاملین بیانه و رضوان که زهر بلا را بهر تر نشهد لایم بنادانند و مقام رضوان ابد هم موافق رضا
 بهایند و دینان از باده لیتان جهان کلون و صبان دشان هواره و موصیها خون مخصوصان حب
 خداست و مقصودشان کعبه صفات مؤلف را که کوی کعبه اهل صفاتش با نوشته و توکل صبر
 رضاشود اول و ضرور زهر بخون که کند و انکه در سحر مقام صفاتش موسی صفات بطور توکل انکه
 عیسی مثال از دربار فاشود آید برین زچاه طبع و یاه مصر یقویان بکره ز خوف و رحاشود
 راه که بر دهر و پور شد ذکر که میکند همه بیعت عاشود و بر بنیاد و سر کوی فضا اگر چو بنیاد
 بلا مبتلا شود با سالکان کعبه کوی ضار و با کشتار و مکر که کربلا شود زخمت نند و ناو که در انجا
 زهر بر دهنده در دشت و دشت آنرا که از روی هم باشد لیل با بیعت جانب لور و رضاشو آن خانه
 بود که خلیل انشا دشت آن کعبه بود که در بهر فاشو ناکام اگر یک با بخار یک عریش که با کشت انجا شود

هر عهده که بکام دل بکشد بر سر خود بخود آن عهده باشد و آنگاه خبر بمطابق آنرا که بایست آنرا
حضرت سلطان بن رضایت که الله تعالی علیه السلام و ما کنت له سیدی و لولا ان مدنا الله له عاقبت رسول
و نیا یحیی مولا من عکله خنک فرام شد کام دهم از خود کام شد دشمن من بود فلک کشتن و کشت
کار دل از کشتن از کشت کام دهم از خود کام شد دشمن من بود فلک کشتن و کشت
دشمن من بود فلک کشتن و کشت کام دهم از خود کام شد دشمن من بود فلک کشتن و کشت
برین من بود عیسی مید راه غاکش من جبرئیل بر من بر سر خان خلیل بوسه نشاند بر آمد چاه
درو و سر است کون در و راه مصر که باغ غایت جان خواکیر بادشاه من جهان مصر که باغ غایت جان
کند دل قبله اهل صفا طوبی که در صبح که از مهر مهر بر در او سوخته بخت هم هر طور از مهر از مهر بود
در که از در و کرد و بود باقی امان بود که خلیل خادم این است که جبرئیل صیحه این بخت حاکمان
سنة این بهطاف لایکان است و در خشت که باغ غایت آن چرخ این که از در و مهر هر که شاهد بر من دلند و کشت
حزین صفا کاملند سکه نشاند آتش باغش بر سر بر است این دلش از کمر که اگر از این خفته من است
طوبی غلام دل اهل صفاست خار که کب و فلان بو خار که طوبی هر جان بو خار که در یک از در و خار
کاین ایمان دمد از جان پاک مصر که باغ غایت بر طوبی خادم هر که در و چرخ مهر بر سر طوبی بر سر طوبی
هر که باغ غایت بر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی
به باغ غایت بر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی
حققت از این چو باغ غایت ماهی را باغ غایت بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی بر سر طوبی
روشن و به زلف این سبزی و می چرخ است سرخ و خارش که باغ غایت زرد و بهشت که
طوبی و ان دهم از چرخ باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت
سعادتم و صادقی بود لغت آنرا که کف و سوادت می چرخ باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت
طوبی و کاه شد بن رضایت آنکه در بن قلمش ملک طوبی طعن زدند بر ملک آتوس آنکه دهم از چرخ باغ غایت
پنج از چرخ و موسی است سبزه و چرخ سر خدایت طعن زدند بر طوبی ایمان بهشت روز بیادمان از در و
شام بشیر است که کتب و از چرخ و زلفش جهان بخت باغ غایت دهم که کتب و زلفش جهان بخت باغ غایت
حق و نور افش و توان خوش باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت باغ غایت
بیشتر من غفل و بر سر با باغ غایت و جان آدم بر در و جان جهان آدم من به کتب و زلفش جهان بخت باغ غایت
مشکلم آدم است که طوبی من به کتب و زلفش جهان آدم بر در و جان جهان آدم من به کتب و زلفش جهان آدم
خائف از این چرخ و کتب در که باغ غایت ملک من است صحن و در و زلفش جهان آدم بر در و جان جهان آدم
بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم

بخت بر سر هر پیش نظر که دهم از چرخ زنجای جان در سر و پیش از پای جهنم که تو سبب غشت
بوسه هر حال در دست که چرخ از خود و طوبی خاندن بر طوبی که آه جهان سوز دل بر کشت
خلفا بر سر خود در کشت فانی از الله شوم در فنا راه بر سر کتب با فانی از الله شوم در فنا شوم بکام
از جسم هر جان شوم ای سالک و صلی الله علیه و آله هر که در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
و سالک که بر سر طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
کعبه صفا و کتب طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
باشند که در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
موسی غشت بر سر طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
پیش از پای که باغ غایت بر سر طوبی سالک و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
آنجا که زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
هر که در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
بخت بر سر طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
اگر از چرخ طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
در شب طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
جنگلی که باغ غایت بر سر طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
محمد و زلفش جهان آدم با و از این اقلیم جهان داد جهان از ان جهان داد علل صاحب بن بخت که
دشمن و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
بخت بر سر طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
فریادی بر سر طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی طوبی
رضاء از ان جهان نایب و داد با و دهم از زلفش جهان آدم وجودش که زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
ملک شد فلک بختی با و ان جهان نایب و داد با و دهم از زلفش جهان آدم وجودش که زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
خداوند و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
صفتش از دهم از زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
نعمت کور و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
بنا دل هر دانی بخش که از چرخ و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم
ز خود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود بخود
شر و چرخ و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم بر در و زلفش جهان آدم

دستی که ز کتبش که بر دارم باز که بگویند قدی بسیارم چندی که بر پیشانی غریب از کتبم روزی که بدو گشت
 سر بگذاریم آنچه از آنجا آمد نمند که خطایش کعبه رضاداد کرد و دوسفری کند که در نقش جبرئیل بود که
 و بطوری که نویش برسد بدست نوح صفت کشتی نشیند که عبارت از عجاایب اهل بیت محمد است و
 از خوف روحا که به و انشور که کشته عزیزه را بدو و بوسف را خود را از جای طبعیت صبر حقیقت رساند
مؤلف چون مرگمان چهر آید زجایه در سفر مصر رفت و بر راه مصر که کشور سلطان دین
 خوا که بر سر راهی بقین مرکز اولاد شهر کرکله دایره فطه ایمان رضا است بر بدان که در دایره امامت
 جانب علی بن موسی الرضا علیه السلام و ائمه شیعہ علیهم السلام و طبعه چنانچه نقش آن دایره را
 جفر بهر کار نگرفت فیهام و هر خطی که از مرکز خارج میشود ائمه شیعہ مشایخ است باید دانست که نسبت بآن
 حضرت خاتم امیرش منزه است بولا و عجاایبی که در انبای ربه آنحضرت صوفی بقینه در راه بفرمایند
 بصیرت جلوه نمائند که از زمان حضرت پادشاه اعلی الاعلی تا عهد امام موسی شایماندا بهر عجز و رعایت
 دین بین ظاهر و دین کجاست کجاست شد و ندقی ندی و فوسی فوسی و غلبی اسمعیل و موسی و فاشی
 با حداثت ملک تا و موسی و جبه
 و فاشی تا آن صاحب عجب سعید
 مواجد و سپید و شسته
 را کشت و کمر طاعت
 بشا و شیعہ خالصه
 ارشاد فرموده که از هر
 الحمد لله الذی جعلنا من جمیع
 و من النفسین بیدل و لا تراه و
 و لا تدری و دست جز و در کعبه و فاشی نشست هر شش و هر چهار دایره برید هم سالغ عشق و فاشی بانه
 ای طایفه ایان بنی و بنی و بنی بر کلان فاشی و انصاف برای **مؤلف** این فطره و خط نشان کلان
 از لایست مادی که هم مهب اوار جلی است این دایره که مرکزش نام خدایت نفسی نیکین طایفه و ش
 علی است حدیث دیگر در بیان کتب اسم و القاب ذکر ما در مظهر انصاف نام و ایان بزرگواری
 و نعم ما قال المؤلف **مؤلف** آنکه رضا تابع احکام اوست بقیه مرکیان نام اوست کتب شریفان
 امام مشکی ابو الحسن و مشهورترین القابش بضاعتی است که پسندیده خدا و رسول و آباء و اجداد و جمیع
 انام از خواص عوام و خواجیه و غلام و اجابا و اعلا و پیکانه و آشنایان و خواجیه و مولا بود و امام موسی
 مکرر معنی و کلامی صاحب مقام شایسته رضا خوانند و صوفی و فاضل و عظیم المؤمنین و عظیم

الطاهر بن کشته اند مادرش حمیده مادرش ام ولد بود که او را خدیو تکم و شعر و ادب التبت کشته اند و
 بود از اسکان عصمت هر آنچه از برج عفا و خوابندی که او را خدیو خواندندی که بر شمش کشتی جلی
 و لادش امام رضا حضرت امام موسی او را طاهر فرمودند اسمها تکم و الطاهر من القباها و قدرها طاهر
 و بنی نگهاند **در احادیث** که ائمه اهل بیت از زمان خودند زیرا که هرگاه در این زمان
 زنی در عالم نبود سزاوار و فاطمه عادی امام را میداشت این بابویه پسند معجز از هشام رواست که ده
 که گفت روزی که من جبار و موسی رفتم آنطالع افشا یا امامت فرمود که مطلع هستی که کسی در دهر و فاشی
 معز یا مده باشد من کردم که نه فدای تو شوم من تو که با من با طاعت کردم چون عجل نزول انظار شد
 ناچار یکمال السلام و دیگر شب بود از مغرب بین آمده بود آنحضرت از کان بان ناچار من تو که جواد خود را با
 عزیز کن بر من فرمود از روی کبر و قهش امام هفتم طلب کبر و بگری فرمود گفت بغیر از یک کبر بغیر
 که چشم من از یک کبر بگری فایز باشد نام حضرت و خواست مضایقه نمود دیگر یعنی نفر تو و چو تو که
 خج سعیده بدین امر خود راجع نمود روز دیگر هم که زلفای مهر از شمع خلوت خانه شب برخواست و
 آن بوسه معز بن جبار داشتش بود که مرا خواست فرمود ای هشام بن جبار مال کبر و روان جبار بهر
 را بهر قهقهه که باشد خدیوای **مؤلف** عجب بود که از عشق پرینتک اصفی که که بوسه کند که شش
 کا می بخارا هشام میگوید و جبرئیل و آن امام رفتم و آن ناچار ظاهر طلب کردم و بکران زیه بان آن زهر آسمان
 جارا بجهت شکر فلک جود و عطای باری نمودم **مؤلف** جمادی چند ادم جان خریدیم بنام ابن جبار و آن
 خریدیم کبر و گفت که بگو که آنشود در هر طلعی که عطار در سر خط غلای کبر و طهرام و زحل و مریخ و زهره
 و صبر و زمانند فلک منطقه بند که او را میان شش بر تو که کلام جهان و افشا کلام آسمان کلام ان بر کبر و دوی
 از اهاشم گفت که کلام سلسله جواب گفتن بدان که من این کبر را در اصفی و در مغرب از روی جبر و در اصفی
 وی را با من بدین بخت و و گفتند او را از کجا آوردی گفت از برای تو فرموده ام گفت حاشا که تو را بوقوع باطلان باشی این بر
 نیست اماما درو عی و ادعا راست حقان اما ادم را از وی چه افتخار است صد فیه که کوهر جان ایمان از او زاید
 دوی است که کوهر علم و عرفان را شاید سزاوار نیست که در خانه چون تو که ای **مؤلف** این صد کوهر
 بود درج شوی که شاهان یق قابل خلوت که موسی شایان برده ناموس صفور است این القریض و اندک
 کوهر حال را بجهت جان علوم و الحاد لا آوردم سر و شش داخل جرم سرفرو و در سلک از دوا و شکر شد
 باندک و طاهریم و ارباب امام علی دم حامله کرد **مؤلف** بریم عهد در روح القدس فضل آید کشت
 آینه آورد و سنجایکار از خج خاوند مرده که چون بفرزند بزرگوارم حامله شدیم هیچ وجه نقل علی خود
 احساس نمکردم و چون بخوابم رفتم و از شیعہ تقلید از شکر خودی شنیدم و چون بیدار میشدم صدای
 غیامند آنکه در و زنجیر بازدم ماهی که مهر سپهر سال شش بگریزید با رجلا از بوجو آمدن بنی علی

و در هر دو

و جوانان بسیار با ایشان داد و در سه مایه و جوه دانه را بنام نای آحضرت سز بگردانید و مردم را اندر کرد که
لباس سپاه پوشید که عادت عباسانست که بکشد و جامه های بزرگ پوشیدند و یکدخت خود جبهه را با آحضرت
نزدیک کرد و در خرد یک خود ام الفضل را با امام محمد بنی عقد بست نام زد نمود و دختر حسن بن سهل خود گرفت و
آنچه را بیست و هشت بوی سال آورد اما چون انوار علم و کمال و فضل و جلال امامت هم در دنیا سبک افروخت
پیشتر بر سپاهند و خلق زمین و آسمان از نور هدایتان هادی طریق رشاد راه کعبه مراد پیاپی شد تا آنکه حیدران
نعمین استغفار یافت و در مقام دفع آحضرت برآمد مجلس برپا شد **محمد رفیع جناب اعلی در مقام**
چون مامون دید که هر روز آفتاب امامت را تابانست که دیگر است هر روز بجهت انظفای نور امامت نسیم مکرر غاره
باغش را زنی آورد تا اینکه علایح فرخ را جمع کرده از مضاری محوس صایبان و برادر و ملحدان و جمیع دهریان
و علایح جمع فرمود از مسلمانان که با آحضرت مناظره نمایند و مباحثه کنند که شاید بر غالب آمده و اعتقاد
مردم با آحضرت مخدومی برسانند و این تدبیر خلاف مقصود او نیخیزد و در هر یکی از آنها مغلوب شدند و آخر ارضیت
و جلالت آحضرت نمود و آحضرت مکرر میفرمود که خلافت حق ما است ما از دیگران با ما منزه و ابریزم و دیگران
و تمامان سخنان را باطل نمود و برسانند و این سبب شتم و خستند و غالب شدند و آحضرت با و مدارا میکرد
مداخنته بر حق و منقرضی و در اکثر احوال سخنان درشت بر تو او میبختند و موجب بطلان و خست و خست و خست
او میکرد بدین بار بجهت دفع نفوذ آن امام عالیشان و بهرین خلق زمین و آسمان شد و هر روز جلالت و عظمت آن
حضرت میکرد **مجلس در آن روز که بیک ماهی** یعنی در آن جناب امام رضا و زین العابدین و جعفر و شیخان
شدند و از آن نایب مصیبت عظمی مرتد گشت که چون هر روز خورشید از افق کرمانت جناب علی بن موسی الرضا
ظاهر پیدا وید و بقیات از آتشین انجلازان سرخ و هویا میکرد بد فرعون و اراقتش حدیث شعله و رشک
از اندیشه روز و عشر دور و از شراب بجهت محو شده صبح دیلی را باسی نغز از غلامان خود که محرم اسرار او بود
طلبید و بهر یک بلخ زهر آلودی داد و بپایان گرفت که از او را فاش و آشکار نکند و محجری طاهر علی بن موسی الرضا
رفته آحضرت را در هر حال که بپندخواهد در خواب خواهد در بیداری خواهد در حرکت و خواب و در سکون
و خواب و بیدار و خواه فشنده یا سخن نگفته بشنیده که خود را بر بدن آن فرزند صاحب و افاضه فرست
آورد و گوشت و پوست استخوان آحضرت را در بره و پاره کرده بیکدیگر بیا میزد و شش و شش و شش را بر شش
مالند و از آتش پالیدند و نیز داغ نمودن بر کردند و اگر پاره ای بکشد استعمل کنند و این را از افشا کنند
هر یک را در آوازده میده و در باطن و عفار و تنگ و همد و نازده باشند از نزد پکان و مغروران و بایانند بل
نازید بپایان بگویند ابا ان روی طبرستان بهای قتل شاه مظلومان را طی نکرد که شفا و شربیهان نرسید
و نادیده آبا نهارضی که نندازند عقل رشتند **مجلس** برپا شد چون بهر نفل گشت و در کمر بهای نفل شد
شد که امر را کرد چون آنکه در شش در حال جهان شدند و از قتل شربیهان بپایان بقصد کشتن

سلطان دین در پل شدند و روان چو شرم سیم پیشتر پل شدند پس آنجا آمدند و نهاد بلمان کافر بر اعدا و
محرم طاهره اشراف شدند و رحالتی سپید نکه خوابان ز کمری خویا تابیده و در دست راحه آسوده بود
و دستش را با خود را حرکت میداد و فحش میگویند که بود که هیچ یک نمیفهمیدند **مجلس** برپا شد و در خواب
دل بیدار بود با سبب آنکه باور داد بودند از شراب غریب جوهر کشتن که ساقی بر شربیه هوشیار بود
عجراش حفظ خداوند جلیل بالجبرایش در دوزخ بود چون علی در خوابگاه مصطفی خسته در غ
از غم اشرار بود انکادان بچای بچای آن امام و پیشوای اصفیاء و الباشا شدند و بیکار شدند و بیکار شدند و بیکار شدند
و بر جسد طاهر اشرار در دوزخ دادند و آحضرت جامه و زره پوشیده بود که مانع ناشر بشبیه باشد آن اما
چون بر لبها طغی و بید و بیوه مامون بر کشتند مامون بر سید که چو کردید گفتند **مجلس** برپا شد و امر آنچه
نویسنده ای حقا کردیم در اینجا عامل از خود را در کمر با سر کز بختا و پوشیدیم و در این بیان
کعبه کوشیدیم گذاشتیم زلفت امن خلیل را ستمیم با و غمزد و لبلی را در مامون خوشی و بامون خوشی را در
و جام را در دست میزد کشته و جوهر غلتان اما صاحبی که صبح مهر را ز کمر بیان رضا آورد و مامون در
ممن خود بطلب صبح فرستاده مجلس عزای آراست بهات مامون داران در آن فشنده و بان غم داشتند
کرد که المپان از آن بجران و غلبه که هر روز در کربلا داشتند چنان کشتن که از موج دریای شرب طاهره
بعلافتند و عزت و معنی و فخر فرای که میکشید مردم را کان آنکه از سینه آه غم اندوزی میکشید و سکون
از نشکین حصول مدها بود و نشانه تسلیم و رضا اظهار میکرد و بپوشیده اندیشه روز و در آنجا طاهره را
بنای طایفه ظاهر غم اندوز در آن فشنده و شربیه روز کرد و پوشید بر بر نهاده و در آنجا طاهره را
گذاشته بیاطن از شراب گم گشتن بظاهر داده بود از غم دل از دست بظاهر یک لب چنان شکایت
بیاطن شد که کام از این حکایت ظاهر اگر بفرستد داری نشسته و بنجامه کربان کشته و بای بر نهاده لباس
سپاه در بر با چشم اشک آلود در دست بر سر روانه محرم طاهره اشراف شدند و چو نزل بر سر ای فرزند
خواجیه و سر را سبلا از هم میگوشت آن مدهوش نازده غمزد و سید صبح را با نکلون محرم فرستاد که چیزی
معلوم کند چون صبح داخل شد بیکه افاضه نبرد و عمارت عبادت صبح و سال فشنده و با صفتی باز در
گفت و گو و از است **مجلس** برپا شد و بجهت بپوشیدن بصورتیکه با بون قدس میفرماید بهای که
علی اجداد ملک رضا فشنده بود بجای شمع هر دو سرا صبح میگویند چون مامون ملعون را بر پادام
مضطرب شد اعتصام شومش را زد و گفت گفتند خدا بر ما که در این آید شیر کشتای صبح چون توان
حضرت را بر پیشانی میزد و بیک محراب و و حقیقت حار را بیکو معلوم کن و در اعلام نمای چون بنزدیک
علیه رسیدم از در آواز داد که با صبح گفتن لبها بگوید که بر زمین افتادم و در حالک ما لبه که گفتم
فرمود بجز با صبح خدا رحمت کند تو را این ابر و ناله و فریاد و بر این و آن بظن تو را که تو را فرستاد

و الله اعلم نوره و توكرة الكا فريد بعق صوا هذا كذا ان كه خوا موش كند نور خدا را بنه اناهای خود و خدا
تمام كنده است و نور خود را هر چند نخواهد داد كه از ان صبح ميگويد چون بنزدك ما مون و سبلم از سبلم
غضب بدم كه صوت شومش ما نند شب بتره سياه كرده بود كهتم و الله در حجره نشست و ملو عبا داشت
و اثر نهي بر بدن مباركش ظاهر نبست كفتند امرا اعيان و اكه محبة لفرسيه امام رضا آمد بودند بگويد كه
آنحضرت را غني عارض شده بود بچرا الله تعالى ابل شد پس مردم از دوسنان خوشحال و خالان ناخوشند
مراجعت خانه خود نمودند و شبها شادان و دشمنان پشيمان كرده اند مجلس كبر پايان شد
سفر و پنهان بوا سطره خوردن انكور زهر او صلى الله على صاحبنا الصلوة و كاشفنا سر المكنون الاما
المعروف و الهزيب الموم الذي نال ولدك مع الموم و الموم خطاطا على في هذا الحان المعلوم
بافه و الموم سفل الله رحمة ما اخذت من الحان باطوس طاب قاعك في الدنيا و طابها شخصي و سنا
مرويس شخصي على الاسلام مضره في هذا الله مفرق و مقوس باقره انشتر قد نصحت حلم و علم و نظير
فقدس فخر اناك بنو طبعته و باللكه الاطهار بررس جهان با نهر ادا كره و سبلم زكرا و سبلم
روان بطوس سبلم زخون سر رتب نشكان و موكردم بسوكه شاه غزيب و كردم نوشه خانه خود
فصه شهبانرا بشرح آورد اكثرين غم غمنا را ز شاه طومك لاني حكايي دارم از ان عرب بلاكش تبا
دارم حكايي هم غم غمنا را و در اندوز روايت جو غم شاه كره جانشوز ابو الصلوة هر چه ميگويد كند
در سنا با طومك محمد مجاب على موعبي الرضا اجناد بودم اشرف نظر مبارك مجاب من افندي فرمود
او ابو الصلوة در داخله هر من لپن شو و ان چهار مجاب تر الموم چهار كه خاك بار و بوج غم غم
چون با دايان چشم روان و انش الرز و سبلم پنهان رفتم و آمدم ابا طاعش مردم و حاله مشقت آوردم
آنحضرت را كه از پير پيش مردم پوشيد و بنديا خد و فرمود ما مون لپن خواست كه انكده پي رن و اقبلة
فرمود كند و مراد را بكان دفن نمايد و سبلم ظاهر خواهد شد كه كلكه اران تر اسان ذر را ابر ابل نولند
نمود انكه عاك بالاي و پايين پاداشتمام نمود و بيقكند و چون حاك طرف جلد را بويده كشد
فرمود كه زود باشد كه قبر مطهر را در اين موضع حفر نمايند و بران حال مفرود و موق لپن را بجاي جلوه
كوي ايشان انجاي نوره و سبلم و ما من مشيت انفر بلست بيكر باك من آفتاب انجا بود كه حلاله
فند ز تاب انجا بود كه بر سر خدا كره بر كند زهر افنان و ناله ز موش و كركند انجا بود كه لاله حركت
ز دلف من رو بد زابيه عديده حسن انجا بود كه از غم من شاه كركا آبد بصله من و انك كونا
انجا بود كه چشم ملك خون فشان شو انجا بود كه مهبلكر جهان شو فرمود اي ابو الصلوة چو خواهد
كه فرماييد انجا را كه هفت درجه بر من فرمود انرا دود و سبلم سازند كه حقتا
فدركه خواهد كند سازه و باغي از باغستان هفت كره دانا انجا بپي طومك ظاهر شو پنهان

دعايكم ترا قلتم مني نام نكلم نماي نابد و اني اني بخاري كرده و در فرزان بر شو و ماهي و نه حن و ان
شود اين نان داد و در اين نان ما ماهايان بخورند و انحال و سبلم آيه فرمود دعاي كبري كه بشوي آموم بخوان كه اب
نرمين در رود و غم غمنا را و انك نكلم و كره حقتو ما مون ديگر غم غمنا را ابو الصلوة فرما من مجلس
كافرا و اجر داخل خواهم شد انرا خانه ان شوي سر هفت پيرن آم با من نكلم نماي اگر چه يبري بر پيشه ام با من نكلم
ابو الصلوة هر چه ميگويد كه چون زاهد صبح سراز كريان رضا آورد و بر محراب تسليم نشسته اندام عال از جامع خوا
شبه خواست لباس بوزي و وزه و دانا امام مشارق و غارب چون خورشيد سراز ايوان بر آورده جان غم غم
شهادت پوشيد و در محراب عبادت منظر را گرفت كه ناكاه غلامان ما مون لپن چون رسولان فرعون بشوي و سبلم
انفر نند و سبلم حلقه بر سبلم زدند و از كيد اموا حال ملا نكده هفت اسنان از كيون بودند موق لپن
چاكران ان لپن چون حلقه اش بر زدند قدس كريان شدند و دست بر زدند هر كه بوا اندم و سبلم
سر شور تالاي نيك و بد بر لوح خورشيد زدند دشت دامان از ادي به كشتد بار خرم جان و از افندي
زدند چون غلامان ان عذر طلبيدن آنحضرت را اظهار نمودند انشرف در جهان و پادشاه مظلومان غلبه كرد
پوشيد و داي عبادت را بدوش افكند روانه مجلس شوم انك از پير پيش مردم سر پيرت كرده موق لپن
چون ظاهر بر سر را بر كشد موسي و مجلس فرعون و نهاد هر من نيم شد و هر من جلد اندك
جانبه خرد شد خيل از حيلهاى مخرج سزايا و سبلم خون عظيم باض سبلم اهر من چون ان شجره و سبلم
دار مجلس انج درخت شفا و سبلم چيدان الوان هوا نازد و ويغاده بود نديك انصو و انظر انشرف
سعادت را خدا از سبلم ضلالت و سبلم باي ان افكار سبلم سائل و امامش خواست انچه لوازم اخير
بود بجل آورد ميان دو بده فرقه العين مصطفى ابو سبلم موق لپن را دم كند و دانه و ياشد ككند
صبيح خود هاوي كاشي شمع را شكنش خواست ككند عرف ناخداي كبر خوشه انكورى كه بگو
و رشتند و بعضي انهاى وزهر و ايد بود بر داشت و عرض نمود كه باين رسول الله ابا انكور را بر بگو
دبه با شى حفر فرمود سايه ريشه شير از اين باشد ما مون كفت باين عمن اول نماي حضرت مصافحه فرمود
ان ظالمين لظالمات لظالمات بايد از ان انكور تناول نماي و باين محبت محرم كند در ايد و سبلم آموم
چه كان با سبلم نيم سبلم و مرا حتم ميباشد پير خوشه انكور را از انحضرت گرفت و چندان انرا كه آورد
بر هر كده بودند خورد و باز بدست حضرت داده و كليمه خودن مؤ و ميگفت موق لپن بخور كه ما به
عشر و سبلم آمده است اين مرا بر صفا و سبلم روضه رضوان موق صبيح بديا ميده دل بر مانه
كه از نو كندم از نو نكند و انجان فضا بدست من از كين نهاد ايجان بوش هر چه باوش
چشم زد و دان چون انك از غدار كه به نلى آن سبلم را بدست بود چندان انرا از انكور را آنحضرت جبر
خورايد و خود را بمقتور رسانيد موق لپن نماند ريشه شير چو سبلمش بلام دانه سبلم انجا داد

بن کوارش فارغ شد و هر دو که ای ابو الصلت باو و کفتم ندای تو شوم از تن بجای و درم فرمود
ارحانه باو و چون داخل شدیم دیدم که ابوالحسن که در شرف خفا است از جوب سدره الشجره ساخته و تمام
نابوت شاهستان برای آن نور چشم امام موسی جان را حاضر ساخته و امام محمد تقی آنحضرت را در آن نابوت گذاشته و فرمود
هنوز آن بیکانه افاق از موکانه فارغ نشده بود که نابوت از زمین جدا شد و سفت خانه شکافته و فرمود که **ای ابو الصلت**
رفت آن نابوت و در شرف ملک چون دعای حاجاتی بطلب می کن که حاجا با امام محمد تقی آن عزیز فارغ شد و عرض کرد که این
رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم باید و آن سر در را از من طلبی باید چه بگویم حضرت فرمود خاموش باش اینک بسوی من حرکت
خواهد فرمود ای ابو الصلت هرگاه پیغمبر در مشرق رحلت نماید و منی او در مغرب باشد این جزو جلد و زعمای جلد
دار و ام نور و ایشا زاد را علی علیین بایکدی جمع نماید حضرت در این سخن بفرمود که باز سفت خانه شکافت و آن نابوت
بمحفوظی در جوی محو فرود آمد و آنحضرت بجسد پدید بر کوارش از نابوت بر گرفت و بجوی خوابید که کویا
و بیاض غدا داد و اندوختن بکره اندیش فرمود ای ابو الصلت هرگاه بکشایا مامون ملعون داخل شود و در خانه را
کشایا مامون را دیدم که با غلامان خود در در خانه اسباده پس آن لعین داخل شد و آغاز نوحه زاری و سینه زاری
نمود و گریان خود را بجا آورد و فریاد برآورد که ای سید منی در مصیبت خود دل مراد و در دگر و داخل جوی شد
نزدیک آنحضرت نشست و گفت شروع کنید در بجهت آنحضرت و امر کرد که غیر شریک آنحضرت را حرکت نکند و چون
گفتن تیرا نشاند آنچه فرموده بود بظهور رسید و چون در پیش کردن خواستند که غیر از حضرت پند زین
انقیاد کرد و کسی از اهل مجلس لعین گفت که ای مامون تو اقرار با ما نمائید حضرت بمناسبت گفت ای امیر که امام
پس باید رجعت و ما نیز هم که فرموده باشد پیرامون کرده تا غیر مطهر را در جایت جعفر نمودند و چون آب ما چای
پیدا شدند گفتی پس او را ماضی در حال جوه خود مجرای و فرار بر بامست و بی عذاب و فانی تر از امان خود را
بر ظاهر کرد و چون ماهی بی لعل ماهیان خود را خود بگو از روزی که گفت که مبادا آنحضرت در صف این گرفت
نور ایچیز جزیر را گفت که گفت آنحضرت اشاره فرموده است که مثل ملک و پادشاهی شما بویع عیاس مثل این
ماهیان که با این کثرت و دولتی که در این صغر بی ملک شما مقتضی دولت شما سراید و سلطنت شما با هر
و خشتا شخصی بر شما تسلط سازد که چنانکه این ماهی بی لعل ماهیان خود را خود را خود را شما چنان از روی
زین براندازد و انتقام اهل بیت سالت از شما بکشایا مامون گفت و راست بگویند پس آنجا به آمد خون من
ملاحظه بود ابو الصلت بگوید که بعد از آن مامون را طلبید و گفت که من بقلم کن انداختی که خواندی را بفر
رفت گفتیم خدا سوگند که خاطر ندارم و فراموش کردم و با آنکه راست بگویم و امر کرد امام از آن بر نهند و یکسال
در حبس بوم و چون در لشکر شدم شیعیان را ماند و عبادت و دعا مشغول شدم و او را وقت سر نهاد
الهم انی استغفرک و دعا کردیم و خدا را بخواه ایشان سوگند دادم و بجات خود را طلب نمودم هنوز دعای مرا نداشت
بود که امام محمد تقی آن نور چشم حاضر شد و فرمودی و گفت شد عرض کردم بایا بن رسول الله فرمودی بر خیز دست

و زنجیرها از پای من برین آورده و مرا از زندان برین برد و حارسان و غلامان مرا میبندیدند و با عیان آنحضرت
پارای من میبندیدند و چون مرا از زندان برین آوردند گفتند برین دامن خدا که هرگز تو مامون دلاور و نورالتوحید
پس نفی و خیانت شد که فرمود **ای محاسن کنیز من** بر سر زنجیر بنیان بر و با هر چه بر این بنیاد رضی الله عنه **ای ابو الصلت**
این با آنکه نه کوی غم شاه کر بلاست چون از زمین بگذرد و هر چه برین بر است اینجا اگر نه صخره کاخ عزای او است
و هر ای دادند و هر چه در میان است که نبش بزم ما میسر در کر بلا البته محفل علم سلطان دین رضاست این محفل
عزای عزیزی است که دلاو ما می نشینیم و صاحب این محفل است این محفل هست که بوی عطر بارو از باغ ما می خفت
شاه اتمام است این محفل عزای شه شاه طوم است خون و زنجیر در این محفل و است این باو پیوسته و عزای این
عزیز که بکارد و دستان اهل بیت سالت و صولیان آنحضرت و ابان که ده است که بشی در سنا باو طوس را چنان
از شبکه کشید و در دما بوم و جوی و من شدم و بجان آدمی بعد از نصف شب صلی در خانه را نشنیدم یکی
از غلامان که حاضر بود گفت که گفت غلامی از غلامان سر در زنجیر بنیان بر و با آنکه آنحضرت را بنوا طلبید
پس برخواستیم و جان خود را بپوشیدیم و بجهت وانه حد ما شرف و شدیم دیدم که آن حکمران کشته رسول خدا را
داند و حکم نشسته است و بجهت خانه نه موشی که در دل غنا خود را با و اظهار نماید و نه ایسی دارد که اسرار
خود را با دشکاران نماید سلام کردم و جواب نشنیدم فرمود که ای هر چه پیش چون نشستم فرمود که هر چه میگویم
بشنو و مضی کن ای هر چه بدان که هر گاه من رسیده است نشنیدم حجتی که و جوی بزرگوار خود را بدین ابراز
خود ملحق شوم ای هر چه نامه جام با هر چه رسیده است صیاد و صیاد راه و جوی دم کس کرده و مامون ملعون غم
نموده است که بداند انکوار و انوار از هر خود را خود را صیاد نماید من بن بشاوت داده و دلگشته شد غلام
و فراداشته خواهم است **ای ابو الصلت** از دستاد من از جور اندام می خواهد بدام بسم و از زندگانی کام می خواهد بیا کام
من از زندگانی کام می خواهد بمرگ من برای خوشی آدام می خواهد زمره در رشتن خواهد کشید و در میان دانه
انکوار خواهد بود و در آخر بعضی از غلامان خود خواهد کرد که از برای من انار دانه کنند و جوی من خواهد خورد و پند
و عصا الحی من جاری خواهد شد **ای ابو الصلت** من را در زنجیر بنیان بر و با آنکه آنحضرت را بنوا طلبید
روح الامین در پیرایان در بخند که بگوید بفرمودی از اسنان من ای هر چه پیش بجا و بجا رحلت کن اینجا
خواهد خواست که مرا بپوشد و غسل دهد چون این اراده کند بپیام مراد و خلوت او بر سران و بگوید که اگر من
غسل کنم و در حق من خوشی تو را مهلت خواهد داد و عذاب که در آخر زنجیری تو میباید که استیجرت
در دنیا خواهد فرستاد و چون این سخن را بشنید و گفت از غسل دادن من بخواهد داشت بخواهد گذشت از بام
خانه خود مشی خواهد شد که بگوید که مرا غسل بده ای هر چه پیش زنجیر که تو مشی من غسل من شوی اگر من بگویم
که از خانه بگریه میفرماید و چون بخواهد مرا مشاهده کردی مرا و در و باند و در و خور و در و خور و در و خور و در و خور
و دامن خنجر را بر ملا که هلاک می شود و بداند که آن لعین را با لایم خانه تو میباید که کشد که شایسته است که بگوید

فرمود که ما معشر اهل احباب علما و افاضه و علمای اجماع و سنان و موالیان بدستور که بدین
جانب درجه شهادت میباشند بیانه جانان حضرت شکیست که حالش در حق باقی که معلوم شد که حضرت
شده و درجه امامت از اختصاص یافتن پس حاضران که پیشدادند و هناك من پس شد با بعد از چند روز
انحضرت رسید و هر یکی امام علی النقی و واضح کرد بد و کرد و زاری اهل بیت سالت و موالیان و شیعیان پیش
بواز و دیگر سرور عالمان و پیشوایان اهلان از شام محنت انجام مراجعت عینیه نمود و کیفیت شهادت بدست
امام حسین را بیان میفرمود چون از نشیمن سرور نشسته گاهان گفت غرات و ادا شد خونین از بد قاتلها چار
کرد که در قناری غریب و سحر آغاز کرد و بیابان اضطراب و ابلان بهای رسید و داعش با اهل ظاهر
معدنات غلامان فغان کرد ندیده ادا شد با اگر منافقین و مشرکین نفرین فرمود مخالف و مخالفان زیاد
حرله بر آوردند از زخمهای بدن اظهر من و او به یک سو شش دل و دستان زیاد شد و در قتل و کشت
حکایت خود تا هائیکه شهادت بفرمود قتل برادرش را ذکر نمود و پیش موالیان از غم حتم کشت شهادت
فرمود تا لبان فرمود و شوق دیده همان که شد از اسماع نام از ذکر شهادت اهلان که پیشدادند شهادت
حبیبان باقی حرم و بدست خیزد مسلم مسلمان نکاشت ذکر هائم و هبل و اوج همو شهنشند ل بند
خالق و قاتل کاش شهادت غلام را ذکر نمود اهل عجاز و اوبلا بر آوردند از عباس گفت را با نادر و اولاد
از شاد شهادت علی اکبر را ذکر نمود فغان و اعلیه که کشیدند و پیش امام شد جواد و پرتقه عانت در
حق صاحبان جو جهان و فریاد بریز کاران دوران الهی بقول آن سرجل پر هیز کاران و مجنون لولید خشنه
که بیا من و یحیی از جیب لجهنم و مودنی فرین و قلف **المؤلف** آنکه کاران یوم و من بودم که شاد در
وقتی در وقت رحلت چون بخان بر سرش محراب امام حاجی فاسان کورد همان انچه من میگفتم و میبودم
دیده بر خور ملک محبت و وجه منعی بود و خواهد بود در ملک محبت غرض انست نه دار یک چو
لواحق عانی در نیم شب بیدار و درون افراختی نیم روز جو جل و علائق از انظار مباحث و چون فقیر احتاج
شناختی بهر ششتم هم و بکار دیگر و اخفی **المؤلف** کار بود که در وقت سجود آشیان روح
او شده شاحار فرید و شش الله اعلم و لنا و جمیع المومنین و المومنات و المسلمین و المسلمات و بعد
المشهد علی السلام مجلسی که احوال **الساده اهل نقایه** و نقایه **المستبط**
امام علی النقی صلوات الله و سلامه علیه و علی ابائه و قاتلانه **المؤلف**
امام دهم آنکه نه آسمان را از او فرمایا باشد و یوده دهم در دهم باب اول و ناچانم سلام بانی و ناچانم
بیم الله الرحمن الرحیم تفاوت و دو دمان کلام سابق علی و امامت علی شانه از ادراک و افهام که بر کینه که
رسول انبیا و نقایه بر انچه و عجز یک و جو با جود شان شمس قر سالت و امام دهم آنکه کای علی
را و ساد آری محفل و صابن محنت ساز که ذال اول الا و صبا و آخر الخلفاء اول من نصر النبی و خلافة و اخر خلفاء

النفی ذکر الله و حکم کتابه و زمان مجد از بنف از ای ایمنی که باید که هذا صاحب مقام الزوار صاحب بل
و **المؤلف** که می نویسد صفی که در صادی و وارث باقر علی ایچون محمد و در کوی صامکن علی
چاره من که شد و دلایل او چنانکه در محفل اصفار و شن مجلا الله که از غل کلاش شده و لبان
شاد کلهای جیش شکر الله خاطر و کشتن خواهم جز و لای و عبا و خویش را مادی خواهم جز و نه او برای
ما من مبعوض و خیزی درم بر سر عیض فلان بوضف قصه کوم ز قول خادر دالم اگر خود فرستی با هم
نوح بر انزون نشو که در عیض جوم خضر این بدوران من مدح امامی میگویم که ممتی و مکی لب و کینیت
بر کوارش ابو الحسن علی است شاهر القاضی حبیب نفی مادی و مرفعی فقیه امین و طبیب مؤمن است و اعلی
بنوکلا و عیض الفات سرین رای که محل عسکر نباشد عسکر میماند بد و ز کوارش محمد و ادا شد که از مشرق و جنوب
مفر جود علی طالع و در مغرب سمر غارب شد و ماد و مهر منظرش سیده زنان سپاه مغربیه است که از ان زمان
المؤلف در سری تابان راه را بنویس که نور خورشید امامت بر تاجه فتاد حق و عود و زمین بر فلک افراخت و
تا جبراهیم در که دولت بکشد چون مسیح مولودان کلم طور بر الهی را نوده غیر اسمان امده لی برادرش
نوشته و شگفت و کلام حیدها و عذرا لاسبل لیکان و هو النبی العظیم تاریخ و لادن مبارک من شب بچیم
ما و جبه دینت و از دم مجربت نقش خانم زینب علیها السلام و هو عیض من خلیفه بر معاصرت از انهای
عبارت نموده است که آنحضرت را بر هر چه بود که آنحضرت را موقوفه را در دولت برین رای از مدینه طیبه بخود
و هر چند این قول را ز کوار و اگر خدا خواست **حدیث** در سبب طلبیدن منو که حضرت امام علی از ان
مدینه بجا بر حد مخصوص مدای عظیم است و عاصم الانجار عن الاثر که نگاه داشت غلبه و ادراش و کلام
در اب مسیح را در دایر و جبه کفار و در دست و از سولبت که هادی سالکان کعبه رضانت دایر که
بمقام فر حضرت که علیه صلوات الله الملك الاکبر و علی و صبه الذی و هو خیر البشر و اولاده الی یوم الحشر
مشق **مهمل** و دیگران را و بیکه و الی مدینه رسول نام در ان امام بمقتی انکر ع بر عکس هند نام زکی کاو
محمد عبدالله بنو و علی بن محمد اذبت سپاهم سپاه محمد بنو که عکس علی است و جلال و نام هابا بنو ک
غدا نوشته و شکایت آنحضرت مضمون یک از انها این بود که اگر خلیفه را بیکه و مدینه اجنبی هست علی بن علی
از این دو بلاد برین بود که اکثر اهلان ناجر لا مطیع و متغادخ ساخته است علی ایچون حسن راستی از حان
بر این باب در کمالی من علی بن ابی طالب و آنحضرت بر هر یک که خواستند که الی مدینه که با عر نه ماه
و کاینکه در مدینه دارد اذبت سپاهم سپاه محمد بنو که عکس علی است و جلال و نام هابا بنو ک
عرضا و آنحضرت نوشته که چون معلوم شد که سلوک محمد با علی او را مغزول داشتیم و محمد بن فضل را داد
فضل را داد و حکومت مدینه گذاشتیم که در اع از شامی و نور بنو و رسالت و ابراهیم بن عباس را گفت تا عریض بیان
مضمون آنحضرت نوشته که خلیفه را از مخالفین طالب نما و مشا و انهای شامی که در توجیه بر دایر شود با هم که

خواجه ایزدخواست و حمزه و خدمتکاران خود با هفتاد و دو سگ و دو گوسفند و یک گاو و یک بز و یک گاو
که خواصه سزا ناپسند که او را بداند بشمار و بچی هر شتر را در بر سار که در راه خادم و ملازم بشمار باشند و بداند
که کسی که او را بشمارد بشمار و بچی هر شتر را در بر سار که در راه خادم و ملازم بشمار باشند و بداند
در عزت آنحضرت که با آن سفر برادر مضامین نامها همان مذهب بود که بجهت حق امام حسین تم کاشند و بر لفظ
نیز سفر عراق را بجهت نام خداوند دانستند **مولف** است و نام مکرر کرد و ذکر کرد و روی کتب صبر و
کندشکار که یکی که اهل کوفه بودند با حسین در روزگار و ذکر کرد و کشتار آشکار مضبوط و باطل چون عمر
نوشت بود که بعد از آن زمان بدشمار مانند نام که نوشتند کوفیان بر شاه و بن حسین علی بن روزگار آن
بزرگوار که بگریختن جوئی او را و در شکار با چندان که شکار حاصل آن بود که خون حلی نشسته او را که ایوب باشم
کرد و عمر بن ابهر را که بکوفه را و کوفه بشمار بر غنائی شیعان که بعد در سر و بر آتش که سر و سپهر ^{دانش}
بود و عمر بن و عاشورا و در احوالت که سر نشسته بود **مولف** ادم آمد آستان کرد با دانسان غم غزالی
جان که با دم آمد آن زمان کان شاذین بودند و در همان اشقیبا با دم آن زمان که سپهرش خون روان
که بپایان شریفها ای ایدان کافری عمر بن پیشانی نورانی آنحضرت و چون ^{کلمه} جامه را بر داشت و بر آن احاطه کدناشت
کافری عمر بنی که مسعوده اش بر پیشانی کدناشت که حسد و غلو و ربانی بود که آنحضرت با زور و کدناشت
و دست از جوه **مولف** است و اما از آن زمان غدا سپهر و کدناشت کردم بجان و دل بران سر و سپهر
کردم کلام سر و سپهر آن کوم که هر یک به دل و باطن است و از آن علی بن الحسین بن العابدین و بهما رجوع شرف
نگاهم اشک سرخ و بجهت زدم و دل کرد از علی که بجهت ساله آن چون رفتم کسم فعال نشاط بغ و او را و
شود اگر از علی آنحضرت رجوع و از سر کن شوی و بسم طفل اشک از مهد امام کن در شرح حال علی بن موسی
نکاشتم و یکشنبه از غم غریب و کفرای و فرار بد و نکاشتم **مولف** نویسم که عمر بنی باشد گفتگو
ای بنیاد بن دشوار شد قبله عاشق طومرغ نور چشم من رضی باب حسن از جفا و کینه عتابان
از طوطی و دلمه لکران از طوطی شد سالک کوی فراق از جفا آمد روان سحر علی امام علی النقی
چون علی بن موسی الزهراء شد نهاد و از مدینه به رحمت و تو و زول احوال بشمار فرمود و چون بان دبار
رسید و منوکل خاطر جمع کرد بدین نام از بنای قصی و دشمنی گذاشت چند روز لفظ و رابط پس در
جاست که محل تولد آن و مکان **مولف** است و چون بوندان مستکاران چنانکه بشمار جانش
مکان دادند از اول علوی بنی هاشم نواز شهاب همان چنین کردند و از افا که آن بود که در دنیا زهر
جفا خواش آنحضرت را چون حدیث سید الساجدین را که از آن مکان دادند چون دل برود اسیران شام را
و بجز آن مکان نمود که باقی از افسانه همان **مولف** است و نامی بود از مادی بی احترام همچون در
کالد شهر بشمار بود مادی امام عابدان سید سجاده خزانان ان امام سید در روزانه شام مادی

شهادت امام علی النقی

داشت و در آن ویرانه سر بر دو کشت خام بگذاشت و غریب طهارت در دو دو و کارش هر شب غسل آلوده
می فرمایند و کبریا زاری داشتند **قصه اول** قصه شام شام شور با نود و سه بگذرانان قصه
ناوختن کبریا پیش از بکر و نیم شام گفتند آن فلان با خا من عام کر که در دگر بیان ما را هست
با الصانع انکرا فلیله عشر که در ویرانه است و پیش از ویرانه تو خانه است چند و دو و جایزه
بمدان از بند تو خانه اش هر که وارد دل مرغ تو خانه نیست فرزند اند خانه ویرانه نیست طالبی که
تو خانه است منزل تو کوچ در ویرانه است بار و راه که باشد باط هستن که تو هم باط است
از مسجد است که روزی داخل ما ره شدم و غنیمت اخضر رفتم و گفتم یا بن رسول الله شما کاران در هر که
سعی کرد که اهلای نور باشند و پنهان نمایند که کار نا در محل و دل فزا و سا که فرود آوردند و خضر
خبر تو ایها با رضی شان ما ما نماند و داوید پس بدست مبارک بجای بر او خود اشاره فرمود ناکه بشای ظلم
چون فرمود پس اعلی من با نواع ریاحین و درخت گیاره میوه و غیره های کشید و حور و فضو و غلمان و
که هر که نظیر افعال صورت نکرده بوده من چنان بودم که اخضر از تو با صلح ما بعلت اعتدال در هر که
هستم ایها امام **قصه** را ساقی بقول از اخضر گفت هر که هستم ایها جنت خندان
دلی گجاست هر که ایها امام رهنماست آنکه کویت عیال و ان بهشت چند درع باشد از اهل نکشت
و ارهان ما را زنجور خاکبان آنکه هستی بر از افلاکیان بعد از چند روز اخضر از خانه آوردند بر سر
منو که در و در اندیشه قتل اخضر بود که هر چه از بزرگواران می کرد و زانی بقیدش بر من ما و
که هر که هزاره جانی را از من بیاض روزی که انصاف دقت و در خانه سعید شوق حاجی پس کردند
قبولی و بر ابرضا حیره جاودلی کنند که اخضر تکراریم قتل افکند و نمیدانست که آن بزرگوار
خویشها در مقصود بود و از کشته شدن پیران دانشا در نیزه ظاهر ان امام شهید بود که بلن از
چندین هزار دشمن که نداشتند از لای سعادت شهادت آسمان از اهل هر چند ملا با اما فوجیان
پریان با مدادش آمدند قبول اعانتها نکرده گفت **قصه** باز کشتن سر کوی و ناعار است
هر که باری شهادت کند ما را است این آورد که از دوسان مخصوص مل مخصوص بود نیز ذکر کرد
که من روزی غیر از سعید شوق رفتم چون آنکه از بزرگان دقت بجوای که خدای خود را مشاهده نمائی گفتم
خدای من تیرا نشان که دیده شود گفت بل بخیر میگویم که شما و او امام خود میدانند و مرا بر که
بکشتن او فرود او را خواهم کشت پس مرا رخصت داد که بخیم اخضر را مشغول شوم چون بخیر و آمدیم
ان امام حسین دادیم که در آن حجره دشنه بتاش در بر دو اخضر و قبری حرمینا بدین سلام کردیم
و کریم اخضر بخندان مرا نشانی داد و فرمود ای پیش از من کشته خواهد شد و صفی را بود گفت نیز در
خانه زاده که از دوسان بود شد و هیچ بخو که گذشت از اخضر را شهنشای سخته چندین سینه

عبدالله بن خافان که وزیر بود با سایر وزرا و نوینندگان و اتباع خلیفه از بنی هاشم و علویان بجهت آن
امام زمان حاضر شدند و آنروز سلمه چون صبحی بنیام بود از کثرت ناله و توحه و شکر و کرم و بذرانی
دفعه رحلت امام حسن عسکری و دفن شهدا امام حسین بود در صبحی که بلا چون از غسل و کفن انحصار
شدند خلیفه ابوعلی طغرستان که با تحضر نماز گذارد ابوعلی نزد یک جنازه آمد و گفت از روی محبت و آشنایی
ای را دور کرد که نظر کنیدی بجهت هاشم و ذرا و اشرف بر بدن اطهر این نیز بگواری و بداند که در قریب خود
با خدا نایب حاصل شود خلیفه را از کشتن امام حسن و پیر بنیام از تحضر و انشاء و معتمد فارغ و بیاطلاع
فشتن ایشان معتمد عباسی و هر جا حسن و علی را کشت و از برای منع فتنه خلق ظاهر بود و وجود عدو و باطنی
انکار میکرد و ندانم و بیابکاری آورد که مردم او را قائل فرزند امام و امام ندانند فانان حسین عظیم است
نایب مردم در صبحی که بلا از ضرب شمشیر و نیزه کشند و سر آنرا بر سر نیزه جدا کردند و اهل بیت را بر سر و بندند
بشهر مباد و بیاوردند و بیا هاشم میگردانند از کشتن حسین کافری گواه میخواستند و با یکدیگر من اول به نجابت آن اما
که با ما ختم خدا و هر چه میگویند که کام و باران طلا کن ای پسر که من کاذب و زور سالار و خود را ساختن میگویند
که گویا بندگان من بنده نامیده اند که من چگونه کشته شد و چون را خواستم این را بفرستید و من که در پیش
پیش رو کوفه را رسم الفقه و فضا اظهر و در ابعاد نماز و انعام بجهت زور و در دلهای و الیها جد
نیز کوارش دفن کرد و در نظر به داری آنحضرت و مخصوص بقیع میزد و دستان و موالبان و کردهای با ما
ان نیز کوار داشتند و بقیع الله فی الارضین و بحمد الله علی الخلق اجمعین حضرت صاحب الزمان و حسن و معتمد
امام حسن از محل شهادت فرزند و در شباهت نام داشتند اسماء داری از فرجام داری جلد شکر کوشه
حضرت خیر البشر امام حسین که بعد از اسیر کردن اهل قتلگاه در کربلا می بود که میام داری آن
حضرت بنیام نماید امام زین العابدین و اسیر عزت و سبک بر جان که در جنان بکر انصاف بود و در
چنانچه مقتول شده و آورده اند که عمو کاروان از آن بیابان شدند و ایشان زن یهودیه بود که با شوهرش
معه بود و در کاروان منزل کردند زن حدیث را حدیث و مشورت از خواب برخواست و کبر خود را گفت که
خواب هولناک دیدم و بپای آشفته عالم و غیلام این چه زمین است بر زمین و در این بیابان ساختن
غایب بلکه کشتن بشی که فکر میخاطر من رسد و زنی شد و بلند کرد رخسار بشیاد در هوا را باز میکند و زمین می آید
و بالا بر میزد و صدا های غریب میشنیدند که گویا فیهده میشد که بنوحه ناری دمان دارند و زن را بگری خود
گفت که این غریبان چه حجت دارند زمین جمع شده اند و از برای چیست که چنین فغان و غم دارند و با نا
نزدیک تریم و خبر و معلوم نمائیم چون با کبر زنی شد و بلند کرد در دامن آن شوره زار از کشته گان کل را
بشیاد خوار و ذار افشاده نمای یکرا ایشان خاک و خور آشفته و گویا خاک بکشت ایشان را از مشعل عیس
براشته اند چون داخل قتلگاه شدند اول بجمه شریف کو که بر خورده رسیده بد که بشیر ایشان نیز

خورد

خورده و چون غنچه شکفته برترده است آن صدقه بر خون دایر داشت و رسیده خود را بر کوی او گذاشت
و گفت **مؤلف** علمت که نوحه لاله گام چمن مشکوفه چن کشته گویا من جولاله بکرت از کافرا صرخت
نورات حال چنین حال مادرش چون کشته شود و این اهل بیت و در غایت هیچ ملک را بگوید و این
اگر نبوده و اما در دیدن حیات که ناله دهند از دست علم پیش حیات خیر باشد که بر او کرده بکن برود
گشاده اندگان شمشیر و شمشیر خیر باشد که چنان مادرش را بشیر نمایند بود که دادند بشیرش از سر بر خبر
نداشتن کباب کلم طرور و فانت کلم طرور و فاصح و فانت در و عشتی سر افشاده و دست بود برده
هر چه چیز بلای دست بود بفرست نبودش بهر دست هر چه داشت بفرست و دست لزان کشت عجزش کرد
بود این کار بخار بدو دست و فو و مهر نثار ندان کوی و کوی و کفر و بیکشکان نهاد و در میان آنها
میکشند و از هر یک میکشند علامتی از آن میدید و مقیم **مؤلف** یکی بدید و در شش جنازه جوانش
قدیم را بود چنان دانست که زینبیده شمشیر بود و این شمشیر ناله داما بدی را بدین چون آفتابی
جدا دست بد و شش شمشیر آبی همان نزد عقل او که سقا است و لب نشسته و مقول احداث است چون
بیش علی اکبر که شمشیر کفر بر لب پوشت و از از حیدر ان بیان گرفتار اهل طغیان بدن او را در پاره کرد
چو بر لبش از نهاد اسکندشت و نقش عزت و نام تکریم بر لوح خاطر بنوشت و بفراست مینا که هر چه بر سر
و شان اخراج در مدلتان و انبان سر و گرد بود **مؤلف** یکی بدید و در شش جنازه جوانش
پوست یکی را بدید و بقیعش که ناله نظارش بیکر غم در خون چاک چاک از سر خورشید لولا و اختار از پیش آب خاک
افتاد سپهری بد زخم بر اطهرش از سواره افزون مهری بد منکشفه و کسو و خون بالای او کشت بر اسبی و باغ
عظمت جلالت اما از تشنه جو رخ افشان از افشاده بیکر خورشید آتش بد رشتی مهر سپهر شوک و اقبال کن
بها از سر نهاده **مؤلف** بریج خلک اندر بد مهری طیان اندر زمین و لاسپهری سپهری زخم دامن
فرز و زخمش زن در از شماره زنی اختیار از مشاهده زن اطهر این نیز کوار و دوا نهادش برخواست زمین
کران و حزن فشت از سران کشته گان و کفر فغان بیابان کر بشت خاک زمین و از آبدیده خود کرد از آتش
کر بشت چشم و زخم اندن زمین خلک مانند خنک از غم بگریزد از بسپار کمره از هوش رفت و کبر و خواندن و
بهر شش چو در کمره دایند و خود دریای جامه از خنک بعد از ساعتی نه هوش آمدند که جماعتی شمعها و
مشعلها از خنک و اخلاص خلک مانند آغاز نوحه و ناری کردند خوان کبریا بیدار کرد و گفت چنانچه که کویا
فشت از کشته گان بر سر ایشان آمده اند پس با فضا و تجارت بقتلگاه شدند بدید که جمعی بر پا برهنه در دین اطهر
سالار کشته گان و نیزه لای ایشان بر سر میزدند و حبس میگویند پیش رفت و سلام کرد و جواب میدهند
در کفایت جماعت بگوید که کشتا کیستند و این کشته گان کیستند مانند ایشان و بغیر بهاری چون شانه لای
ایشان کشته گان **مؤلف** این کشته گان زعفران را سپردند بر سر دامن اهل جهان جلد بر سر دند

خبر داشت که بر غنچه بر سرش
شکوفه چمن کشته گویا من
خبر داشت که در شش جنازه
قدیم را بود چنان دانست که

که فرمود که منم و چنانچه فرموده بود و زبانه زدیم داخل سامه شدم و صدای ناله و زاری خانم آنحضرت
شنیده شد بود و چون بدو خانه رسیدم جعفر کذاب را دیدم که بر درخت نشسته و شیشه ای بر کمر آویخته اند و او را غریب
بود آنحضرت و نهیبش بامام خرد میگویند با خود که من اگر بامام است پس امانت بفرماید دیگر نشانه از کشته شدن
شده و چنانچه روایت میشود و قمار باخته و او را بطور منوالت و اسباب عصمت و مقام است و پیش از آنکه او را
نفرین میگویند که منم و چنانچه سوال از من کرد در میان معتدل خادم بر رخ نامد و جعفر خطاب کرد که ای سید بر درخت
کفر کرده اند بیا و باو نماز کن جعفر عرض داشت بشیطان با او همراه میشدند و چون بعضی خانه رسیدیم دیدیم که جنازه
آن امام عالی مقام را در پیش گذاشته اند و جعفر مقدم ایستاد که بر او راه طهر خود نماز گذارد و چون خواست که بر
بگوید طفل اندکم کون بچیده موی کشاده دندانهای مانند پاره ماه بر رخ آمد و روی جعفر را کشید و گفت ای پسر
که من منرا و درم بهماز گذاردن بر پیر خود از تو بر جعفر عیب ایجاد و ریختن تیر یافت و انظار پیش ایستاد و بر
بر کوار خود نماز گذارد و چون پدر او در بهیلولی پدر خود که چنانچه گذشت فرمود ای پسر بچیده جواب بماند که پدر
که با شسته ادم و با خود گفت این درختان بگویم که مانند است بر من آدم حاضر و نشان از برای ایشان امانت
صاحب الامر و طفل و گدای جعفر گفت کی بود این طفل صغیر که گفت والله که من هرگز او را ندیده بودم
و عیشتانم در این اشیاء جوی از من آمدند و چون اطلاع از وفات امام حسن را یافتند گفتند که کشته شد امام
مردم اشاره بجعفر کردند و تعجب و اندک اندک او را و گفتند ما نام ما را بگویم که نامها از یکسب و حال
چیز است این نامها را بر من خواست گفت مردم از ما علم عیب میخواهند در احوال خادم بر من آمدن از جانب صاحب
الامر و گفتند با شما نامه فلان شخص است و فلان کس را میبایست که در آن هزار شتر است و مردمان آن اشراف
که طلا را و کثرت کرد انداخته اند و مال ایجاد دادند و گفتند هر که متجاوز فرستاده امام است و ظاهر
سعدی که امام حسن فرموده بود و جعفر نزد معتدل خلیفه ناحق آن زمان شد و وقایع را بیان کرد معتدل
کسان خود را نزد صغیر که آنحضرت فرستاده که انظار را بامامان بده که کثرت کار کرد و او را هیچ معطنه گفت
حال دارم از آنحضرت و از این سبب او را باین احوال شوار غایب میگرداند که چون انظار بوجود آید بکشند تا
عبدالله بن محبی در بصره خروج کرد و ایشان بکار خود و حال خود و مانند و کثرت از خانه فاقه خانه خروج
و افتاب فلان امام حضرت صاحب الامر را آغاز عیبت واقع شد و سید این بود که بعد از رحلت امام
حسن عسکری خلیفه معین در مقام آنحضرت حال فرزند سعادتمندش برآمد و جمعی را فرستاد که در دو خانه آن
حضرت را حراست نمایند و جمیع حجرها را به بند شد تا آنحضرت را بیایند و چون بعضی استنسل آنحضرت را بر
انداختن آن قابل فرستاد که جوارح آنحضرت را آنحضرت کند و با اهل داشته باشند و گفت بگویند
که این احوال محل است بخیر خادم را موکلان ساختن ناصدق و گدایان را معلوم نماید که اگر کسی از آنحضرت
بوجود آید بقتل رساند زیرا که شنیده بود که فرزند آنحضرت بر تمام عالم مستحوط خواهد شد و اهل اهل اهل اهل

ببیند

که در چند آنکه آنحضرت که نشان پا خند و آن کثرت را که آن حمل داشتند و سوال آنحضرت نمود
و از روی ظاهر نشان پس از خلیفه مانند فرمود که آنحضرت حال غلبه میفرمود و چون فرعون که بطلب موی آنها را
و آورد و در جبهه حضرت صاحب الامر بود و آن کور باطن کان میفرمود که آنحضرت خوار و سرگشته میفرمود
باختن آن بزرگوار و بعد از آن ضلالت شعار و شیوع امر و مکر است و اگر آن سرور امام و پیشوا امام مدانی اخبار را
که از ایجاد آن بزرگوار رسیده که برخواهد کرد زمین و از عدل بعد از آن که برشته از ظلم و طغیان باین که از دست آن بزرگوار
خواهد بود و اگر امام مدانی چنانچه پیش از کسی که مانند امثال داشته باشد و کتاب چون الفجر از اجداد
روایت شده که روزی حضرت امام حسن عسکری شدم حضرت فرمود که چگونه بود حال شاد و آفرینم بودند
و پیش و بامام بعد از من گفتن باین رسول الله چون خبری که دست سپید ما و صاحب الامر در دست
صغیر و کبر و مرد و زن و شب و شب نام یکی اعتقاد بامام آنحضرت که که حضرت فرمود که مکر نباید که هر کس زمین
خالی خیر از امانی که بچندین جدا باشد و خلق احمد بن عبدالله خافان میگویند که جعفر نزد پدرم که در جبهه حضرت
آمد و گفت که منصب بود مرا بر این نفوذی های نامنقول که سال بیست و نه را در بیدار بودم و در این اود و خشم
شد که کانی احوی منصب بود و نوصی نبی که بیان و تقبل بیوان گرفت سالها که خلقا شمشیر کشیده اند
و مردم را میکشند و زجر میبندند از اعتقاد امامت و برادرین بر گردانند و نوافسند اگر نوزده شب چارم
امامت را در حق خود خواهند که از احیای مختلف دیگری نیست اگر دیگری نیرینه را دارد از برای تو تحصیل خواهد
کرد و با بعضی پدرم حضرت عقل و علم دانا و داشت امر کرد او را بیکر بخیل او راه نداده و بیکر بخیل او
بناختن او را و با پدرم واقع شده و امر از خلیفه در جبهه آن فرزند نبی که او را شایسته ایم آن محمد است و یاد
دست یافته و مؤلف و اعتقاد آنست که در روزگار کسی از بزرگوار دست نخواهد یافت و حقیقت او را چنان
الهدی باید در جهان که انتقام کشند از کشتگان اولاد و غیر این خصوص از فالان آن امام مظلوم که در محضر
جوی از او گذراند و او را نشسته که سر نه کشند و ظاهر عاشورا چنانچه حق سبحانه و تعالی در قرآن مجید فرمود که قتل
مظلوم افتاد جلا لولیه سلطانا و بافتن اکثر مفسرین و ولی خون افتخار شهدا فرزند نامی آنحضرت صاحب الامر

فی الاخرین حضرت صاحب الزمان و خلیفه الله الملك المانث

صلوات الله علیه و علی ائله الطاهرین

ختم شد جلد ثانی اسلاف الذاکرین بذكر احوال قائم الوصیین و انعام آن با مقام سرور و اهل و افاق و دیگر آثار
مجموعه اخلاق و مکارم باره بر این مناجی محمد فاسم و وضو خوان کاشان بود اقا باطنی های کارش
این کتاب را محبت الی ابوبکر ایلم صلوات الله الملك الارباب بود و مدینه ظاهر شروع در آن و دوستی اهل
ناپس که مستی طلب غمرا تا جد علی الحسین بن علی تا ابدین است بر کبریه اخبار و سنوده امر را بخند و
موسسه در مشهد آن پیش فرود فرزند و تکیس سر لوح کاتب عرف و یقین ساله و زاری و شوق بود

لازم آمد که انکشتن و بلایست نهادن و سبیل و پیشانی دروغ کشاید بنابر سوار شو و چون چنان کرد امری است
که در صحت و سوغا انحضرت است فرمود انحضرت در آمد شاه ولایت امام حسن بن علی که با حسن چنان که من کردم چون
فرموده بدین روز کوا را بخود امام حسن بن علی و چنان که من کردم امام حسن بن علی بنی بر چنان کرد ای شیعه را انکشتن
همان انکشتن است که بنی فاطمه در دست سلمان را و از بنی فاطمه از دست عالم داری و در صحابه که با فرزند زاده است
که در غزای کربلا بود که شکایت کرد از انکشتن بلیغ بر کوا را بنی فاطمه انکشتن غلظت حلالی را شربت من الماء سبیل
بودند و بود و در هر سبیل میبکد خام ز غلط ابی لیمان کرد این معلوم شد و خبری بود و سوار و در الحاح
شبهه است سوار شدن سلمان را در **مؤلف** فرموده و من بنی زان شد باید آمدن از شاه مظلومان بیاد باشد
آنها را که در پیشانین بیکر خوانند و در کوهن دور او میکشاید اهل صالحه که بیک صاحب خدو الحاح
بجای آورد و در آن زمان که جسم شریفش را از رویه صند بپنجه و بیکر اید و در میان خاک و خون خاوه و بوی و در آنجا
بسیار در میان عمر که جوان معبود و عمرش را کرد که اسب سوار و انحضرت را بیکر اید با بوی و نیز در این زمان
پس بیکار چند فرار از لشکر دوران است خطا اها یون را کردند و انکه در میان کشتن و در عمر که در میان
میکشاید و بنیان فصیح میگفت و ای که روی که کشتن و بنی غیر خود را و هر چند انکشتن می نمودند و در دست نیافتند
مرگش کرد و در الحاح چهل نفر از ان شقیاء را بجهنم و اصل خود عمر چون دید که دست یافتن با و ممکن نیست کرد
گفت که دست را در پاید و او را اهل خود و انکار اید تا به بدین که چه میکنند چون از دست بر داشتند بدید
که منوچهر شکاه شد و بر منش مطهر شهنشوار خود آمد و بال و کاکل و دست خاوه را چون انحضرت آورد و
چون که شد که با خبر نهاد انحضرت را بجهنم اهل حرم میر و میر **میر** شهنشوار که چون علی اصغر را در دست ان
حضرت بر حلقوم زدند و در آنوقت پدید بر کوا شد و بیکر اید بدید که سبیل و خود خون از حلقوم
آنحضرت میگرفت و منو آسمان می افتند و قطره بر می کشید فرمود که این فرزند من در نزد انکشتن زاده
صالح خوانند زاده از سوز و غول کشید که با ناز شد و بیکر اید انحضرت را با نوحه که بر سر زد
لیکه بیکر کشیدند و هواداران امام حسن بن علی از نهاد انحضرت مطلع گردیدند و میا و حرجی که گذاردند و این
مشابه قتل صالح است که حشمتا فرموده است که متعاقب ذی که از کشته ایام و بعد از ذی که در آن دست
هلاک شدند قوم سبیل که ناله شد آنها **میر** که انکه از حضرت امام زین العابدین بنی بر شکایت بیکر اید
را در دوزخ عاشورا بدین که در در جهاد با کفار و دشمنی اهل بیت بیکر اید و فرزندان و اصحاب آنها
و بقیه و در نهادن میان خود رسد با نوحه که در بقیه زمان امام اهل ایشان را با این مرتبه بدید بود
انحال بالآخر است احوال خلیل الرحمن در روی که انحضرت را بجهنم گذاشتند که با ناله و نوحه عاشورا
میر که در جهاد کرد انحضرت بنی فاطمه را در لشکر اعدا و کشته از رویه صند و پنجه نفر با ناله
زمان و بنی بنجر اعظم از جمیع عمر انکشتن بیکر اید که میر انکشتن خاوه و دکل باشد و در غزای احدی را

نامش باشد از آدم تا حاتم در قوه احدی از اهل عالم این نزد و دلاوری نوده و خواهد بود و جدا هیچ با او
مانندان مخفی زین و زمان نبوده که نشیب آن فان بود **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
زخم بدین شریف رسیده هر پیش **مهری که اخضر** بود و در اندم دشمنان کرد و اسب و این نیز از قیامت
کلی است این در قوه احدی از اهل عالم نیست این بالا از اسب این **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
نمود **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
ملک و رسول الله و خون مطهر با اسبان افشاند قطره از آن برنگردید و زیاد شد هر شوق از آن روز در میان
انکه پس این **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
آویخته معین لرزید و یاد دهنی زید و اوضاع جهان ذکر کون شد و این متاثر و قیامت که مسیح داسل بخون
و اختلاف اوضاع جهان **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
بقلکاف و رسید و امسج فلک امامت را بدینا قتل اخضر شاهر و پشیمان شد و شمر خود را بر سپید اخضر خواب
او گفت که آنکه خود اظهار نماید شمر که در آنکه با ابراهیم که اخضر شاهر از نو صد پیا
و فرساده کائنات **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
از نقاب پندش زدن و امیکوید که بدید مبارک اخضر شاهر که چون کوشش را در اضم شبنم که قطره از آن
میکرد از حشمتش از روی شبنم و او البان خود **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
و فی مبارکش بر روی دینیا افکند و او داده نمودند که اسب برین نازین آن برده کار و سوغا با نازین
خوایم خواهر اخضر شاهر و فضل طلب بر فرساده اندام و متوجع جرات نشسته مطهر اخضر شاهر **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
نظر است و اخضر شاهر و ملک و کرد و **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
دینا چندین **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
حضرت و دین بر سینه **مهری که با ابراهیم** که اخضر شاهر از نو صد پیا
چنین است که بیان پیشوایان و قتل پادشاه انجیجان ملکا از کایان و حاکمان اوقاف
در دین و حکام طایفه خود از ایشان مرقه است که در ایام شاهان امام حسین در مدینه طایفه خود
باغی بود و دختر از لشکر و چشم کرد از هر دی و ای ملک و با انواع و ضمه املاان دختر با باغ آورد
و در سینه در دین گذاشت و خود بجهت می که داشت و این مدینه آن دختر بیک اخضر دوزخ از آن فدا
که ناکاه مرغی آمد و مرغی از انصاف فشنید و بسا الی و مینا به دختر نید و خود که فراری از مرغ هم بود
ناکه قطره خون از مرغ بیکم دختر چکیده اخضر دینا کردید دختر بیکم جهان بین شده ناکه قطره
دیگر چشم بیکم چکیده آن نزدش کردید دختر بیکم خود چون نظرش از مرغ فدا و دیکه بال و دیر آن خون
آورد و قطره قطره از آن بیکم قطره چندان آن خون که نه شایر ابراهیم دعا بلند و القوه مجموع

چون

چون ایشان دانه بدیدند خدای عز و جل را ایشان سوال میکرد که چه کردی از فرزند من حسین و مکرکب
و اهل عیتره را که تو او را میبینی پس از ایشان میگفتند که من آن بر شو او شدم و دیگری میگفت که من
پسر شو او شدم و دیگری میگفت که من سر او را جدا کردم و دیگری میگفت که فرزندان او را شهید کردم پس ایشان
رسالتی را فرستادند که ای فرزندان عیسی پسر و پادشاه اهل بیت من بعد از من باشین که در دنیا پیش
کردید باغبانان که ای پسرانم و ای پسرانم و بوی پسران با هم میبینید که چگونه این فرزندان من را با دست من
کرده اند و در شان ایشان و اوصایا و جمیع اهل عیتره را که در حضرت زینب علیها السلام که بکشد ایشان را و حسین
پسرش را از ایشان و امیکشیدند و دستهای من بر بدن آنها کردند و آوردند حضرت زینب را و پسرش را که تو میگری
من بخیر بتره بپنداشتم و شمشیر مردم و بجای خودم در خون من و حسین و زینب شکست از اصلاح کردم آنقدر
فرمود که آه نه بود آن لشکر داخل بودی و سپاه لشکر ایشان را ز پا کردی و فغان از فرزند مرا باری کردی
بر پادشاه و دستهای من بر اهل عیتره فرستادند که ای پسران من زکریا را خوار و سگوار و قوی و چو شیران
بر دندان خود را خوار و خردم همان جواب فرمود که مرا که مرا بدو انشیر پس از ده روز آن خواب بیدار شدم و
زبان من زخمی بود من خست شده بود و هر کس از من بزدی جسته اند و مرا لعنت میکنند و بدین زبان
گذاشتند باجمیع اهل عیتره و اهل عیتره را که در آن روز طوسی و دیگران را که از عیسی و عبدالعزیز و
غفر را بدادیم خلاف موسی علیه السلام که کوفه از من را خود بر او بکین پناهنده را ملائکه را بر آغوش و او را شده
بود و گفتند با مردم نیز این بود و ندانستم که مطلب او کیست چون او را با جلیل و عظیم پیش من از او پرسیدم و در
رکاب او را ندانم و من پیاده با او روان شدم و چون رسید به آنکه معرفت فوج بختگاه عبدالله بن عباس و ملائکه شایسته
من و گفتی ای جوانان فدا برای این زینت من و هم را خود آوردند و نامش بود که باین طایفه موسی و یحیی و یونس و
ایسحاق را با هم فرستادند که این کافران موسی علیه السلام که والی کوفه را است پس از او رفتم تا بیدار خانه موسی رسید
مشارع چنین بود که در ساحل پیران مردم فرود آمدند و فرود آمدند و خواست که داخل شود حاجت بر دل
که او را منع کنند چون او را شناختند مانع او نشدند و او را بلاغ خود سوار و بند پیران را گذاشته داخل شد و از آنکه
که بر پای او چنان چون حاجت خواست که مانع شود بر او و داد که مانع نمیشود و بنور پس از آن عقیقه را داد
شدم و سوار رفتم تا پیشاپایان و موسی و صدایان بر کعبه نشسته بودند و در جانب او ملازمان او مکتوب
و مشایخ ایشان بودند و چون نظر موسی بر او افتاد او را مرجا گفت و نزد یک طلبه و بری غنی خود نشاند
چون پیشاپایان رسیدم و صدایان نگذاشتند که نزد یک روم چون ابو بکر در محل خود را گرفتار آمدند
که پیشاپایان نیز باوان بالادفتم و پیراهنی بازاری پوشیدم و مردم پس از نزد یک خود نشاندند و موسی گفت
بشفاعت این مرد آمد که این را آورده ام که بر تو گواه بگیرم گفت در چیزی بخوابی گواه بگیرم و در آن نام
آن پس فرستاده بود و حواله از من بر حضرت شامام حسین کشم که بود و در آن شب بود که از فرزند

آن است و حضرت دو الحلال و حکر کوشه رسول منعال بکانه معر که جان بازی باغ لوی از آن می شود
رسیده صادر کرد بدین معنی بود سقو نطقه آن در دیای لا یت درم اطهر سیده زنان عالمان معجزه
نیز که در اقامه حمل از حمل از آن بهتر بنات همت همت و منظور نکرد بد و لا دشمنی معجزه بود بجهت آنکه نول
انگشت مثل متولد شدن ابیای جنس بود و شش ماهه بود و آمد چنانچه بجهت شش ماهه بود آمد و انگرشت در راه
کر یا فریاد که مثل من مثل بجهت است بعضی گفته اند که حضرت عیسی از مریم شش ماهه بود آمد و انگرشت در راه
معجزه بود بجهت آنکه در اقامه رضاع فودان صاحب شهر با فودان از زبان و انگرشت ابهام حضرت خیر لای نام بود خواندن
حضرت در معجزه معجزه بود زیرا که مهد جنای او را بر پهلایین پیوسته و انگرشت معجزه بود بجهت آنکه در پگاه نمود
یکساله میفرمود و سر انگرشت معجزه بود بجهت آنکه در میان بزم جفا بود و کسی نپذیرفت بدلیل از آن مشاهده نمود بلکه
معجزه است بجهت آنکه کن شد از آن سر طهر شد و بدین اب انگرشت معجزه بود بجهت آنکه در عانی جهل
کنند و از آن که در کوی انگرشت معجزه بود بجهت آنکه نورید بجهت اموی از بیان کوی مبارک انگرشت میباید حمله
بوسه گاه حضرت رسالت بود و خیر فاعل انگرشت بکوی مبارک کن کار که با آمد و نمود و بوج من القفا عند المحضه
والقفا و دست انگرشت معجزه بود بجهت آنکه بعد از شهادت آن بزرگوار ساریان لعین قتل شد و شال و از انگرشت
نمود زیرا که مکه را بر اید بود انگرشت دست مبارک را آوردند و مانع شدند چنانکه گذشت چشم انگرشت
معجزه بود بجهت آنکه بنگاه کرامی را آگاه پیوسته چنانچه نظر افکند بچون نصول معلوم شد چنانکه گذشت
کوش انگرشت معجزه بود بجهت آنکه انگرشت را کسی نپذیرفت و بپشتن و آن وحی بجلیل و از آن خبر بود چنانچه
حدث است که در میان جهاد صدای انگرشت از عجب سید دست انگرشت دست انگرشت معجزه بود
که بوی شک بهشتان می رسید و آن سبب بود که در انگرشت در کر بلا بود و چون شهید شد بیکر بود
سینه انگرشت معجزه بود که محل علم و حکمت معرف بود و هر چه بخاطر اشراف داشت هرگز فراموش نمی شود
انگرشت معجزه بود که در کربلا بود و بجهت عشق معشوقان از آن بود قوی بود و چنانچه در پیش که در کربلا
پر بلا انگرشت در اید و اهل بیتان بدیدند که در قوه بشر بود کلام انگرشت معجزه بود که اجای و بوی معجزه در کربلا
چنانچه در بیات از بود و نصایک را اسلام آورد بقدری و اید و اجای های ماسیما و موالیان که بخاطر اید
از عذاب بزرگان مکران معجزه نیست که هزار و در پیش سو سال از شهادت با سعادت گذشت و این که بدید
از وفات بزرگان و مادران از فرزندان فراموش نمی آیند و هنوز آثار فرزند داری آن در جهان بزرگان پیش

است حتی اینکه بعضی معجزات در اختیار و در میان
چنانچه در بیات از بود و نصایک را اسلام آورد بقدری و اید و اجای های ماسیما و موالیان که بخاطر اید
از عذاب بزرگان مکران معجزه نیست که هزار و در پیش سو سال از شهادت با سعادت گذشت و این که بدید
از وفات بزرگان و مادران از فرزندان فراموش نمی آیند و هنوز آثار فرزند داری آن در جهان بزرگان پیش

در صبر که باز بهر شرم اساس از مانع که در بهر نیکی و زلیاس کرد بد است شور و شایع جان کران

بهرمان قدر بقصا و انقاس هم عقل است و هم چشمت که در کمال
شکر و در دگر بوی که چشم چرخ خورشید آید ش نظر لوح انقاس
نماه از مهر نهایی انقاس بنود اکرام است و عود پیچید
کشمش خورشید فاده بخوابی و چرخ کرشمش خورشید فاده بخوابی و چرخ
خلق زمین با شاه فلک اسلم زینت خورشید و شریک فی الخلق

بند نوح زمانه کوه همان کربلا کشی شک خورده طوفان کربلا

ان کشته بر کوه از خلق نشانی بگذشت خون ز شمس یوان کربلا
بر اید داد غن سلیمان کربلا دور از کشتا شفته اعلام کربلا
از صحر جفای غایت پافناد سرخی که بود زینت کربلا
جان غلیل سوخت زینت کربلا آه از دی که کر که فضا پر می بود
جز خون لبلا که کشته اند پیش او چهری بود لا یق معان کربلا
دانند که نوشتند و سالک بود

بند

هر که میباید منک انقاس انکست اول بخیر کوه را بیا شکست
دندان پاک سید هر و رنگ چون پای کین بدایره او لبانهاد
از انشیت و در اسلام سوخت از ناز بانه از و رخ انقاس شکست
اکمل انقاس ده او لبانهاد زهر جفا بجام حسن کرد و غم
بخشها از کشتن انقاس شکست در شاخها از غل با منقاس شکست
صندق من سینه خلفه نهی شکست چون پای بل غلام را خراب کرد

بند کردی بیاطال غیر از زمانه ای ایچ سفله انهم سید انانکی چهارم

درد و بوشان انجبال فاعل تو آمد بهار غم پیش از زمان دی
مهرن و آمیزد کائنات روان زین آه درون عمرت او شد با آسمان
از نند با دعا حدیث انقادان خوش کرد فضل بدین و علم و عل و آرد
زهر ابله که بغیر با بوقت شرمند انقاس که بغفلت خند
چون و فخر سنان بر یق و فقا بر بزم مران عرق انفعال خوی
پان بجا که بر میرا شد چنین زمان پان بجا که بر میرا شد چنین زمان

بند

خورشید اسلم و زمین و حجاب در بر د کشت و فلان فناد شد
مهر عذار بر کبان به نقاب شد بپاد فضل و خانه لبان بیاد شد

